

“Önce dinden uzaklaştırın!” 7.1.2005

Son aylarda, yoğunlaşan misyonerlik faaliyetleri sebebiyle toplumda istikbale yönelik endişeler oluştu. Resmî, özel, tüzel her kesimden, “**Dinimiz alden gidiyor**” feryatları yükselmeye başladı. Basına yansıdığı kadarı ile, son MGK toplantısının gündem konularından biri de, “**misyonerlik faaliyetleri**” idi. Türk Silahlı Kuvvetlerimiz de, bu konu ile ilgili geniş kapsamlı bir rapor hazırladı. Mukaddes dinimiz ile ilgili bu hassiyetler gerçekten sevindirici. Bu önemli konuya girmeden önce, endişe duyulan bu misyoner faaliyetleri bu duruma nasıl geldi, bunun bir özetini sunmak istiyorum.

Batı dünyası, yani Hıristiyan âlemi, ilk zamanlar İslamiyeti pek ciddiye almadı. Arabistan yarımadasında, Araplar arasında dini bir mücadele olarak baktı olaya. İslamiyet Arabistan dışına taşıp, doğuya, batıya, özellikle de Anadolu kapılarına dayanıp, Bizansı, Avrupayı tehdit eder duruma gelince Hıristiyan âlemi telaşlandı. Derhal, Haçlı seferlerini başlattılar. Fakat, seferler yenilgi ile neticelendi.

Hıristiyan âlemi bu yenilgiyi bir türlü hazmedemedi. Osmanlılar zamanında da her fırsatta saldırıya devam ettiler. Ancak, asırlar süren savaşlara rağmen bir netice alamamaları onları farklı taktik uygulamaya sevketti. Kaba kuvvetle bir yere varamayacaklarını anlayarak, Müslümanları içeriden yıkmaya karar verdiler. Yetiştirdikleri casuslarla (Hempher, Lawrens gibi) ve Müslümanların arasından satın aldıkları kimseler vasıtasıyla bozuk mezhepler ortaya çıkartarak İslamın esaslarını bozmaya, parçalamaya, İslam aleminin ana gövdesini, birlik beraberliği teşkil eden Ehli sünnet itikadını yıkmaya yöneldiler. Bozuk inançları yayıp Ehli sünnet zafiyete uğratılınca da, Osmanlı yıkıldı, İslam âlemi paramparça oldu.

Bundan sonra da planın ikinci bölümü devreye sokuldu. Bu da, İslam alemindeki meydana gelen bu boşluğu Hıristiyanlık ile doldurmaktır. İslam alemindeki yoğun misyonerlik faaliyetleri bu çalışmanın bir parçasıdır. Tabii ki bir müslümanı Hıristiyan yapmak kolay değildir. Bunun bir hazırlık safhası olacaktır. Hazırlık safhasında Müslümanları dinden soğutmayı ve dinden uzaklaştırmayı hedeflediler. Çünkü, İslam tarihi boyunca, sağlam bir inanca sahip olan bir müslümanın din değiştirdiği vaki değildir.

Misyonerlerin önde gelen isimlerinden **Zwemer**, 1930'ların başında Kudüs'te Zeytindağı'nda toplanan misyonerler kongresinde yaptığı konuşmada bakınız bu hazırlık safhasını nasıl anlatıyor:

'Hristiyan devletlerin, sizden İslam ülkelerinde yerine getirmenizi istediği asıl görev, Müslümanların Hristiyan yapılması değildir. **Asıl göreviniz Müslüman ülkelerdeki nesillerin dinini öğrenmesine mani olmak, öncelikle onları dinlerinden soğutmak ve uzaklaştırmaktır.** Ve sizler bu çalışmalarınızla İslam ülkelerindeki emperyalist hareketin öncüleri olacaksınız. Böylece Müslüman halkların genç kuşakları emperyalizmin onlara sunduğu fikirleri benimseyecektir. Bu süreçte kuşaklar, ciddi konulara hiç ilgi göstermeyen, ancak amaçsız ve kendi çıkarını gözeten ve isteklerine kavuşmak için herşeyi yapmaya hazır hale gelecektir.'

Ülkemizdeki ve diğer İslam ülkelerindeki halkların ve gençlerin şuursuz, idealsiz halleri, istikbale yönelik düşüncesizlikleri, Batı hayranlıkları, Hıristiyanların Zwemer'in yukarıdaki hedeflerinde hayli yol aldıklarını gösterebilir mi?

Bugün Ortadoğuda Osmanlı ve Türk düşmanlığı çok yaygındır. Yıllarca Batı'nın etkisi ile ders kitaplarında ve Basında bu düşmanlık körüklendi. Bunun neticesinde, Osmanlı ile, dolayısıyla Ehli sünnet ile irtibatları kesilen İslam ülkeleri boşlukta kaldılar. Şimdi sıra geldi bu boşluğun doldurulmasına, Müslüman halkların Hıristiyanlaştırılmasına. Yoğunlaşan misyoner faaliyetlerinin sebebi bu.

Peki, çare nedir? 8.1.2005

Dün, Hıristiyan aleminin Müslümanları Hıristiyanlaştırmak için uzun bir hazırlık devresi planladıklarını misyonerdlerin önde gelenlerinden Zwemer'in ağzından nakletmişim.

Şimdi ise artık doğrudan Hıristiyanlaştırma devresine girdiler. Bu maksatla, Bütün İslam ülkelerinde olduğu gibi, ülkemizde de “**misyonerlik**” faaliyetleri son zamanlarda yoğun bir şekilde sürmektedir. Bu maksatla büyük şehirlerimizde kilise açma ve apartman dairelerinde “kilise ev” faaliyetleri başladı.

İstihbarat birimlerimiz, ülke güvenliğini tehlikeye sokacak bu faaliyetleri yakından takip etmektedir. İstihbarat raporlarında, Türkiye'de misyonerlik faaliyetlerinin, birçok ülkede bulunan Ermeni Toprakları Merkezi, Avrupa Kiliseler Birliği, Ortodoks Kiliseler Birliği, Dünya Kiliseler Birliği üyesi kişiler tarafından sürdürüldüğü ifade edilmektedir. Son zamanlarda Türklerin sempatisini kazandıkları için Güney Kore vatandaşları da misyoner olarak kullanılmaktadır.

Misyonerler insanları etkilemek ve taraftar bulmak için Karadeniz'de Pontus, Güneydoğu'da Yezidilik, Keldanilik ve Hristiyan Kürtler, Doğu Anadolu'da Ermenilik, Ege ve İstanbul'da ise Hristiyanlığın 'eski toprakları' söylemini kullanmaktadırlar.

Silahlı Kuvvetlerimiz de, son yıllarda yurt genelinde arttığı bilinen misyonerlik faaliyetlerini masaya yatırdı. TSK'nın "**Ülkemizdeki ve Dünyadaki Misyonerlik Faaliyetleri**" başlığıyla hazırladığı raporda, Türkiye'de faaliyet gösteren Protestan misyonerlerin, 2020 yılına kadar Müslümanların yüzde 10'unu Hristiyanlaştırmayı ve 1 milyon İncil dağıtmayı hedefledikleri bildirildi. Raporda, misyonerlerin manevi boşluk içerisinde olduğunu kabul ettikleri Alevi ve Kürt vatandaşları üzerinde daha fazla yoğunlaştıkları ifade edilmektedir.

Rapora göre misyonerler, Türkiye'deki İslam anlayışını, Sünni ve Alevi diye ikiye ayırıp stratejilerini bu ayırım üzerinde yoğunlaştırıyorlar. Protestan misyonerler, iki-üç yıl içinde gizli nitelik taşımayan teoloji (tanrı bilim) enstitüsü kurarak, din adamı ihtiyaçlarını buradan karşılayacaklar.

TSK'nın raporunda, Türkiye'de, 47'si Protestanlara, 9'u Bahailere, 13'ü Yehova Şahitlerine ait olmak üzere tespit edilebilen 69 adet resmi olmayan ibadet yeri bulunduğu yer verildi. Çalışmada son yıllarda misyonerlik faaliyetlerinin artmasına paralel olarak, İslam dininden Hristiyanlık dinine ve diğer inanışlara (Bahailik, Yehova Şahitleri vb.) geçen Türk vatandaşlarının sayısının 5 bin civarında olduğu belirtiliyor. 3 yıl içinde resmi olarak (185) kişinin Hristiyanlığı, 1 kişinin de Yahudiliği seçerek din değiştirdiği tespit edildi.

Misyonerlerin amaçlarına ulaşabilmek için, hedef olarak, dini bilgiden yoksun, manevi boşluk içindeki gençler ile daha çok Kürt ve Alevi vatandaşları seçtiklerine dikkat çekilen raporda şu görüşlere yer verildi: Misyonerler savaş, iç çatışma ve terör ortamında yaşayanlar ile deprem gibi doğal afetlere maruz kalanları da kazanmaya çalışıyor. Açtıkları kilise evlerde de, toplumun dini değerlerinin içi Hristiyan motifleriyle dolduruluyor." denildi. "Misyonerliğin Metotları" başlığı altındaki bölümde ise misyonerlerin genellikle kendilerini gizleyerek çalışmalarını yürüttükleri, mümkün olduğunca da yerli halkı öne çıkarttıkları belirtiliyor.

Peki, bu faaliyetlerden, ülkemizin ve milletimizin zarar görmemesi için çare nedir? Çare, misyonerlerin yaptığının tersini yapmaktır: Misyonerler milletimizi, farklı inançlara ve ırklara ayırarak parçalamak istiyorlar. Biz de asırlardır, birlik ve beraberliğin, huzurun, barışın adresi olan, misyonerlerin yok etmek istedikleri Ehli sünnet ana gövde etrafında toplanmalıyız. Dinimizi asli kaynaklardan, fıkıh ve ilmihal kitaplarından öğrenmeliyiz. Dinini bilen ve yaşayan sağlam itikatlı kimseye misyonerler zarar veremez.

Emanet sahibine ulaşmalı 14.1.2005

Hiçbir kültür, hiçbir inanç kendiliğinden devam etmez, sonraki kuşaklara intikal etmez. Ancak, kendinden önceki kuşaktan emanet olarak alınan bu değerler, kendinden sonraki kuşaklara ulaştırmakla devam eder. Bu da ancak, iyi bir çalışma ile, maddi manevi destekle olur. Üzerinde bulunduğumuz topraklarda nice medeniyetler, nice kültürler gelip geçmiş. Bunlar kültürlerine, örf ve adetlerine sahip çıkmadıkları, kendilerinden sonraki nesillere nakletmedikleri için yok olup gitmişler.

Aynı durum bizim için de geçerlidir. Vatanımıza, milletimize, dinimize sahip çıkmazsak birkaç nesil sonra bu topraklarda başka kültürlerin, başka dinlerin hakim olması kaçınılmazdır.

Allah korusun, böyle bir şey olduğunda, hem ecdadımız hem de bizden sonraki çocuklarımız, torunlarımız bizden davacı olurlar. Ecdadımız; size size emanet ettiğimiz bayrağı niçin sizden sonrakilere ulaştırmadınız, emanete hıyanet ettiğiniz diye; bizden sonrakiler ise, size gelen emaneti bize ulaştırmadığınız için biz dinden, manevi değerlerden uzaklaştık, bunun sorumlusu sizsiniz diye ahirette hesap sorularlar. Bu kolay verilecek bir hesap değildir. Bunun için vatanımıza, dinimize sahip çıkmak zorundayız.

Vatana, dine sahip çıkmak önce gençlere sahip çıkmakla başlar. Bu da, vatanını, milletini, devletini seven gençler yetiştirmekle olur. Eğer gençlere sahip çıkılmaz, örf - adetlerimize, ananelerimize, milli kültürümüze uygun yetiştirilmezse, boşluk meydana gelir. Meydana gelen bu boşluğu da birileri doldurur... Hiçbir kap boş kalmaz.

Nasreddin Hoca'nın yaptığı gibi, testi kırılmadan önce, tedbiri almak gerekir. Testi kırıldıktan sonra, ah, vah etmek testi geri getirmez. Bugün bazı gençlerimiz, yanlış yollara sapmışsa, şunun bunun maşası olmuşsa, kabahat sadece onların değil; fert fert hepimizin bunda payı vardır.

Gençlerimize sahip çıkmanın en verimli devresi de fırtınaların estiği üniversite çağıdır. Bu dönemi kazasız belasız atlatan genç, hayata atılmış, artık yolunu çizmiş olur. Çeşitli zararlı akımlardan hiç bir şekilde etkilenmez.

Devletimizin bu maksatla, yurtlar açarak gençliğe sahip çıkmakta. Ancak, devletin de imkanları sınırlı olduğu için, bütün üniversite ve yüksek okul öğrencilerine yatma, yeme- içme imkanı sunamamaktadır.

Bu açığı doldurmak için birçok vakıf, halktan sağladıkları yardımlarla, Devlete destek olarak özel yurtlar açmıştır. İmkanları nispetinde gençleri, buralarda barındırıp, vatanımıza, devletimize faydalı halde yetiştirmesi için gayret etmektedir.

İşte, bu vakıflardan biri de “İhlas vakfı”dır. İhlas Vakfı, **Türk Dünyası'ndan** ve **Anadolu'dan** gelen binlerce fakir öğrenciye her türlü yardımı yapmaktadır. İhlas Vakfı Öğrenci Yurtları'nda, Türk Dünyası'ndan gelen öğrenciler ücretsiz olarak kalmaktadır. Yurtlarda 3 öğün yemek çıkmakta, Vakıf bu öğrencilere sevgi ve şefkat kucağını açmaktadır. İhlas Vakfı öğrenci yurtlarının bir yıllık et ihtiyacı, hayırsever vatandaşlarımızın verdikleri Kurban Vekaletleri ile karşılanmaktadır.

Böyle hayır kurumlarını ve ilim yuvalarını bütün hayırseverlerin her türlü imkan ile desteklemesi ve yardım etmesi, milli, dini bir vazifedir. Bilgili, kültürlü, inançlı öğrencilerin yetişmesinde kurban vekaleti vererek bu hizmetlere ortak olalım, destek verelim.

Kurban Vekaleti vermek isteyen hayırsever vatandaşların, kendilerine en yakın **İhlas Vakfı Öğrenci Yurdu'na** uğrayarak veya aşağıdaki adrese telefon ederek, Kurban Vekaleti vermeleri mümkün olmaktadır. (İrtibat için telefon: **0 212 513 99 00 - 451 49 00**)

Aydınlar gerçek İslama ulaşamıyor 15.1.2005

Geçenlerde gazeteler, ateistliği, tanrı tanımazlığı ile ünlü 81 yaşındaki İngiliz felsefe profesörü **Antony Flew**'in “U” dönüşü yaparak artık bir yaratıcıya inandığını, bugüne kadar verdiği yanlış fikirden dolayı özür dilediğini yazdılar. Bu tür dönüş haberlerine son yıllarda sık sık rastlıyoruz.. 19.asır inançsızlığın yaygın olduğu bir asırdı. Bu asırda, pozitivist görüşe yani inançsızlığa inanmış fen adamlarında, fennin gelişmesiyle dinin sona ereceği inancı hakimdi. Bunların tahminlerine göre, 20.yüz yılda, din diye bir şey kalmayacaktı. Fakat yanıldılar; bilhassa 20 yüz yılın ikinci yarısından sonra hızlı bir şekilde dine yönelik başladı.

İnançsızlığın hakim olduğu devrede de yaratıcıya inan kimseler yok değildi. Amerikan fen adamı **Edison** bunlardandı. Birçok buluşları yanında, ilk elektrik ampulünü yaparak her yeri aydınlatan bu meşhûr kâşif hakkında, onun en yakın mesâi arkadaşı olan Martin André Rosonoff, şu hâtrayı anlatıyor: Birgün laboratuvara girince, Edison'u kendinden geçmiş, çok dalgın bir hâlde, hiç kımıldamadan, elinde tuttuğu cıva kabına baktığını gördüm. Beni görünce dedi ki

“Şu civaya bak! Bu ne muazzam bir eserdir! “Ben civaya bakınca bunu yaratanın büyüklüğüne hayran oluyorum. Bunun özelliklerini düşündükçe, aklım başımdan gidiyor. Bana dünyadaki bütün insanlar hayrandır. Benim yaptığım birçok keşifleri, birçok yeni buluşları birer hârika, birer başarı zannediyorlar. Beni, insan üstü bir varlık gibi görmek istiyorlar. Hâlbuki, ne büyük hatâ! Ben, beş para bile etmiyen bir insanım. Benim keşiflerim esâsen dünyada bulunan, fakat o zamana kadar insanların göremedikleri büyük hârikaların ufacık bir kısmını meydana çıkarmaktan ibârettir. Bunu ben yaptım diyen bir insan, en büyük yalancı, en büyük budaladır. İnsan, elinden hiçbir şey gelmiyen âciz bir mahlûktur. İnsan, ancak bir parça konuşabilen, biraz düşünebilen bir mahlûktur. İyi düşünse, kibre, gurûra kapılmaz, aksine, ne kadar boş olduğunun farkına varır. ”

Ünlü Rus yazarı **Solzhenitsyn** de, birgün, bir üniversitede Amerikan gençlerini başına topluyarak onlara, şöyle hitap etti: "Ben buraya gelince, çok bahtiyâr olacağımı zannemiştim. Ne yazık ki, burada da büyük bir boşluk hissediyorum. Çünkü siz, artık maddenin esîri olmuşsunuz. Evet, burada hürriyet var, herkes istediğini yapıyor. Fakat, rûhları bomboş. Hâlbuki, insanı hakîkî insan yapan, onun gelişmiş, temizlenmiş rûhudur. Size tavsiyem şudur: Rûhunuzu geliştirmeye, güzelleştirmeye bakın! Ancak o zaman, memleketinizde bulunan ve sizi de üzen çirkinlikler yok olmaya başlar. Dîne önem verin! Din, insan rûhunun gıdâsıdır. Dînine bağlı insanlar, her işte sizin en büyük yardımcınız olacaktır. Çünkü, onları Allah korkusu doğru yoldan ayırmaz. Sizin en büyük zâbıta kuvvetiniz bile, herkesi gece gündüz murâkabe edemez. İnsanları fenâlıktan alıkoyan polis değil, onların duyduğu Allah korkusudur."

Türkiye'ye gelip, atomda saklı muazzam enerji hakkında serî konferanslar veren atom bilgini **W. Heisenberg** diyor ki: "Bütün konferanslarımda atomdaki enerjiden nasıl istifade edilebileceğini anlattım. Şimdi aklımıza haklı olarak şu suâl gelmektedir: Bu muazzam kudreti, küçücük yere kim ve nasıl koydu? Buna ancak metafizik (ilâhiyat) cevap verecektir. Buna da, İslâm dîni cevap verir. Arkadaşım atom âlimi Hahn ile aynı fikirdeyiz."

Bugün bu tür aydınların, fen adamlarının en büyük sıkıntısı gerçek İslama ulaşamamalıdır. İslam diye sunulan inancın da onları tatmin etmemesidir. Gerçek İslama ulaştıkları zaman akli selim bütün fen adamları ve aydınlar seve seve Müslüman olacaklardır.

Bunu gören Yahudiler ve Hıristiyanlar, ismi İslam olan ve gerçekte İslamla ilgisi olmayan, içi boşaltılmış "**Light islam**" "**İlimli islam**" veya **terörü esas** alan İslamı ortaya çıkartarak fen adamlarının İslama yönelişlerinin önünü kesiyorlar.

Hakiki bayram Cennette 21 Ocak 2005 Cuma

Dünyadaki bu bayramlar hakiki bayram değil; Müslüman için hakiki bayram Cennete girdiği zamandır. Buradaki bayramlar aynada görülen görüntü gibidir. Tabii ki hakiki bayramın şartları var. Cennete gitmek kolay değil. Cenab-ı Hakkın razı olması sevmesi gerekir. Allahü teâlâ bir kulunu severse, ona iki şey nasib eder: 1) Ona iyi insanları tanıtır. 2) Razı olduğu işi yaptırır. Daha da çok severse, derd ve bela verir.

Cennete girebilmek için mümin her işini ihlasla, Allah rızası için yapması lazımdır. Bir kimsenin ihlası ne kadar artarsa o kadar çok hizmet eder. Bir kimsenin ne kadar hizmeti artarsa onun o oranda ihlası da artar.

Allahü teâlânın kıymet verdiğiğe değer vermelidir. İnsanların kıymet verdiğiğe kıymet veren kıymetsizdir. Allahü teâlânın kıymet verdiğiğe kıymet veren azizdir. Allahü teâlânın aziz ettiğini, kimse zelil edemez. Allahü teâlânın zelil ettiğini, kimse aziz edemez.

Herkese iyilik yapmaya mecbur değiliz. Fakat, hiç kimseye kötülük yapmaya da mezun değiliz.

Müslüman olsun kâfir olsun kimseye kötülük yapamayız. Bu asırda korkak yaşayan, ürkek yaşayan kurtulur.

Allahü teâlâ herkesin iyi bir Müslüman olmasını ister. İyi bir Müslümanın alameti de şunlardır: 1) Küfrü ve kâfirleri sevmez. 2) İbadetler kolay gelir; zevkli ve şevkli olur. Bu da ancak, iyi kimselerle görüşüp onlarla sohbet etmekle ve kitap okuyup dinimizi iyi öğrenip yaşamakla olur.

Bir insan en bulaşıcı hastalık olan cüzzamlı bir kişinin yanında 7 sene kalsa, cüzzamın geçmeme ihtimali vardır. Fakat bir evde bulunan kötü bir insan, başka bir odada dahi olsa, ondaki kötü huylar mutlaka geçer. Kötülükler çabuk yayılır; çünkü nefsimiz kötüdür. Bir sepet üzümdeki bir tane çürük üzüm, bütün sepeti çürütür. Fakat sağlam üzümler o çürüğü kurtaramazlar.

Dünyada en güzel şey; dünyaya düşkün olmamaktır. Dünyada en güzel rızık (para), helal kazançtır. Helal parayla beslenen vücuda ibadetler kolay gelir.

Ölünce dört şey sorulacaktır: 1) Vücudunu nerede eskittin? 2) Vaktini nerede harcadın? 3) İlimini nerede kullandın? 4) Parayı nereden kazandın, nereye sarfettin? Çok para kazanmak ma'rifet değil, çok sevâb kazanmak marifet. Yazılacaklar yazıldı, söylenecekler söylendi. Bunları yapan kurtulur. Kısa zamanın kıymetini bilmeyen, uzun zamanın kıymetini anlamaz.

Başarısızlığın sırrı: Cenab-ı Hakkın kendisine emanet olarak verdiklerini sahiplenmektir. Bu benimdir, demektir. İlimine; benim ilimdir, görüşüne; benim görüşümdür, başarısına; benim başarımdır, sıhhatine; benim sıhhatimdir, malına; benim malımdır, diyen başarısızdır.

Cihad, Allah için Onun kullarına hizmettir. Bu hizmetin kolay tarafı yoktur. Bu hizmet, ihlas ister, fedakarlık ister, müdara ister, kısacası güzel ahlâk ister. Bu hizmet memurlukla mukayese edilmez. İzin, mesai, gece-gündüz mefhumları düşünülmez. İnsanlara hizmette sıkıntıları nimet bilmek gerekir. Çok çalışın, çok sıkıntı çeken, çok nimete kavuşur.

Sevgi yakınlık ister, kaçan mahrum kalır; gözlerden irak olan gönülden de irak olur.

Allahü teâlâ hayır murad ettiği kimseyi dinde fakih yapar ve kalbindeki dünya muhabbetini çıkarır. O kimse kendi kusurlarını görmeye başlar; kendi kusurlarını görmekten, başkalarının kusurlarını araştıramaz olur.

Müslüman dünyada hiçbir insanı incitmez. Müslüman gür bir su gibidir. Kirleri temizler.

Hayatta en zor ve sevabı en çok olan ibadet namaz kılmaktır. Namazı şartlarına uygun olarak kılan her ibadeti kolay yapar.

Eshabı kiram, Peygamber efendimizin beraber İslamiyeti yaydığı eşsiz insanlar, bir avuç olmalarına rağmen kısa zamanda İslamiyeti bütün dünyaya yaydılar. Çünkü başarıda sayı değil nitelik önemlidir. Peki bu eşsiz insanların belli başlı özellikleri nelerdi? 1. Fakirdiler 2. Gariptiler. 3. Birbirlerini aşk derecesinde severlerdi. 4. Yaptıklarından dünyalık bir menfaat beklemezlerdi. 5. Sadece Allühü teâlânın rızası için mücadele ederlerdi.

Ahirete yönelik işlerde insanlara genelde şunlar engel olur. 1. Makam, mevki. 2. Ünvan, 3. Para, 4. İtibar, 5. Dünya menfaati. Bunların hizmette çok faydaları varsa da, kontrol elden kaçarsa o derece de hizmet için zararlı olabilirler. Bunun için bu dünyalık değerler insanı değiştirmemelidir. İnsan kendisini değiştirmese Allahü teâlâ da ona verdiği nimetleri değiştirmez.. Herkeste şef olmak arzusu vardır. Bu, insanın tabî'atı gereğidir. Bu hâl ancak ve yalnız ahirete yüzü dönük olanlarda olmaz.

Dine hizmette menfaatler aradan çekilmelidir, kimse tenkid edilmemelidir. Kendimizi, yaptıklarımızı beğenip kibire gurura kapılmamalıyız. Yaptığımızı değil yapmadığımızı söylemeliyiz. Bir gün öleceğiz ve yaptıklarımızın hesabını vereceğiz. "Ben olmazsam bu işi başkası yapamaz" denilmemelidir. Kabirler bensiz olmaz, zannedenlerle doludur. Ben olmazsak bu işler daha iyi olur, engel benim nefsimdir, demelidir. Kesinlikle hiç bir kulun, ister müslüman olsun, ister kâfir olsun hiç kimsenin bedduâsını almamalıyız.

Âhireti düşünen huzurludur. Dünyayı, dünya malını düşünen huzursuzdur. 80 sene sürünmeye râzı olalım, Cehennem azâbına aslâ râzı olmayalım. Her zaman güler yüzlü, tatlı dilli olmalıyız. Kendimizi suçladığımız ân, kendimizi hesaba çektiğimiz an rahat ve huzur buluruz.

Çocuğun istikbâlini garantiye almak, onun iyi müslüman olmasını sağlamakla mümkündür. Diploma ile istikbâl garantiye alınmış olmaz. Hattâ felaketine sebep olabilir. İyi müslüman olunca diploma işe yarar.

Yaptığımız ibâdetleri, hizmetleri Allah rızâsı için yapmalıyız. Başkası görsün diye yaparsak boşa gider. Aferin almak için, gösteriş için, öğünmek için yapılan hizmet burada kalır. Dünyada alacağını alır ahirette bir kıymeti olmaz. Hatta bundan dolayı azaba düşer olur.

Üç grup insan vardır: Birinci grupta olanlar, yaptıklarını, dîn-i islâmın yayılmasında, ihlâsla yanî Allahü teâlânın rızâsı için yaparlar. Bunlar seve seve çalışırlar, samimîdirler. Ne ile karşılaşılırsa karşılaşırlar yüzlerini ekşitmezler, Allahü teâlâdan beklerler. Bunlar son nefeslerinde rahat olurlar.. İkinci grupta olanların niyetleri bozuktur. İhlâsla çalışmazlar, Allahü teâlânın rızâsını düşünmezler; ama seve seve çalışırlar. Mesleklerini sevdiklerinden, aldıkları parayı helâl ettirmek isterler. Bunların niyeti karışıktır. Dolayısı ile son nefeste işleri zordur. 3. Grupta olanlar, ne ihlâs, ne de seve seve çalışırlar. Ne niyetle çalıştıkları belli değildir. Sûi niyetlidirler, zoraki çalışırlar, bunların sonu felâkettir.

Allahü teâlâ râzı olduğu kullarını razı olduğu işlerde istihdâm eder. Bir insan çok kıymetli bir işi kime verir? Çok sevdiğine, çok güvendiğine verir. İşte, bu dîn-i islâmı yaymayı Habîbim dediği ve çok sevdiği Peygamber sallallahü aleyhi ve sellem Efendimize verdi. Peygamberimizden sonra bu hizmetleri, Allahü teâlâ sevdiği kullarına vermiştir. Alimler peygamberlerin varisleridirler.

Mü'min demek, affedicî insan demektir. Mü'min demek, güler yüzlü, tatlı dilli insan demektir. İyi insan, kimseye yük olmaz ve herkesin yükünü çeker. Dünya; şeytân, nefis, para; bu üç sac ayağı üzerine kurulmuştur. Bu felâkettten kurtulmak ilimle olur, iyi insan arasında bulunmakla olur.

Herkes pişman! 28.1.2005

Dün, Osmanlı Devleti'nin 706. kuruluş yıl dönümüydü. 1299 yılında küçücük bir devlet olarak kurulan Osmanlı Devleti, her dindeki ve ırktaki milletlere gösterdiği adalet ve merhamet sebebiyle üç kıtaya hükmeden, gittiği her yere huzur getiren imparatorluk haline geldi.

Balığın denizden çıktıktan sonra denizin kıymetini anladığı gibi, herkes Osmanlı yıkıldıktan sonra onun kıymetini anladı. Çünkü Osmanlı tarih sahnesinden çekildikten sonra dünyanın dengesi bozuldu. Asırlardır, anarşi, terör nedir bilmiyen, Ortadoğu, Balkanlar ve Osmanlı ile irtibatlı diğer bölgeler kargaşa ve terör bölgeleri haline geldi. Osmanlı'nın zayıflamasını fırsat bilerek bağımsızlık hevesiyle ayaklanan milletler çok geçmeden ne kadar büyük hata işlediklerini anladılar. Fakat iş içten çoktan gemişti. Bugün Ortadoğu'da akan kanın sebebi, Osmanlı'dan doğan boşluğun doldurulamamasıdır. Başka bir ifade ile Osmanlıya yapılan yanlışlığın bedeli ödenmektedir. Bunu kendileride açıkça ifade ediyorlar; görüştüğümüz birçok yaşlı Filistinli ve diğer bölgelerdeki insanlar "Osmanlıya yaptığımız ihanetin bedelini ödüyoruz" diyorlar.

Bu sadece bizim dışımızdaki milletler için mi geçerlidir? Hayır, bizim için de geçerli bu durum. Bugün eğer, dünya siyasetinde önemli bir yerimiz yoksa, dünya siyasetinin sevk ve idaresinde söz sahibi değilsek, geçmişimizi, şanlı mazimizi yok farzetmemizdir. Geçmişe sahip çıkmamızdır. Sen geçmişini bir çırpıda silip atarsan, başkaları hayda hayda yapar bunu.

Öyle veya böyle her millet geçmişine sahip çıkar. Çünkü geçmişi olmayanın geleceği de olmaz. İnsanlar gibi, milletler de, devletler de hata yapar. Geçmişi toptan silip atmak yerine, geçmişteki yanlışları tekrarlamamak ve doğruları devam ettirmek gerekir. Kùltürler ve medeniyetler kolay oluşmaz; asırların birikimidir bu değerler. Bu değerler aynı zamanda milletlerin ruhu gibidir. Ruhsuz beden ayakta kalamayacağı gibi, kendine has kùltürü olmayan milletler de ayakta kalmaz.

Osmanlının yıkılması ile onu yıkanlar da zarar gördü. Halen de görmekteler. Osmanlı inançta İslamın ana gövdesini temsil eden Ehli sùnneti temsil ediyordu. Ehli sùnnet aşırılıklardan, terörden, anarşiden uzak olduğu için Osmanlılar ve Osmanlının idaresi altında bulunan diğer dinlerdeki milletler huzur içinde yaşadılar.

Osmanlının yıkılması ile beraber, huzurun barışın temsilcisi olan Ehli sùnnet de zayıfladı, ağırlığını, etkisini kaybetti. Ortadoğu'da İngilizler tarafından Vehhabilik, selefilik gibi aşırı dini ekoller teşekkül ettirildi. Osmanlı idaresindeki milletleri İslamiyetten uzaklaştırmak için eski kùltürlerine yönlendirildiler. Mısır'da Firavunculuk, Suriye'de Baasçılık, Irak'ta Babilliler öne çıkartıldı.

Batı böyle yapmakla bu bölgelerde İslamiyetin yok olacağını, bu insanların ya Hıristiyan veya dinsiz olacağını düşündü. İslamiyetten korktuklari için de, Müslüman kalmasınlar da ne olurlarsa olsunlar düşüncesi güdüldü.

Fakat Batı'nın hesabı tutmadı. İnanç boşluğuna düşen bölge halkı, fanatik, aşırı, inançların eline düştü. Bunlar canlı bomba gibi akıl almaz terör uygulamaları ile Batı'nın karşısına geçtiler. Batı'nın kendi kurduğu veya yönlendirdiği bozuk dini akımlar birer, ejderha, ahtapot haline gelip kendilerine saldırmaya başlayınca, Batı Osmanlıyı dolayısıyla Ehli sùnneti yıkmakla ne büyük hata işlediğini anladı. Şimdi bu hatasını nasıl telafi edebileceklerinin telaşındalar.

Başta Amerikalılar olmak üzere, bütün Batılı araştırmacılar Başbakanlık Osmanlı Arşivinden çıkmıyorlar. Osmanlıların bu bölgeyi altı asırdan fazla nasıl huzur ve barış içinde yaşattılar, bunun sırrı neydi, bunu araştırıyorlar.

Aslında onlar da biliyorlar; huzur ve barış adresinin Ehli sùnnet itikadında olduğunu. Fakat, hücrelerine kadar işlemiş İslam düşmanlığı bu gerçeği görmelerine mani oluyor. İslam aleminin bu inanç etrafında tekrar toplanıp eski güçlerine ulaşmalarından korkuyorlar. Bunun için kendi kontrollerinde ve güdümünde olacak light, ılımlı İslam gibi modeller geliştirme peşindeler.

Osmanlı nasıl başardı? 29.1.2005

Dün Osmanlının yıkılışından sonra idaresi altındaki ülkelerdeki sıkıntılardan, terör ve anarşiden bahsetmiştik. Osmanlılar, çeşit çeşit dillerde, dinlerde; başka başka âdet ve ananelere bağlı olan milyonlarca insana, aralarındaki farkları bıraktırmak, onları bir ideal veya fikir etrafında toplayıp, üç kitaya uzanan muazzam bir imparatorluk kurmuşlar.

Bu muazzam iş nasıl yapıldı, nasıl başarıldı? Öncelikle bunu iyi bilmek lâzımdır. Çocukları bunun kaba kuvvetle, savaşla yapıldığını zanneder. Halbuki, Osmanlıların bu başarısı yalnızca askeri değildi. Yani kaba kuvvete dayanmıyordu. Askeri yöntem Osmanlıların başvurdukları en son çare idi. Öyleyse, onları mefkurelerine ulaştıran ve uzun ömürlü kılan esas amiller nelerdi? Bu başarıyı kazanmakta nasıl ve hangi metotları kullanmışlardı?

Başarılı olmalarını sağlayan birçok metodları vardı. Bu metodlardan biri, belki de en önemlisi örnek bir hayat sunmalarıdır. Anadolu'da yerli halka, gerek inançları ve töreleri, gerekse daha geniş ifadesi ile kùltürleri üzerinde herhangi bir baskı uygulanmamıştır. Geldikleri bölgelerin değerlerini yok etmemişler, faydalı olanlarını hangi kùltürden gelirse gelsin kabul etmişlerdir.

Kimseyi, yaşayışlarından, inançlarından dolayı kınamamışlar, onları Müslüman olmaya da zorlamamışlardır. Yaptıkları tek şey; yerli halk arasına Müslüman Türklerin getirilerek yerleştirilmesi, kendi inançlarının gereğini en arı ve duru haliyle yaşamak suretiyle onlara, bilmedikleri, görmekdikleri bir hayat tarzı sunmaları idi. Bu şekilde, yerli halk, kendi hayat tarzları ile Müslüman Türklerin hayat tarzlarını görüp, mukayese yapabilme fırsatına sahip kılınmış oluyorlardı.

Bu tür faaliyetlerin asıl maksadı İslam ahlâkını gayrı müslimlere tanıtmaktır. Bu tanıtmaya faaliyetlerine baskı denilemeyeceği gibi, propaganda demek bile güçtür. Çünkü, hiçbir propaganda ve hiçbir reklam gerçeğin yüzde yüz ifadesi değildir. Bu örnek yaşayış ise gerçeği aynen yansıtmaktır.

Sadece Anadolu'nun değil, birçok ülkenin fethinde, İslâmın güzel ahlâkı ile bezenmiş kimselerin büyük rolü olmuştur. Resulullah efendimiz, Hudeybiye anlaşmasını, bütün olumsuz maddelerin rağmen, bir maddesi için kabul etmişti. Bu madde, Müslümanların müşriklerle rahatça görüşebilmelerini sağlamaktaydı. Bu görüşmeler ile birçok müşrik Müslüman olmuştu. Bir şeye inandırmanın en kolay, en sağlam yolu, görerek yaşayarak örnek olmaktan geçer.

Mesela eskiden Alperen denilen kimseler vardı. Bunların her biri, tasavvuf büyüklerinin sohbetlerinde, dergahlarda yetişmiş kimselerdi. Dinimizin güzel ahlâkı ile bezenmişlerdi. Hal ile, söz

ile, yaşayış ile örnek kimselerdi. İslamiyeti yaymak için kendilerini adamışlardı. Eshab-ı kiram gibi geri dönmek üzere çeşitli memleketlere dağılmışlar, oralarda İslamiyeti tanıtmakla ömürlerini tamamlamışlardı. Ta Semerkant'tan, Buhara'dan kalkıp Anadolu'ya, Rum diyarına gelmişlerdi.

Netice olarak, Osmanlı Devleti'nin hızlı bir şekilde gelişip yayılması, gönüllerde taht kurarak üç kıtaya hakim olması, dünyanın gelmiş geçmiş en büyük ve güçlü devletlerinden birisi haline gelebilmesi, İslam ahlâkına sınıksız sarılmalarının neticesidir. İslam ahlâkını güzel metotlarla tatbik etmelerinin neticesidir... . Bunun içindir ki, "lisân-ı hâl, lisân-ı kalden entakdır" demişlerdir. Hâl hareket ile yapılan, söz ile yapılandır üstündür, demektir.

Böyle olmasaydı, bu devletin böylesine güçlenip, adalet ve huzur içinde yaklaşık 6 asır ayakta kalması mümkün olamazdı. Bu hususta Osman Gazinin vasiyeti ibretli bir vesikadır.

İslâmın güzel ahlâkına uyarak örnek olmalıdır. Herkese tatlı dil, güler yüz göstermek, kimseyi incitmemek, kimsenin malına, ırzına göz dikmemek, en te'sîrli, en fâideli nasîhat yapmak olur.

Kuru gürültünün faydası yok 4.2.2005

Son aylarda yoğunlaşan misyonerlik faaliyetlerinden herkes şikayetçi. Aslında misyoner faaliyetleri yeni değildir. 150 yılı aşkın süredir bu faaliyet devam ediyor. Fakat bazı tarihi dönüm noktalarında doz artırıldığı için daha çok fark ediliyor. Geçmişte de, **Tanzimat** ve **Gülhane Fermanı** ile yoğunlaştırılmıştı. Şimdi ise, **AB** süreci ile yine dozaj artırıldı.

Bilhassa, aşırı Batı hayranı **Reşid Paşa**'nın hazırladığı, "**Gülhâne Fermânı**"ndan sonra, Osmanlı Devletindeki misyoner faaliyetleri yoğunluk kazandı. Bu maksatla Anadolu'nun en güzel yerlerine kolejler kuruldu. Fermândan sonra, Harput'ta, **Fırat Koleji** açıldı. Bu binâ yapılırken hiç bir masraftan kaçınılmadı. Bu arada misyonerler, Harput ovasında 62 adet misyonerlik merkezi ve 21 adet de kilise açmışlardı. Altmışaltı ermeni köyünden 62'sinde misyoner teşkilâtı kurulmuş ve her üç köy için bir kilise yapılmıştı.

Yediden yetmişe, bütün ermeniler müslümanlara ve Osmanlıya karşı düşman edilmişti. Misyoner kadınlar da, ermeni kadınlarını ve kızlarını bu husûsta yetiştirmek için, büyük gayret sarfetmişlerdi. Meşhûr kadın misyoner **Maria A. West**, daha sonra neşrettiği (Romence of Missongn) kitâbında, "**Ermenilerin rûhuna girdik, hayâtlarında ihtilâl yaptık**" demektedir.

Bu maksatla Fırat Kolajinden sonra Gaziantep'te **Antep Koleji** ve Merzifon'da **Anadolu Koleji**, İstanbul'da ise **Robert Koleji** açıldı.. Meselâ Merzifon'daki Kolejde, hiç Türk talebe yoktu. 135 talebeden 108'i ermeni, 27'si de rumdu. Bunlar yatılı olarak Anadolu'nun her yerinden toplanmış talebelerdi. Müdürü, diğerlerinde olduğu gibi, bir râhipti. Bu arada, Anadolu kaynamaya başladı. Ermeni komitacılar, müslümanları insâfsızca katlediyor, müslüman köyleri yakıyor, vatanın bekçisi ve sâhibi Osmanlıya hayat hakkı tanımıyordu.

Yapılan araştırma sonucu, 1893 deki büyük katliamları yapan komitacıların bu kolejde yuvalandıkları, bütün faaliyetlerini burada yaptıkları ve başkanlarının Kayayan ve Tumayan adlı kolej öğretmenlerinin olduğu ortaya çıkarıldı. Bunun üzerine misyonerler, bütün dünyayı ayağa kaldırdılar. Bu iki ermeniye kurtarmak için, Amerika'da ve İngiltere'de çok büyük gösteriler tertîp ettiler. Bu sebeple, İngiltere ile Osmanlı devletinin arası açıldı. İşin tuhafı, 1893 de, İngiliz misyonerlerin tertîb ettiği bu gösterilerde Merzifon Anadolu Kolejinin müdürü de, Londra'da bunların içinde idi.

Batı, geçmişte zorbalıkla, vahşetle yaptığı misyonerlik faaliyetlerini bugün kibar bir görüntü vererek icra etmektedir. Batı'nın Osmanlı düşmanlığının da gerçek sebebi din idi. Osmanlıya Müslüman oldukları için düşmandılar, bunun için Osmanlıyı yıktılar.

Peki bu durum muvacehesinde biz ne yapmalıyız? Gerçekleri, realiteyi bilip buna göre hareket etmeliyiz. Hıristiyanlar, Müslüman mahallesinde nasıl salyangoz satar, nasıl İncil dağıtırlar, diyerek bağırıp çağırmanın hiçbir faydası yoktur. Geçmişte de (Tanzimattan beri) bugün de bu faaliyetleri yasaklayan kanuni bir engel yoktur. Mevcut kanunlara göre, herkes kendi dini inancını yayar, kimse buna engel olamaz.

Bugün yapılacak iş, Müslümanların da dinlerini yaymak için aynı şekilde yoğun faaliyet göstermeleridir. Adamlar ta, Amerika'dan, İngiltere'den, Almanya'dan kalkıp gelip ülkemizde dinlerini tanıtan ücretsiz kitap dağıtırlar. Bizler burada ne yapıyoruz? Kaç kişiye dinimizi anlatan; "**İslam Ahlakı**" "**Herkese lazım Olan İman**" gibi kitap hediye ettik, kaç kişiye dinimizi anlattık? Bunun muhasebesini yapalım.

150 yıldır çalışmalarına rağmen bir netice alamıyorlardı, fakat son yıllarda netice almaya başladılar. Çünkü, dinimizi bilen ve yaşayan azaldı; dinden bihaber hale geldik. İslam tarihi boyunca, dinini bilen ve yaşayan bir tek Hıristiyan olmuş Müslüman yoktur. Güzel dinimiz öğretilmez inançta boşluk bırakılırsa birileri gelip bu boşluğu doldurur. Buna kimse mani olamaz. Misyonerlerin ülkemizde ne işi var, diye kuru gürültünün de bir faydası olmaz. Ecdadımızın bize emanet ettiği güzel dinimizi bizden sonrakilere ulaştırmak zorundayız. Yoksa ahirette, hem ecdadımızın hem de bizden sonrî nesillerin iki elleri bizim yakamazda olacaktır. Bunu unutmayalım!

Çare; dinimizi yaymak 5.2.2005

Dün, Hıristiyan misyonerlerle en iyi mücadelenin, dinimizi öğrenmek ve öğretmekle olacağını söylemiştik. Kısacası tek çare; dinimizi yaymak. Dinimizde buna **Emr-i maruf ve nehy-i münker** denir. Maruf, dinimizin emrettiği hususlardır. Münker ise, dinimizin yasakladığı, yani Allahü teâlânın razı olmadığı işlerdir.

Dini yayma işi yani emr-i maruf çok mühimdir. Emr-i maruf yapılmazsa, dinimiz unutulur, yok olur. Aradan 1400 yıl geçmesine rağmen bugün İslamiyet bize ulaşmışsa bu emri maruf sebebiyle, bizden öncekilerin dini yaymasıyla olmuştur. Din doğru olarak öğretilmezse cehalet ve sapıklık yayılır. Din adı altında birçok dinsizlikler ortaya çıkar.

Bunun için dinimizde emri marufun çok önemli bir yeri vardır. Emr-i maruf ve nehy-i münker yapılmazsa, o ülkenin başına büyük belâlar gelir. En büyük belalardan biri de, dinin unutulması ve o ülkenin Hıristiyanlaşmasıdır. Bundan büyük bela, zillet olur mu?

Geçmiş ümmetlerde, Allahü teâlâ, bir meleğe, bir beldenin altını üstüne getirmesini emretti. O melek, bu kasabada hiç günah işlemeyen bir zatın da olduğunu, o zatı kurtarıp kurtarmıyacağını suâl edince, Cenab-ı Hak, "**Bütün şehir halkı ile onu da alt üst et! Çünkü o zat, günah işliyenlere yüzünü ekşitemmiştir**" buyurdu.

Bunun için, misyonerlerin yaptıkları faaliyetleri görenin, işitenin gafletten uyanması ve; bu kendi batıl dinini yaymak için bu kadar uğraşıyor ben ne yapıyorum, diye üzülmesi; gücü, imkanı nisbetinde İslamiyetin yayılmasına çalışması lazımdır.

Peygamber efendimize, "İçinde iyilerin de bulunduğu bir ülke helak olur mu?" diye soruldu. Cevabında, "**Evet helak olur. Çünkü günah işlendiğinde, iyiler sükut edince, hepsi helak olur.**" buyurdu.

Dini yaymanın önemi büyük olduğu için mükafatı da büyüktür. Nitekim, hadis-i şerifte, "**Bütün ibâdetlere verilen sevap, Allah yolunda savaşa verilen sevaba göre, deniz yanında bir damla su gibidir. Savaşın sevabı da, emr-i maruf ve nehy-i münker sevabı yanında denize göre, bir damla su gibidir.**" buyurulmuştur.

Dini yayma işi yani emri maruf farzdır. İlimi, imkanı nisbetinde buna katılmamak büyük vebaldir. Peygamber efendimiz, "**İmkânı var iken, emr-i maruf ve nehy-i münker yapmayan bizden değildir.**" buyurmuştur. Ayrıca Peygamberimiz, "**Emr-i maruf ve nehy-i münker yapılmaması kıyamet alâmetidir.**" buyurmuştur.

Hz. Aişe tarafından bildirilen hadis-i şerifte de: "**İçinde peygamberler gibi ibâdet eden seksen bin kişi bulunan bir ülke azaba maruz kalmıştır. Çünkü onlar, Allah için buğzetmedi, emr-i maruf ve nehy-i münkerde bulunmadı.**" buyurulmuştur.

Emr-i mâruf iki yolla yapılır: Birincisi, söz, yazı ve her çeşit yayın vâsıtası iledir. Bunu yaparken, bilgi az ise ve şahsa, âdetlere, kanûnlara dikkat ve riâyet edilmezse, fitneye sebep olabilir. Dinimizde fitne, anarşi çıkarmak da haramdır, büyük günahdır.

İkinci yol, hâl ile, islâmın güzel ahlâkına uyararak, örnek olmaktır. Herkese tatlı dil, güler yüz göstermek, kimseyi incitmemek, kimsenin malına, ırzına göz dikmemek, kanûnlara uymak, borçlarını ödemek, en tesîrli, en faydalı nasihat yapmak olur. Bunun içindir ki, "**İsan-ı hâl, lisan-kalden entaktır**" demişlerdir. Hâl hareket ile, örnek olarak yapılan, söz ile yapılandır üstündür, demektir.

İslâmın güzel ahlâkına uygun yaşamak, emr-i mâruf ve nehy-i münker yapmanın en güzel yoludur. Mühim bir farzı yapmaktır. Bunun için, kimse ile tartışma, münakaşa yapmadan, dinimizin güzel ahlakını, emir ve yasaklarını bildiren kıymetli kitapları çevremize, münasebette olduğumuz kimselere güler yüzle, tatlı dille vermek veya bu hizmeti yapan kuruluşlara destek olmak lazımdır. Dinimizin bu önemli emri karşısında duyarsız kalmak, bizleri dünyada da ahirette de büyük sıkıntılara sokar. (Bu konularda daha geniş bilgi için; www.mehmetoruc.com sitesine müracaat edilebilir.)

"Azdıran zenginlikten sana sığınırım!" 11.2.2005

Malezya Başbakanı, "Büyük bir felaket yaşadık, fakat el uzatan, yardım eden İslam ülkesi sayısı çok az" diye üzüntüsünü bildirdi, geçmi olsun ziyaretinde bulunun Başbakanımız Sayın Erdoğan'a. Nasıl üzülmesin, Güney Asya felaketinden sonra, anne babası öldüğü için ortada kalan üç bin Müslüman çocuğuna Müslümanlar değil Hıristiyan misyonerler sahip çıktı. Bu sahipsiz çocukları korumaları altına aldılar. Bu çocukları himayeleri altında almaktaki maksatlı belli; hıristiyan olarak yetiştirmek. Zaten bunu saklamıyorlar da açıkca söylüyorlar.

Bu haberden sonra ülkemizdeki, hali vakti yerinde: yazlığı kışlığı olan villalarda yaşayan zengin Müslümanlardan da hiçbir ses çıkmadı. Tabiri caiz ise kilları bile kıpırdamadı. Duyarsızlığın neme lazımcılığın bu kadarına da pes doğrusu. Diyeceksiniz ki, zenginlerimiz öyle bir rehavet içindeler ki, bırak dünyanın bir ucundaki çocukları, burunlarının dibindeki çocukları ve muhtaçları bile görmüyorlar. Bir çok Müslüman genç, öğrenimlerini devam ettirebilmek için dış kaynaklı kuruluşlardan burs alarak onların tuzağına düşüyorlar zenginlerimizin ruhu bile duymuyor.

Bir gün duyarlar, fakat iş işten çoktan geçmiş olur. Şairin dediği gibi; "Mâla mülke olma mağrûr, deme var mı ben gibi?, Bir muhâlif yel eser, savrulur harman gibi."

Çünkü, dini inancımıza göre, Allahü teâlâ Müslüman bir kuluna dünyalık bir nimet vermişse, keyf sürüp yan gelip yatması, gururlanması için değil, şükrünü yapması yani bu nimetleri Allah yolunda harcaması, Müslüman kardeşleri ile paylaşması, sıkıntıda olan kimselerin yardımına koşması içindir.

Cenab-ı Hakkın verdiği nimetin şükrü ancak böyle yapılır. Bunun için herkes, içinde bulunduğu nimetin kıymetini bilmelidir. Nimetin kıymeti bilinirse, artar, bilinmezse elden gider. Hadis-i şerifte buyruldu ki: "**Allahü teâlâ, bir kimseye nimet verir ve insanların ihtiyaçlarını ona düşürür de, o da onların ihtiyaçlarını gidermezse, nimeti yok olmaya mahkumdur.**"

Elden gittiği, yok olduğu gibi bir de bunun azabına düşer olur. Nitekim Allahü teâlâ Kur'an-ı kerimde "**Şükrederseniz, nimetlerimi artırırım. Nankörlük ederseniz, azabım çok şiddetlidir**" buyuruyor. (İbrahim 7)

Başka bir ayet-i kerimde de mealen, "**Dünyâ malından, sarıldığınız, sakladığınız her şey, yanınızda kalmıyacak, sizden ayrılacaktır. Ancak Allah rızâsı için yaptığınız iyilikler ve ibâdetler sizinle beraber kalacaktır.**" (Nahl 96) buyurulmaktadır.

Tarih boyunca ne zaman ki, Müslümanlar zahidliği bırakıp dünyaya düşkün olmuşlar; rahatlarına, keyflerine düşkün hale gelmişler; arkasından sıkıntılar ve zilletler gelmiş. Diğer milletlerin oyuncağı hale gelmişler.

Evliyanın büyüklerinden **Ebu Bekir Verrak** hazretleri buyuruyor ki:

"İnsanlarda üç sınıf önemlidir: Devlet adamları, âlimler ve zâhidler. Devlet adamları bozulunca, halkın huzûru bozulur. Âlimler bozulunca, halkın dîni zayıflar. Varını yoğunu Allah yolunda harcayan zâhidler bozulunca da, ahlâk fesâda uğrar. Devlet adamlarının kötülüğü zulüm ile, âlimlerin bozukluğu hırs ve tamah ile, dünyâyâ düşkün olmayanların, zâhidlerin bozulması da riyâ ve gösteriş ile olur."

Seksenli yıllara kadar genelde Müslümanlar garip veya orta halli idiler. Bunun için sıradan Müslümanlar arasında, cemaatler arasında yardımlaşma dayanışma çok fazlaydı. Gösteriş merakı yoktu. Herkes, varını yoğunu Allah yolunda harcıyordu. Kardeşlik duyguları çok yüksekti. Yapılan her işte, ihlas yani Allah rızası öndeydi. Fakat seksenli yıllardan sonraki zenginlikler bize pek yaramadı. Para hepimizi deştiirdi. Bencilik ön plana çıktı. Bu da birlik beraberliği ve dayanışmayı zafiyete uğrattı.

Zenginlik de fakirlik de bir imtihandır. Fakat zenginliğin imtihanı daha zordur. Çünkü, zenginlik, Cenab-ı Hakkın razı olduğu yolda kullanıldığında insan için dünya ve ahiret için büyük bir saadet olduğu gibi, faydalı yolda kullanılmadığında da bir o kadar tehlikedir. Zenginliği faydalı yolda kullanmak kolay değildir. Zenginlik çoğu kimsenin felaketine sebep olmuştur. Bunun için Peygamber efendimiz, "**Ya Rabbi, azdıran fakirlik ve azdıran zenginlikten sana sığınırım**" buyurarak bizim de böyle dua etmemize işaret buyurmuşlardır.

Var olma yok olma mücadelesi 12.2.2005

Dün, Güney Asya'daki üçbin Müslüman çocuğun Hıristiyan misyonerler tarafından Hıristiyanlaştırmak üzere himayelerine aldıklarından ve Ülkemizdeki zenginlerin, duyarsızlığından neme lazımcılığından bahsetmiştik. Bugün de bununla ilgili bir menkıbe ile konumuza devam edelim:

Birgün cihan padişahı **Kanunî Sultan Süleyman Han**, aynı zamanda süt kardeşi olan evliyanın büyüklerinden **Yahya Efendi** hazretlerine bir mektup göndererek şunu sorar:

- Ağabey! Sen ilâhî sırlara vâkıfsın, bilirsin. Kerem eyle de bize geleceğimizin ne olacağını haber ver! Devletimiz yok olacak mı? Yok olacaksa, bu hangi sebepten olacak?

Mektubu okuyan **Yahya Efendi** hazretleri eline kâğıt kalem alıp; "**Kardeşim, neme gerek!**" diye iri harflerle yazıp Kanunî'ye gönderir.

Kanunî, Yahya Efendiden gelen mektubu okuduğunda; "Böyle önemli bir konuda nasıl ilgisiz kalabilir, nasıl böyle cevap verir?" diye hayretler içinde kalır. İşin aslını öğrenmek için hemen kalkıp, Yahya Efendinin Beşiktaş'taki dergâhına gelerek der ki:

- Ağabey! Ne olur gizlemeyip, suâlime cevap veriniz! Biz de ona göre hareket edelim.

Yahya Efendi bunun üzerine tebessüm ederek cevap verir:

- Biz cevap verdik. Bu sözümüzü anlayamamanıza şaşarız.

- Nasıl?

- Ülkende haksızlık, adam kayırma, rüşvet yayılırsa; işitenler de, “Neme gerek!” derse ve onu önlemeye çalışmazlarsa; sonra koyunu kurt değil de çoban yerse; bilenler de bunu söylemeyip gizlerse; fakirlerin, muhtaçların, gariplerin feryadı göklere çıkıp, bunları taşlardan başkası işitmezse; işte o zaman felâket başlar... Neslinin, devletin yok olmasından o zaman korkulur. Hazînelerin boşalır. Askerin itâat etmez olur ve yolundan gitmezler. Yok olmak mukadderdir.” buyurdu.

Kânûnî bunları işitince, göz yaşlarını tutamadı. Yahyâ Efendiye olan sevgisi daha da arttı. Yahya Efendinin sözleri asırlar sanra aynen vuku buldu. Neticede, altı asırlık devlet bu sebeplerden yıkıldı, yok oldu...

Bugün bütün dünyada, her inanç sahibi ya ayakta kalabilmek için ya da, başka inançlardaki insanları kendisine çekebilmek için kıyasıya bir mücadele vermektedir. Bu uğurda akıl almaz paralar, milyar dolarlar harcamaktadırlar.

Her inanç sahibi biliyor ki, gerekli mücadeleyi yapmazsa bir gün yok olacaktır.

Bu konuda, en az mücadele eden, hatta ileriye yönelik bir mücadelesi olmayan sadece Müslümanlardır. Batı, Müslümanların temsilcisi, hamisi Osmanlıyı yıkmakla kalmamış, Müslümanların başına öyle gâileler açmış ki, bırakın ilerisini önlerini görececek hal bırakmamış. Müslümanların üzerine âdetâ ölü toprağı serpilmiş.

Üç kitaya yayılmış olan Osmanlıyı Anadoluya hapseden, ellerinden gelse asil Türk milletini tekrar Orta Asya'ya gönderecekler. Bunun mümkün olmadığını bildikleri için de yerinde imha planları yapıyorlar. Bu da, Anadolu halkının Hıristiyanlaştırılmasıdır. Çocuklarınızın aklından bu nasıl olur, bu kadar insan nasıl Hıristiyan olur, diye içinden geçebilir. Bunlara, on asır önce Anadolu'nun tamamınının Hıristiyan olduğunu hatırlatırım.

Kaynağı devam etmeyen nehrin uzun süre akması mümkün değildir. Çocuklarımıza ciddi ve doğru bir şekilde din öğretilmez, bizden sonrakilere intikal ettirilmezse, birkaç nesil sonra milletimizin varlık sebebi İslamiyet kalmaz. Milli güvenliğimiz de tehlikeye düşer.

Bunun için neme lazımcılığı bırakıp, üzerimizdeki ölü toprağını atarak dinimize sahip çıkmak, dini olduğu kadar milli bir görevimiz olmalıdır.

Aşûre gecesi ve günü 18.2.2005

Bu akşam Aşûre gecesi, yarın da Aşûre günüdür. Muharrem ayının onuncu gününe Aşûre günü, dokuzuncu günü ile onuncu günü arasındaki geceye de Aşûre gecesi denir.

Muharrem ayı, Kur'ân-ı kerîmde kıymet verilen dört aydan biridir. Aşûre gecesi, bu ayın en kıymetli gecesidir. Allahü teâlâ, birçok duâları Aşûre günü kabul buyurdu. Nitekim, Resulullah Efendimiz, “Allahü teâlâ, Aşûre gününü üstün kılmıştır. Allahü teâlâ, gökleri, yeri, dağları, denizleri, yıldızları, Arşı ve melekleri, Âdem aleyhisselâmı, Aşûre günü yarattı. İbrâhim aleyhisselâmın dünyaya gelişi ve Nemrud'un ateşinden kurtuluşu Aşûre günü oldu. Oğlunun yerine kesmek için büyük koç ihşân edildi. Firavun'un boğuluşu, İsâ aleyhisselâmın göğe kaldırılışı, Eyyûb aleyhisselâmın belâdan kurtuluşu, Aşûre gününde olmuştur.” buyurmuştur.

Aşûre günününün fazîletleri hakkında diğer hadîs-i şerîflerde buyuruldu ki:

“Aşûre günününün fazîletine kavuşmaya bakınız. Çünkü o gün, Allahü teâlânın günler arasında seçtiği mübârek bir gündür. Bugün oruç tutan kimseye, Allahü teâlâ, meleklerin, peygamberlerin, şehîdlerin ve sâlihlerin ibâdetleri kadar sevâb verir.”

“Aşûre günü oruç tutun! Çoluk çocuğunuza iyilik yapın! Bir kimse, Aşûre günü çoluk çocuğuna iyilik yapıp, sevirdirse, Allahü teâlâ, ona senenin diğer günlerini iyi eder”

“Ramazan-ı şerîf ayındaki oruçlardan sonra, en fazîletli oruç, Muharrem ayının orucudur. Farz namazlardan sonra en fazîletli namaz gece namazıdır.”

“Aşûre günününün orucu, bir senelik geçmiş günâhlara keffârettir.”

“Aşûre günü zerre kadar sadaka veren kimseye, Allahü teâlâ Uhud dağı kadar sevâb verir.”

“Aşûre günü gusleden, Allahü teâlâ katında annesinden yeni doğmuş gibi günâhlarından temizlenir.”

“Aşûre günü bir yetimin başını okşayan kimseyi, Allahü teâlâ, yetimin saçının her kılı için Cennette bir derece yükseltir.”

“Muharrem ayında bir gün oruç tutana, bugüne karşılık otuz gün oruç sevâbı yazılır.”

“Aşûre gecesi oruçlu bir mü'mine iftâr verene, Allahü teâlâ katında bütün Ümmet-i Muhammede iftâr vermiş, karınlarını doyurmuş gibi sevâb yazılır.” (Sadece Aşûre günü oruç tutmak mekruh olduğu için, bir gün öncesi veya bir gün sonrası ile beraber tutulmalıdır.)

Nûh aleyhisselâm gemide aşûre tatlısı pişirdiği için Müslümanların, Aşure günü, aşûre pişirmesi ibâdet olmaz. Peygamber efendimiz ve Eshâb-ı kirâm böyle yapmadı. Bugün aşûre pişirmeyi ibâdet sanmak bid'attır, günâhtır.

Peygamber efendimizin yaptığı veya emrettiği şeyleri yapmak ibâdet olur. Din kitaplarının yazmadığı, Ehl-i sünnet âlimlerinin bildirmedikleri şeyleri yapmak, sevâb olmaz, günâh olur. Bugüne mahsûs ibâdet sanmadan herhangi bir tatlı yapmak, tanıdıklara ziyâfet, fakîrlere sadaka vermek sünnettir, ibâdetdir.

Hz. Hüseyin, 10 muharremde şehîd edildi. O yüce imâmın şehîd edilmesi, bütün Müslümanlar için büyük musîbet ve üzüntüdür. Hz. Ömer, Hz. Osman, Hz. Ali' ve Hz. Hamza'nın şehîd edilmeleri de, böyle büyük musîbet ve üzüntüdür. Fakat, peygamberimiz, Hz. Hamza'nın şehîd edildiği günün yıldönümlerinde mâtem [yas] tutmadı. Mâtem tutmayı da emretmedi.

Mâtem yasak olmasaydı, herkesten önce Peygamber efendimizin ölümü için mâtem tutulurdu. Hadîs-i şeriflerde buyuruldu ki; **“Mâtem tutan, ölmeden tevbe etmezse, kıyâmette şiddetli azâb görür.” “Matem tutan kimse, ölmeden tevbe etmezse, kıyamet günü şiddetli azab görecek.” “İki şey vardır ki, insanı küfre sürükler. Biri, bir kimsenin soyuna söğmek, ikincisi, ölü için matem tutmaktır.”** (Müslim)

Matem yapmak, bağırap çağırarak, ilk olarak Muhtar-ı Sekafi tarafından ortaya çıkarıldı. Bu bid'at, zamanla bir ibadetmiş gibi yayıldı. Halbuki Muhtar-ı Sekafi, bunu Kufe ahalisini aldatıp, onları Emevilerle harbe sürüklemek, böylece hükümeti ele geçirmek için bir hile olarak yapmıştı.

Bütün bu açık hükümlere rağmen, cahiliye devrinden kalma bir adet olan matem, maalesef günümüze kadar gelmiştir. Bu maksatla, her yıl Muharrem'in onunda matem merasimleri düzenlenmektedir. Matem tutmanın ne yüce şehidimize ne bunu yapanlara bir faydası olmadığı gibi, aksine zararı vardır. Bu ve buna benzer davranışların Resulullah efendimizin ortaya koyduğu ve uyulmasını istediği emirlere ters olduğu ortadadır. Yine günümüzde Resulullah'ın yasakladığı ölümler için tutulan matemler, tabuta sarılarak, kendini yerlere atarak, dövünerek ve bağırarak ağlamalar, Müslümanlar arasında ne yazık ki, yer etmiş bulunmaktadır. Müslümanların bu tür davranışlara karşı duyarlı olmaları, Dinimizin emirlerine aykırı işler yapmamaları, Resulullahı ve mubarek torununu üzmemeleri gerekir.

Ehli Beyti sevmek farz 19.2.2005

Bugün Aşûre günü. Aşûre günü mübarek bir gündür. Yerler, gökler, melekler, Arş ve Adem aleyhisselam bu günde yaratıldığı gibi, İbrahim aleyhisselamın ateşten kurtulması, oğlu Hz. İsmail'in yerine kesmek için büyük koç ihvan edilmesi, Firavun'un boğulması, Eyyub aleyhisselamın sıhhat bulması, Yunus aleyhisselamın balığın karnından kurtulması gibi güzel şeyler de hep Aşure Gününde olmuştur.

Bununla beraber Aşure günü, Resulullah efendimizin mübarek torunu Hazret-i Hüseyin'in Kербela'da şehid edildiği gündür. Bu elim hadiseyi hatırladıkça Müslümanların yürekleri sızlar, gözleri kan ağlar. Bu faciadan dolayı yüreği sızlamayan bir Müsliman zaten düşünülemez. Çünkü Ehli sünnet İslam büyükleri Ehl-i Beyti sevmenin her mümine farz olduğunu bildirmişlerdir. Ehl-i Beyt ile ilgili Peygamber efendimiz, **“Benden sonra size iki emanet bırakıyorum. Bunlara yapışınız, yoldan çıkmazsınız. Biri, ikincisinden daha büyüktür. Biri Allahü teâlânın kitabı olan Kur'ân-ı kerîmdir ki, gökten yere kadar uzanmış, sağlam bir iptir. İkincisi, Ehl-i Beytimdir. Bunların ikisi birbirinden ayrılmaz. Bunlara uymayan Benim yolumdan ayrılır.”** buyurdu.

Dinimiz her işte **“ölçülü”** olmayı emreder. Bunun için sevgide ve düşmanlıkta haddi aşmamak, dinimizin dışına çıkmamak lazımdır. Çünkü, bir kimse ne kadar, zalim olursa olsun, ne kadar alçakça işler yapsın yapsın, açıkça dini inkar etmedikçe, inanılacak şeylere inandığı müddetçe, Müslümandır, buna kafir denilemez.

Yezid, zalimliğine, caniliğe sebep olmasına rağmen, İslâmiyete düşman değildi. Namaz kıldığı, İslamiyete yaymak için cihad ettiği tarihi bir gerçektir. İstanbul'u fethetmeye gelen ordunun başında Yezid vardı ve emrinde Hz. Halid bin Zeyd ve Mesleme gibi Eshab-ı kirâmın büyükleri bulunuyordu. Kербela'nın sebebi, Yezid'in din düşmanlığından değil, Hz. Hüseyin'in kendisine karşı geldiği için saltanatının tehlikeye gireceği korkusundandı. Babası Hazret Muaviye, Eshab-ı kirâmdandı, Resulullahın kayın biraderi ve vahiy katibi idi, Onun zamanında İslamiyet geniş bir coğrafyaya yayıldı. Kербela bunun vefatından çok sonra meydana geldi. Bundan dolayı onu suçlayamayız.

Kербela vahşetini kimse savunmuyor, kimse bununla övünmüyor. Bunun için bu vahşeti öne çıkarmanın, her sene gündeme getirmenin kimseye faydası yoktur. Aksine, İslam tarihinin

en büyük yarasını deşmek olur. Müslümanları üzme olur. Müslümanlar arasına tefrika sokmak olur. İnsanlık, düşmanlıktan değil, kardeşlikten fayda görmüştür.

Ateş düştüğü yeri yakar, Bu olaya en çok üzülenler, Hazreti Hüseyin'in soyundan gelen seyyidlerdir. Çünkü, dedeleriydi. O'nun mübarek kanını taşıyorlardı. Fakat buna rağmen **Abdülkadir-ı Geylani, Ahmed Bedevi, Ahmet Rufai, Abdülhakim Arvasi** gibi seyyidlerin büyükleri ve meşhurları başlıklarına taş basıp asırlarca bu olayı dile getirmediler. Olaya sebep olanları küfürle itham etmediler.

Bizler de bu şerefli insanlar gibi davranıp bu vicdanları paralayan cinayetleri konuşmamalıyız. Ayrıca, konuştuğumuz zaman kime ne faydası olacak? Bu mübarek şehidler geri mi gelecek? Tabii ki hayır, sadece acılar tazelenecek, birlik ve beraberliğimiz bozulacak. Huzur içinde ve kardeşçe yaşamak için bunları dile getirmemek şarttır.

Sözümüzü büyük imam **İmam-ı Şafi** hazretlerinin şu tarihi sözü ile bitirelim: "**Allahü teâlâ, bu kanlara ellerimizi bulaştırmaktan bizleri korudu. Biz de dillerimizi bulaştırmaktan korumalıyız!**"

İyilik eden kazanır! 25.2.2005

Dost düşman herkese iyilik yapmalı, ihsanda bulunmalı, başkalarının ihtiyaçlarını görmelidir."İyilik ettim kötülük buldum" dememelidir. Kişinin yaptığı iyilik bir şekilde kendine döner. Balık bilmezse Halık bilir, sözü meşhurdu. Hadîs-i şerîfte buyuruldu ki: "**Herkes, kendisine ihsân edeni sever. Bu sevgi, insanın cibilliyetinde yâni yaratılışında mevcuttur.**"

Bunun için Müslüman, kâfir herkese, tatlı dil ve güler yüz göstermelidir.İnsanlara yapılacak en aydalı ihsan, en kıymetli hediyeye, tatlı dil ve güler yüzdür. İneğe tapan kâfirleri görünce, ineğin ağzına saman vererek, düşman olmalarına mâni olmalıdır. Kimse ile münakaşa etmemelidir. Münakaşa, dostluğu azaltır, düşmanlığı artırır.

Kimseye kızmamalıdır. Hadîs-i şerîfe,"**Gadab etme**" buyuruldu.Başka bir hadîs-i şerîfte de,"**Sadaka vermekle mal azalmaz. Allahü teâlâ, affedenleri azîz eder. Allah rızâsı için affedini, Allahü teâlâ yükseltir.**" buyuruldu.

İnsanın yaratılışında, malı, parayı sevme vardır. Ayrıca gadab vardır. Gadab, insanı intikama, kibre götürür. Bu hadîs-i şerîf, bu kötü huyların ilâcını bildiriyor. Sadakayı, zekatı emrediyor. Affederek, gadabı, intikamı temizliyor.

Kendisine iyilik etmiyene hediyeye vermek de, ihsanın en üstün derecesidir. Kötülük edene ihsânda bulunmak, ihsanlığın en yüksek derecesidir.

Bu sıfatlar, düşmanı dost yapar.İsâ aleyhisselâm buyurdu ki: "**Diş kıranın, dişi kırılır. Burun, kulak kesenin, burnu kulağı kesilir, demiştim. Şimdi ise, kötülük yapana karşı, kötülük yapmayınız. Sağ yanağınıza vurana, sol yanağınızı çeviriniz, diyorum.**"

İbn-ül Arabî hazretleri buyurdu ki:"Kötülük edene iyilik yapan kimse, ni'metlerin şükrünü yapmış olur. İyilik edene kötülük yapan kimse, küfrân-ı ni'met etmiş olur."

Hadis-i şerîfte, "**Müslüman müslümanın kardeşidir. Birbirlerini incitmezler, üzmezler. Bir kimse, din kardeşinin bir işine yardım etse, Allahü teâlâ da onun işini kolaylaştırır. Bir kimse, bir müslümanın sıkıntısını giderir, onu sevindirirse, kıyamet gününün en sıkıntılı zamanlarında, Allahü teâlâ onu sıkıntıdan kurtarır. Bir kimse, bir müslümanın aybını, kusurunu örterse, Allahü teâlâ, kıyamet günü onun ayıplarını, kabahatlerini örter.**" buyuruldu.

İmâm-ı Rabbânî hazretleri Mektubatında buyuruyor ki:

"Allahü teâlâ, aşırı hareketlerden korusun! Ortalama, adâlet üzere doğru yolda bulunmak nasîb etsin! Allahü teâlânın, bir kuluna, faydalı, güzel işler yapmayı, çok kimsenin ihtiyaçlarını sağlamasını nasib etmesi, çok kimsenin ona sığınması, bu kul için pek büyük bir ni'mettir! Allahü teâlâ, kullarına iyâlim demiş, çok merhametli olduğu için, herkesin rızkını, nafakasını kendi üzerine almıştır. Allahü teâlâ, bu iyâlimden birkaçının rızıkları, nafakaları için ve bunların yetişmeleri, râhat yaşamaları için bir kulunu görevlendirirse, bu kuluna büyük ihsân etmiş olur. Bu büyük ni'mete kavuşup da, bunun için şükretmesini bilen kimse, çok tâlihli, pek bahtiyârdır. Bunun kıymetini bilip, şükretmek, kendi sâhibinin, Rabbinin iyâline hizmet etmeği saâdet ve şeref bilmek ve Rabbinin kullarını, yetiştirmekle övünmek, akil îcâbıdır."

Uhud gazâsında Reslullahın mübârek yüzü yaralanıp, mübârek dişi kırılınca, Eshâb-ı kirâm çok üzüldüler: "Duâ et, Allahü teâlâ, cezalarını versin" dediler. Peygamber efendimiz: "**La'net etmek için gönderilmedim. Hayır duâ etmek için, her mahluka merhamet etmek için gönderildim,**" buyurdu. Sonra da şöyle duâ etti: "**Yâ Rabbî! Bunlara hidâyet ver. Tanımıyorlar, bilmiyorlar, Bilselerdi böyle yapmazlardı!"** buyurdu.

Zarâfet ve nezâket 26.2.2005

İki üç asır önce İstanbul'da veya Osmanlı'nın herhangi bir şehrinde yaşayan ecdadımız mezarından kalksa, bizlerin yaşayışını; zarafetten, nezaketten insanlıktan uzak perişan halimizi görse buraların kendi ülkesi olduğuna inanması mümkün değildir.

Gerçekten de, Osmanlılar, gönüllerini süsleyen İslam ahlâkının zarâfet ve nezâket nûmuneleriyle dolu bir hayat yaşamışlardır. Dolayısıyla Avrupa'da insanlar âdetâ kralların eli altında esir muâmelesine tâbî tutularak çok ağır şartlarda yaşarken, Osmanlılarda Müslüman olmayan halk bile, devletin koruması altında gayet huzur ve rahat içinde ömür sürmekteydi.

Osmanlı'nın bu kadar merhametli, şefkatli olmasının esas kaynağı İslamiyetti. Herkese karşı gösterdiği iyilik ve insâniyeti, gayr-i müslimler, kendi dindaşlarından bile göremezlerdi. Osmanlıların bu hallerini Hıristiyan araştırmacı seyyahlardan dinleyelim:

L. H. Delamarre: "İstanbul civarındaki gezintilerimde ben hep bu milletin lutfkârlığına misâfirperverliğine şâhid oldum. Rast geldiğim hangi Türke yol sorsam, hemen bana rehberlik bulunuyor, yiyecek ve içecek şeyler hususunda elinden geleni esirgemiyordu. Onların bütün davranışlarında mükemmel bir insaniyet ve kibârlık göze çarpıyordu."

Dr. A. Brayer: "Osmanlılar'da öyle bir ruh vardır ki, bu sayede onlar, her Allah misâfirine mukaddes bir nîmet nazarıyla bakarlar. Ev sâhibi, misâfirine evinin en güzel odasını tahsîs ederek her hizmetini canla başla yapar. Hattâ misâfiri hastalandığı zaman hekîme götürür parasını dahî verir. Zîrâ misâfire masraf yaptırmayı ayıp saymaktadırlar. Misâfir, evden ayrılırken de orada kalmak suretiyle gösterdiği lutfkârlığın bir minnet ve şükran hâtırası olarak ev sahibinden kendisine birkaç hediye de takdîm edilir."

Osmanlılar, koğuculuk, iftirâ, karalama, küfür, kin, garaz, kumar, intihar, düello ve cinâyet gibi her türlü fenâlıklardan son derece kaçınıp korunmaya çalışmaktadırlar. Öyle ki dıştan bakanlar, onların bu fenâlıkları âdetâ bilmediklerine hükmetmişlerdir. Bu hali **Du Loir**, şöyle ifade eder:

"Türkler herhangi bir intikâm hissi beslemekten son derece çekinirler: Dînlerinin bu hususa âid bir hükmü mucibince, Cuma namazına başlamadan önce düşmanlarını affettiklerini âdetâ îlân etmek durumundadırlar. Aksi halde, namazlarının makbul olmayacağına inanırlar. Ayrıca her bayramın birinci günü de onlar için umumî bir barış günüdür. Birbirlerine rastladıklarında musâfaha ederler ve küçükler büyüğünün eline öptükten sonra ellerini başlarına götürüp "Bayramın mübârek olsun!" derler."

"Küfürbazlık, öfke ve intikâm hissinin müşterek mahsulü olduğu gibi, kumarbazlığın da tabii bir neticesidir. Bu, Hıristiyan memleketlerinde pek yaygın bir şekilde ve tamamıyla mevcuttur. Ancak Osmanlıların sokaklarında da evlerinde de hiçbir küfür sözü işitilmez. Bunun yüzümüzü kızartacak ve bizi hayrete düşürecek tarafı da, Osmanlıların yalnız ağızlarında değil, lisanlarında da küfür kelimelerinin bulunmayışıdır. Onlar yalnız "Vallâhi" şeklinde Allâh'a yemin ederler."

Nitekim o devre şâhid olan yaşlı kimseler bilirler ki, bir şahsın kendisini kızdıran bir meselede muhâtabı için kullandığı cümleler: "**Lâ havle...**" veya; "**Hay Allâh derdini alsın!**" "**Fesübhanallâh!**" "**Hasbünallâhü ve ni'mel-vekil!**" "**Yâ sabır!**" gibi güzel ve telkîn edici ifâdelerden ibarettir. Dergahlarda da duvarlara asılı levhalarda tesellî ve sabır için söylenen : "**Bu da geçer yâ hu**", "**Vazgeç yâ hu!**" ve "**Hoş gör yâ hu!**" gibi sözler meşhurdur.

Bugün ise, bu güzel, teselli edici, rahatlatıcı sözlerin yerini, " Allah belanı versin", " Allah kahretsin" "Lanet olasıca" ... gibi sözler aldı. Nereden nereye!

St. Valentine efsanesi 27.2.2005

Batı'dan bize empoze edilen özel "Günler" o kadar çoğaldı ki, saymaya kalksak tam olarak sayamamız mümkün olmaz. Bu günlerin aslını, çıkış sebebini araştırdığımızda hepsinin "**Hıristiyan kaynaklı**" olduğunu görüyoruz. Hangisinin kapağını kaldırırsanız kaldırın altında mutlaka Hıristiyanlık propagandası vardır. Ayrıca Batı'da günah mevhumu olmadığı, olsa bile Pazar günü papaza gidip üç beş dolar vererek insanlar kendisini temize çıkarttığı için, bir önem de ifade etmemektedir. Bunun için de, bu günlerde, Hıristiyanlığın propagandası yanında, sevgili, aşk gibi kavramlar altında zina, fuhuş, gibi her türlü ahlaksızlığın önü açılmakta ve bunlar meşrulaştırılmaktadır.

Böyle bir millet için, böyle bir inanç sahibi kimseler için, bunlar normaldir. Her din mensubu her fırsatta, bir şekilde kendi dininin propagandasını yapmak, dinini yaymak ister. Her ahlaksız da ahlaksızlığını yaymak, kendine taraftar bulmak ister. Beni garibime giden, Müslümanların kendi günleri yerine bunlara sahip çıkması, üstelikte dört elle sarılması.

Şimdi gelelim, geçenlerde kutlanan, **Saint Valentine's Day** yani "Sevgililer Günü" efsanesine. Değerlerinde olduğu gibi, bunun kaynağında da, Hıristiyan motifi var.

Valentine, bir Hıristiyan azizdir. III. Yüzyılda, Roma İmparatoru II. Claudius, aşırı savaş ve askerlik tutkunuydu, her yetmiş erkek için muhakkak asker olmasını istiyordu, askerliğe engel olur düşüncesiyle evlenmeyi dahi yasaklamıştı. Aziz olarak kabul edilen **filozof Valentinus'** bu

emre uymadı. Bunun için yakalandı ve hapse atıldı. Valentinus'un hapiste olduğu günlerde yaşananlar efsaneye dönüşerek günümüze kadar ulaşılmıştır.

Şimdi gelelim bu efsane vesilesi ile yapılan Hıristiyanlık propagandasına. Hapishaneyi korumakla görevli gardiyanın kızkardeşi Julia'nın gözleri doğuştan görmemektedir, gardiyan Valentinus'un anlattığı Hz.İsa ile ilgili öykülerin arasında, körlerin gözlerinin açıldığını öğrenince, kardeşini gizlice Valentinus'un yanına getirir, ondan yardım ister. Valentinus onu önce Hıristiyan yapar. Sonunda, **Valentinus**, "Tanrı bizim için en iyi olanı yapar, yeter ki buna inanalım." der. Julia, yere diz çöker ve, "İnanmak istiyorum, yardım et." der. Beraberce duaya başlarlar. Birden hücrenin içersini altın renkli bir ışıkla aydınlanır ve Julia haykırır; "Valentinus, görüyorum, görüyorum."

Ertesi gün Valentinus ölür. Ölmeden önce Julia'ya son bir not yazar, Tanrı'ya hep yakın olmasını öğütler. Mektup, ertesi gün Julia'ya ulaşır, o günün tarihi 14 Şubat 270'dir. Valentinus, sonradan Papa I. Julius tarafından, "Porta Valentinii" adı verilen bir kemer kapısının altına gömülür.

Julia, mezarın yanına pembe çiçekler açan bir badem ağacı diker. Günümüzde sevginin ve dostluğun simgesinin badem ağacı olması buradan kaynaklanır.

Ayrıca, 15 Şubat tarihi Roma tanrıçalarından Februata Juno adına yapılan kutsama töreninin günüdür; birbirleriyle ilk kez cinsel ilişkiye girecek gençlerin adlarının yazıldığı parşömenler, o gün tanrıçaya sunulurdu. Yine Roma'da 15 Şubat'ta kutlanan gençlerin aşk festivalinin özgün adı Lupercalia'dır, geleneksel olarak hediyeler verilirdi. Bu iki tören 14. Şubat'ta birleştirildi. Kuşların, özellikle kumruların çiftleşme döneminin başlangıcı kabul edilen Şubat ayı döneminde, gençler de onları örnek alarak eşleşirlerdi.

Günümüzdeki yorumuyla "**St Valentine**" yani Sevgililer Günü, Roma'daki gibi sevenlerin birbirlerine sevgilerini Valentinus'un son mesajında olduğu gibi küçük kartlar ve hediyelerle sunmaları şeklinde kutlanmaktadır.

İşte Sevgililer Günü'nün aslı astarı bu. Akli başında bir Müslüman bu günü, kabullenip kutlayabilir mi, bunu sizin takdirinize bırakıyorum.

İki çocuktan biri evlilik dışı 28.2.2005

Dün, Batı'daki "Günlerden" bahsetmiştik. Bunların, Hıristiyanlığı yaymak amaçlı olduğunu ve bu günler vasatısıyla, zınavı, fuhuşu her türlü ahlaksızlığı yaymanın, meşrulaştırmanın hedeflendiğinden bahsetmiştik.

Aslında Hıristiyan din adamları bu konuda bir kısır döngüye yakalanmış durumdadır. Dinden uzaklaşan, gençleri dine çekebilmek için, onların hoşuna gideceği, içki, flört, zina, fuhuş gibi zararlı eylemleri meşrulaştırarak, onların dine ilgisini çekmek istiyor. Bu tür ahlaksızlıklara alışan gençlik ise iyice dinden uzaklaşıyor. O hale geldi ki, Papalık homoseksüelliğe bile cevaz verdi, böyle adamları papaz olarak çalışmasına razı oldu.

Dinden uzaklaşmalarını diye insanlık dışı her türlü kötülöklere göz yumunca da, Avrupa'da aile hayatı bitti. Evlilik dışı Gayri meşru ilişkiler, meşru hale geldi. Zaten çok düşük bir orana sahip olan evliliklerin yarısı da kısa sürede ayrılma ile neticeleniyor.

Belçika Ulusal İstatistik Enstitüsü (INS) verilerine göre de, Belçika'da evlenen 40 bin 400 çiftin, 30 bin 600 çifti boşandı. Son 5 yılda evlilik oranının yüzde 20 azaldığını, boşanmaların yüzde 30 arttığını belirten INS'in verileri, Belçika'da boşanma ile sonuçlanan evlilik oranının yüzde 60'a yaklaştığını gösterdi. Yani, 40 bin kişi evleniyor, 30 bini aynı sene ayrılıyor.

Bu da, evlilik dışı çocuk oranını artırıyor. Mesela, Fransa'da yapılan son araştırmaya göre, geçen yıl doğan her 2 çocuktan birinin evlilik dışı ilişkilerin sonucu dünyaya geldiği ortaya çıktı. **Le Monde** gazetesinin, **Fransa Ulusal İstatistik ve Araştırma Kurumu** verilerine dayanarak verdiği haberine göre, Fransa'daki evliliklerin sayısında son 4 yılda yüzde 6'lık bir azalma meydana geldi. Son 35 yıl baz alındığında ise bu oran yüzde 40'u buluyor. Son 40 yıl içinde dünyaya gelen evlilik dışı çocukların oranı da yüzde 6'dan yüzde 47'ye yükseldi. Evlenme yaşı da son 10 yıl içinde ortalama 3 yaş artarak, erkeklerde 30'a, kadınlarda ise 25'e çıktı. (17.2.2005 Milliyet)

Sen Sevgililer Gününde, öpüşme yarışması, bilmem ne yarışması yapar, ahlak, haya ne varsa yok edersen olacağı bu. İşin üzücü tarafı şu ki, millet olarak biz de hızlı bir şekilde, Batının bu tür, maneviyatı, ahlaki ayaklar altına olan günlerine, organizasyonlarına atepte olmak için yarışıyoruz. İstemeyen de toplum baskısı ile mecbur ediliyor. Bankalararası Kart Merkezleri'nin açıklamasına göre, sevgililer gününde, geçen yıla oranla kredi kartı ile altın satışları %302 artmış. Biliyorsunuz, kredi kartı ile altın alışverişleri nakite göre daha pahalıdır. Buna rağmen, erkekler borç harç hediye almaya mecbur kalmışlar. İnsanımız dini günlerimiz olan bayram günlerinde bile kendisini hediye almaya bu kadar mecbur hissetmiyor.

Bir milleti ayatta tutan kendi milli manevi değerleridir. Bugün tarihe mal olmuş, unutulmuş milletler, kendi orijinal değerlerini muhafaza edemedikleri için yok oldular.

Tanzimattan beri Batı özentisi hastalığına yakalandık. Bu özentisi her yıl ilerleyerek, taklitten de çıkarak, dinleri de dahil artık tamamen onlardan olma şekline yöneldi. Nitekim, bir zamanlar Mahmut Esat **"Türkiye'yi İslâmiyet'ten ayırıp, çağdaşlaştırmak için nasıl Hıristiyan yapmamız lazım"** tartışmasını başlatmıştı. Batı hayranı Mithat Paşa da, aynı şeyi söylememiş miydi?

Bu günleri Resulullah efendimiz zaten haber vermişti. Bir hadis-i şerifinde, **"Yemin ederim ki bir zaman gelir siz, Hıristiyan ve Yahudilere öylesine tâbi olursunuz ki, âdetlerinin peşinde, karış karış, onların ardı sıra yürürsünüz, arşın arşın, saat saat, adım adım onları takip edersiniz hatta öyle olur ki, eğer onlar kertenkele deliğine girseler, oranın tehlikeli olduğunu, zehirli olduğunu düşünmeyerek siz de oraya dâhil olursunuz."** (İmamı Süyûtî)

Cenab-ı hak, aklımızı, idrakimizi artırır da, inşaallah bizler bu hadis-i şerifte bildirilen kimselerden olmayız!

Diyanet'in karşı atağı 4.3.2005

Misyonerlik faaliyetleri, son aylarda değişik bir ivme kazandı. Bu faaliyetlerin yan bir ürünü olan "Dinlerarası Diyalog" un devamlı gündemde tutulması da bu değişikliğin bir parçasıdır. Daha önce sadece dini yönden tehlike teşkil eden bu faaliyetler, ülke güvenliği açısından da ciddi tehlike oluşturmaya başladı. Bunun farkına varan devlet kuruluşlarımız ve istihbarat birimlerimiz karşı atağa geçerek tehlikeyi bertaraf edecek ciddi tedbirler almaya yöneldiler.

Her adım başı misyonerlerle karşı karşıya gelen vatandaşlarımız, "Bizim Diyanetimiz nerede, bunlara karşı niçin tedbir almıyor?" diye tepki gösteriyorlardı. **Diyanet İşleri Başkanlığı** bu haklı tepkileri dikkate alarak gerekli çalışmaları başlattı. Diyanet Dergisi'nin Şubat ayı sayısında, Diyanet İşleri Başkan Yardımcısı **Doç. Dr. Mehmet Görmez** bu çalışmaları açıkladı. Halkımızın da katkıta bulunmaları ve destek vermeleri için bu faaliyetleri duyurmayı önemli bir vazife bildim. Bu çalışmalar özetle şöyle bildiriliyordu:

"Tarihte Afrika'ya yönelik ilk misyonerlik hareketleri, bu hareketin sadece bir din telkini olmaktan çok siyasî, sosyal ve ekonomik amaçlarla bir inanç ve kültür coğrafyası oluşturma teşebbüsü olduğunun en açık göstergesidir.

Kenya'nın ilk başbakanı olan **Jomo Kenyatta** (1889-1978), misyonerlerin gayesini çarpıcı bir biçimde şöyle özetler: "Hristiyanlık Afrika'ya geldiğinde Afrikalıların toprakları, madenleri; Hristiyanların ise ellerinde sadece İncilleri vardı. Hristiyanlar bize gözlerimizi kapayarak dua ve ibadet etmemiz gerektiğini telkin ettiler. Gözlerimizi açtığımızda onlar bizim topraklarımızı, madenlerimizi, biz de onların İncillerini almıştık. Onların elinde topraklarımızın tapuları, bizim elimizde İncil vardı..." Bu sözler siyasî bir nutuk değil, tarihî bir gerçektir.

Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi kararları, herkesin kendi inancını anlatma ve tebliğ etmede özgür olduğunu söyler. Ancak kamu güvenliğini tehdit eden ve evrensel ahlâk normlarını dışlayan istismarcı prozelitizm bundan hariç tutar.

Misyonerler bu kuralı çiğniyor. Doğumevi, düşkünler yurdu ve hastanelerde dağıtılan malzemeler, o malzemeler verilirken yapılan telkinler bunun bir tezahürüdür. Esasında böyle bir yöntem bütün ilâhî dinlere göre ahlâk dışı bir yaklaşımdır. Bizim kültürümüz bunu kaldırmaz. Kullandıkları argümanlar da yöntemleri gibi ahlâk dışıdır. İslâm'ı kötülemek için kullandıkları bütün argümanlar, ilmî ve ahlâkî değildir.

Her şeyden önce bir Hristiyanın Müslüman olması kolaydır, ancak bir Müslümanın Hristiyanlaşması kadar zor bir şey yoktur. Bunun için hiçbir misyoner, doğrudan bir Müslümana ben seni Hristiyanlaştırmaya geldim, demez. Onun inancından ve kültüründen bir şeyler koparmaya çalışır. Argümanlarından bazı örnekler vermek gerekirse...

En çok kullandıkları argüman, Hristiyanlığın kendi mensuplarını ileri götürdüğü, buna karşın İslâm'ın geri bıraktığı iddiasıdır. Tabîî az çok tarih okuyan bunun yanlış olduğunu bilir. Rönesans, reform ve aydınlanma hareketleri Hristiyanlığa bir tepki olarak ortaya çıktığı nı herkes bilir. İleri olduğu iddia edilen batılı düşünce, Hristiyanlıktan uzaklaştıkça özgürleşmiştir! Aynı şeyleri İslâm için söylemek mümkün değildir.

Eğer sizin muradınız dininizi tebliğ etmek ise ve eğer gayeniz Hz. İsa'ya imanı sağlamak ise neden önceliği, uyuşturucu bağımlısı, satanist vs. gibi pek çok sapıklıklara saplanmış insanlara vermiyorsunuz da, dünyanın en uzak ülkelerinde Müslüman gençlere yöneliyorsunuz?" (Devamı yarın)

Diyanet'in karşı atağı (2) 5.3.2005

Diyanet İşleri Başkan Yardımcısı Doç.Dr. Mehmet Görmez'in misyonerlerle mücadele faaliyetleri hakkındaki açıklaması: "Başkanlığımızda oluşan bilgi bankasındaki bütün bilgi ve araştırmalar analize tâbi tutulduğunda, misyonerlik faaliyetlerine zemin teşkil eden şartları, bireysel ve toplumsal zaafı şu şekilde sıralamak mümkündür: Halkımızın mensubu olduğu İslâm dini hakkında yeterli bilgisinin olmaması, ülkemizde giderek manevî, ahlâkî ve kültürel

değerlerin zayıflaması, çeşitli sebeplerle dinin örselenmesi, zaman zaman gericilik ve yobazlıkla özdeşleştirilmesi, İslâm'ın şiddet ve terörle bağdaştırılması ve Hristiyanlığın sevgi ve barış temalarıyla sunulması, film ve popüler kitaplarla bu propagandanın yaygınlaşması.

Kur'an-ı Kerim, Ehl-i Kitapla mücadele yöntemimizi **"Onlarla en güzel bir şekilde mücadele et."** ayetiyle ortaya koymuştur. Biz bu mücadelede; tarihî hoşgörüyü, din ve vicdan özgürlüğünü engelleyici nitelikte herhangi bir olaya sebebiyet vermemeyi, dinleri bir rekabet ortamına sokmamayı, misyonerlik faaliyetlerini abartmamayı esas aldık.

Misyonerlik hareketlerine karşı bizim çalışmalarımızı üç kategoride ele alabiliriz. Birincisi bilgilendirme faaliyetleridir. Misyonerlik faaliyetleri hakkında toplumu aydınlatmak amacıyla çeşitli il ve ilçelerde Müftülükler tarafından tertiplenen periyodik konferans, panel ve sempozyumlar devam etmektedir. Bu bağlamda, 15-17 Nisan 2005 tarihinde Çanakkale'de **"Türk Dünyasında Misyonerlik"** konulu bir sempozyum gerçekleştirilecektir. Sempozyuma konunun uzmanı akademisyenler ile Başkanlığın yetkilileri katılacak ve misyonerlikle ilgili alan araştırmaları değerlendirilerek bilimsel çerçevede konunun boyutları ortaya konulacaktır.

İkincisi yayın faaliyetidir. Bu konuda;

1. Misyonerlik faaliyetlerinin çeşitli yönleriyle ilgili broşür, kitap, CD türünde yayınlar hazırlanmaktadır.

2. Konu hakkında din görevlilerini bilgilendirmek amacıyla, **"Misyonerlik"** adlı bir kitapçık yazdırılmış olup baskıya hazırlanmaktadır.

3. "Dünya Dinleri" adlı bir proje telif aşamasındadır.

4. Batılı bilim ve devlet adamlarından İslâm dinini tercih edenlerin hayat hikâyelerini anlatan **"Neden Müslüman Oldum"** türünde bir seri hazırlanmaktadır.

5. Ücretsiz dağıtılmak üzere misyonerlik faaliyetlerinin hedef ve amacını anlatan küçük kitapçıklar hazırlanmaktadır.

6. Misyonerlerin gerek kendi dinlerini yüceltmek, gerekse İslâm dinini kötülemek için kullandığı argümanlara yönelik kitaplar hazırlanmaktadır.

7. Konuyla ilgili TV ve radyo yayınlarına yönelik program projeleri hazırlanmaktadır.

Üçüncüsü eğitim faaliyetidir. Diyanet İşleri Başkanlığı, misyonerlik faaliyetleri hakkında kısa vadede önce kendi personelini meslek içi eğitim kursları, seminer ve toplantılarla yetiştirmeyi hedeflemektedir. Ayrıca resmî ve sivil kurum ve kuruluşlarla ortak çalışmalar içindeyiz."

Bu konuda, Diyanet İşleri Başkanı Bardakoğlu da, "Misyonerlik konusunu yasaklarla çözemeyiz. Bununla mücadeleyi; ancak kendi inançlarımızı, kendi dinimizi anlatarak, halkımızı daha iyi aydınlatarak yapabiliriz." demiştir. Misyonerler en iyi mücadele yolu, dinimizi iyi bilmek ve yaşamaktır. Bilen yaşayan etki altında kalmaz. Bunun için misyonerler, dini yaşayışı olmayan, zayıf inançlı kimselere çengel atıyorlar.

Çocuk eğitiminde yeni devir 11.3.2005

Her işte olduğu gibi, çocuk eğitiminde de, **"orta yol"** da olmak çok önemlidir. İnsanoğlu nedense hep uçlarda dolaşıyor, aşırılıklara kaçıyor. Bunun sebebi de orta yolda olmak zordur. Çünkü bu denge ister, dikkat ister. Kısacası bilgi ve emek ister.

1950'li yıllara kadar, çocuklar üzerinde aşırı bir baskı vardı. Amerikalı ünlü yazar **Benjamin Spock**'ın 1946 yılında yazdığı, çocuk terbiyesi ile ilgili meşhur kitabından sonra dengeler değişti, anne baba bu defa başka bir uça kaydı. Evde söz sahibi çocuklar oldu. Her iş, çocukların isteğine göre planlanmaya başlandı. Çünkü Spock, 40'tan fazla ülkede basılan kitaplarında, anne ve babaların çocuklarına katı eğitim uygulamak yerine onlarla arkadaş olmalarını onların her iseklerine uymalarını savunuyordu. Spock, yeni tezi ile çocuk eğitimi konusundaki tüm kuralları yerle bir ediyordu.

Ancak Spock'un görüşlerinin çok da doğru olmadığı anlaşıldı. Çünkü, sürekli sıkılan, depresyona giren, kendisine hedef koyamayan ve hiçbir şeyden keyif alamayan bu kuşak yanlış yönlendirmenin eseriydi.

Batı'da son dönemde çok popüler olan çocuk eğitimi konulu kitaplar, onların her isteğini yerine getirmenin yanlış olduğunu savunuyor. Uzmanlar, 'bazı' cezaların da gerekli olduğu görüşündeler. Bu sayede çocuk bencil ve şımarık olmayacak; ileride ne istediğini bilen olgun bir insan haline gelecek.

Geçenlerde, Sabah Gazetesi'nde Eylem Bilgiç'in **"Arkadaş değil anne baba olun"** başlıkla bir araştırma haberi yayınlandı. Çocukların eğitimi ile ilgili önemli gerçeklere yer verilen bu haber özetle şöyleydi:

Son 10-15 yıldır ailedeki hakimiyeti ellerinde bulunduran çocuklar artık dizginleri gerçek sahibine vermeye başladı. Bunun en büyük nedeni, sınırsız özgürlük tanınan çocukların mutsuz olması. Hayatlarını çocuklarının isteklerine göre yönlendiren anne ve babaların yerini **'disiplinli'**

anne ve babalar alıyor. **'Modern'** olarak nitelenen ebeveyn, çocuklarını şımartmamayı öğreniyor.

Anne babalar, yıllardır ağızlarından çıkacak tek bir kelime için çocuklarının gözlerinin içine baktı; hangi peyniri yemek istediğini, sandaletlerini mi, spor ayakkabılarını mı giyeceğini sordu. "Soğuk olmasına rağmen montunu giymek istemiyor musun, önemli değil, biz de arabayı önceden ısıtırız" dedi.

Sonuç olarak da şımarık, dünyanın kendi etrafında döndüğünü sanan, bencil çocuklar yetiştirdiler. Artık bu ebeveynin yerini **"Ben ne dersem o olacak"** diyen 21. yüzyıl anne ve babası alıyor.

Amerika ve Avrupa'da çocuk yetiştirme üzerine çıkan kitaplar, anne ve babaları çocuklarının suyuna gitmemeleri için uyarıyor. Çok fazla üstüne titremenin, şımartmanın çocukları **"megolaman"** laştıracağı vurgulanıyor. Hatta işi anne babaya emirler yağdırmaya kadar götürceklerine dikkat çekiliyor.

Uzmanlara göre bu yetiştiriliş tarzı, çocuklar üzerindeki olumsuz etkisini, büyüyüp gerçek dünyayla karşı karşıya kaldıkları zaman da gösteriyor. Birer yetişkin haline geldiklerinde **"özel"** olmadıklarını ve herkesle aynı şartlar altında yaşamak zorunda kaldıklarını gören dünün şımarık çocukları, iş ve ikili ilişkilerde birçok şeyle savaşmak zorunda kalıyor. Zamanı geri çevirmek ise artık imkansız. (Yarın da, bu konuda uzmanların görüşlerine yer vereceğiz)

Sorumlulukları sürekli hissettirilmeli 12.3.2005

Dün, ailede çocukların her istediğinin yerine getirilmesi, onları gelecekte olumsuz yönde etkilediğinden bahsederek, anne babalara, **"Arkadaş değil anne baba olun!"** tavsiyesinde bulunmuştuk. Bugün de bu konuda uzmanların görüşlerine yer vereceğiz.

Florida'nın önde gelen psikologlarından Dr. Perry Buffington: Daha birkaç yıl öncesine kadar, çocuklarının her istediğini yerine getirerek onların bağıllığını kazanmaya çalışan anne babaların aslında onlara büyük zarar verdiğini savunan bir avuç insandık. Ama gün geçtikçe bu gerçeği fark edenlerin sayısı hızla artıyor. Evin generali anne babalar olmalı; lider konumda olduklarını çocuklarına göstermeli ve onlara sorumluluklarını sürekli hissettirmeliler. Mesela çocuğunuza verdiğiniz isim konusunda bile dikkatli olun ve moda isimlerden uzak durun. Örneğin ailenizde saygı duyduğunuz, değerli insanların isimlerini seçin. Böylelikle o kişide hayranlık duyduğunuz değerleri çocuklarınıza da kolaylıkla aşılayabilirsiniz.

Çocuklar disiplini erken yaşlarda öğrenmelidir. Böylelikle büyüdükçe anne babaları kendilerine sınırlar koymaya başladığında buna uyum göstermekte zorlanmazlar. Anne baba gerektiği zamanlarda çocuklara bağırmalıdır. Gerektiğinde cezalandırmalıdır.

Verilecek küçük cezalar çocukların sorumluluk sahibi olarak yetişmelerinde önemli rol oynuyor. Yanlış bir şey yaptıklarında bir hafta boyunca çizgi film izlemelerini yasaklamak, tüm hafta sonu evden çıkmalarına izin vermemek, yatağa erken bir saatte göndermek, kısa bir süre de olsa kapının önüne koymak, tabaklarındaki tüm yemeği bitirmezlerse ertesi akşam yatağa aç göndermek, bebze yemeyi reddettiklerinde sevdiği yemekten mahrum bırakmak, harçlığını kesmek, sevdiği oyuncaklarını elinden almak gibi cezalar verilmelidir.

Yine anne ve babanın elindeki en güçlü silah, **"bakış"**... Özellikle topluluk içinde ebeveynin çocuğunu gözleriyle disiplin altında tutması ve sorumluluklarını hatırlatması gerekir. Çocukları disiplin içinde yetiştirmenin onlara sevgi göstermemek anlamına gelmez. Anne babalara çocuklarının güzel davranışlarını onayladıklarını göstermekten de kaçınmamaları gerekir.

Doç. Dr. Bengi Semerci (Psikiyatrist): Bütün dünyada bu işin uzmanlarının koyduğu genel bir kural var: Çocuklar ne 90'lardaki gibi aşırı özgürlükçü ne de aşırı katı kurallarla yetiştirilmeli. Buradaki özgürlük kelimesi tırnak içinde olmalı. Çünkü bu 'özgürlük'le, hakkını savunabilen, kendi ayakları üstünde durabilen, isteklerini gerçekleştirmek için kendi başına adımlar atabilecek çocuklar kastediliyor. Çocuğun aşırı disiplinli bir şekilde yetişmesi de doğru değil. Çocuk yetiştirmedeki doğru kural çocuğu dinlemek, söylediklerine kulak vermek ve onun gelişmekte, büyümekte olduğunu, bizim ona bir şey öğretmekle yükümlü olduğumuzu unutmamaktır. Onunla gerektiğinde konuşmalı, gerektiğinde ödül, gerektiğinde ceza vermeli ama evet ve hayır, doğruyu, yanlışını da öğretmeliyiz.

Prof. Dr. Nahit Motavallı Mukaddes (Çocuk ve Ergen Psikiyatristi): Beyin belli bir yaşta sonra tam gelişmesini tamamlar. Bu nedenle küçük yaşta çocukları karar vermek durumunda bırakmak uygunsuz bir davranıştır. Dolayısıyla mutlaka belli bir yaşa kadar ailenin çocuğu yönlendirmesi gerekir. Küçük yaşta çocuklar henüz karar verme, planlama yeteneklerine kavuşmamıştır. Beyinleri geliştikten sonra bunu yapabilirler.

Disiplinden de anlaşılması gereken çocuğun her konuda sınırını bilmesidir. Bu katı, ağır ceza anlamına gelmez. Tabii çocuğun zarar verici düzeyde bir davranışı olursa onu sevdiği bir

şeyden mahrum bırakarak ceza verilebilir. Ama bu çocuğun kişiliğini zedeleyici, onur kırıcı bir ceza olmamalı.

Çocuğunuzun cep harçlığının bir bölümünü yaptığı her yaramazlıktan sonra geri alın. Yaramazlığı iyice artarsa haftalığını kesin ya da en sevdiği oyuncağını alın. 'Uslu' bir çocuk olana kadar oyuncağını geri vermeyeceğinizi söyleyin.

Prof Dr. Nevzat Tarhan (Psikiyatrist):Yedi yaşına kadar çocukta gerçeklik duygusu gelişmemiştir. Anne çocuğa "Bu senin değil, alma" dediğinde çocuk anlamaz, boş boş bakar. Çünkü mülkiyet duygusu gelişmemiştir. Her şeyin kendisine ait olacağını düşünür, doğuştan ben merkezidir. Hatta hırsızlık her çocuğun geçtiği bir süreçtir. Kalem, silgi, para gibi herşeyi daha çok sahip olma duygusu ile toplar.

Anne ve babanın rolü burada önemlidir. Yalanın, hırsızlığın yanlış olduğu çocuğa öğretilmelidir. Vazoyu kıran çocuk elinde vazo parçaları varken ben kırmadım diyebilir. Annenin aşırı tepkisi veya ilgisizliği çocuğun bu konudaki değerlerini oluşturacaktır.

Çocuk taktir edilmek, ilgi ve şefkat beklentisi için yalan söyleyebilir. Cezadan kurtulmak veya suçu saklamak için, eleştiriden kaçmak için, olduğu gibi değil büyüklerin istediği gibi görünmek için yalan söyleyebilir. Bazı çocuklarda çocuksu düşmanlık, kıskançlık duygusu da yalan söyletebilir. Çocuğun yanlış ana-baba tutumlarına karşı tek silahı genelde yalan söyleme olmakta ;yalan davranış kalıbı huy haline gelmektedir.

Bir gün büyük suç işleyen gencin idamına karar verilir. İdam sehpasında gence son isteği sorulur. O da annesinin dilini öpmek istediğini söyler. Anne çağırılır. Genç annesinin dilini öperken ısıırır. Sonra şöyle der:"Bana küçükken yalan söylemeyi öğrettin , ben de böyle oldum".

Çocuğuna işine yarayacağı zaman yalan söyleyebileceği düşüncesini öğreten ve gösteren anne-baba çocuğun geleceğini şekillendirmiş olmaktadır. Yalanı teşvik eden aile olmamak amaç olmalıdır.

Çocuk taklit-tekrar yöntemi ile öğrenir:

Sinemaya giden ana-baba dış hekimine gidiyorum derse, kapı çaldığında evvela çocuğuna yok dedirtirse o çocuk doğru bir genç olamaz.

Ahmet Bey 6 ve 7 yaşlarında iki oğlu ile bir gişeden geçiyorlar. 6 yaşındaki çocuklar ücretsiz. Baba gişe memuruna çocuğunun birinin yedi yaşında olduğunu söyleyip ödemesini yapıyor. Gişe memuru "siz söylemeseydiniz ben yaşlarını bilemezdim" diyor. Baba "Ama onlar zaten biliyorlar" cevabını veriyor.

Yukarıdaki örnek doğruluğun vaaz veya konferans şeklinde anlatılması değil, yaşayarak, örnek olma dili ile anlatılması gerektiği mesajını vermektedir.

Ayşe evde oynarken tabağı kırdı. Annesine karşı savunma olarak ben kırmadım diyordu. Ama kırdığı her halinden belli idi. Anne "Bak kızım bu tabağı sen kırmışsın, belli oluyor, ama şunu bil ; doğru olmak, gerçekleri söylemek tabaktan daha önemlidir" der. Böylece çocuğa doğruluğun erdemi örnek dili ile anlatılmış oluyordu.

"Doğrulara aç eğrilerden tok görmedim" gibi değerli sözler, yalancıya insanların güvenmemesi gibi kötü sonuçlar çocuğun bilinç altına işlenmelidir.

Görüldüğü gibi doğruluk, dürüstlük herkeste olması gereken özellikler ama öyle azaldı ki "Ne dürüst insan" diye parmakla göstermeye başladık.

Dürüstlük yaratılıştan değildir

İnsanoğlu doğduğunda sonsuz iyi, sonsuz kötü olmaya açık olarak doğar. Ergenlik dönemi kadar ailesinin ve toplumun daha sonrada kendi tercihlerine göre doğrular ve eğriler arasında yolunu çizer. Dürüst bireyler için dürüstlüğün öğretilmesi gerekmektedir. Yaratılıştan melek gibi masum insan hayat karşısında kendi haline bırakılırsa , bilinç altındaki saldırganlık, bencillik , cinsellik gibi dürtülerin etkisi ile canavarlaşır. Bu nedenle anne ve babaya büyük sorumluluklar düşmektedir.

Ceza noktası

Her evde, çocukların kötü davranışlarından dolayı cezalarını çekecekleri bir yer olmalı. O noktanın, orada tek başlarına otururken evdeki diğer kişilerin iyi vakit geçirdiğini görebilecekleri bir yer olmasına dikkat edin.

Çocuklar da depresyonda 18.3.2005

Kadınlar depresyonda, erkekler depresyonda derken çocukları da depresyona soktuk. Böylece halkayı tamamladık... Geçen hafta, çocuğun her isteğine "evet" demenin zararlarından bahsetmiştik. **Newsweek** dergisi de, çocuklarına "hayır" diyemeyen aileleri kapak yaptı. Dergiye görüş bildiren uzmanlara göre mutlu, kendine güvenli bir çocuk yetiştirmek için zaman zaman hayır

demeyi de öğrenmek gerekiyor. Dergi, her şeye evet diyen ailelerin nasıl ortaya çıktığını, bu durumun çocuk üzerindeki beklenmedik psikolojik etkilerini araştırdı.

Dergiye göre asla hayır diyemeyen çocuk merkezli aile tipi, daha çok 90'lı yıllarda görülmeye başladı. Aileler çocuklarını özel okullarda okutup, dans derslerine götürmeye, onların "**ama arkadaşım da var!**" dediği şeyleri satın almaya ve istedikleri her şeyi yapmaya başladı.

Bu davranış biçimi ailelerin mutlu ve başarılı çocuklar yetiştirme isteğinden kaynaklansa da, tam tersi bir durumu ortaya çıkardı. Uzmanlar kesin bir tavırla hayır diyemeyen ailelerin, çocuğun kendini daha çok güvende hissetmesine değil, aksine çocuğun sınırları bilmemesine yol açtığı için, kendini güvensiz hissetmesine sebep olduğunu söylüyor. Çocuklar bir şeye sahip olabilmek için çalışılması gerektiğini, başarının değerini bu yüzden anlayamıyor. Hayatta da istedikleri her şeye istedikleri anda sahip olabileceklerini sanıyorlar.

Fakat gerçek hayatta olaylar, ailelerinde yaşadıkları tarzda gelişmiyor. Bu da çocukların kendilerine olan güvenlerini kaybetmesine sebep oluyor. Çocuk başarılı olmak, takdir edilmek ve bir şeye sahip olmak için çalışması gerektiğini anlayamıyor. Daha da kötüsü hayatta karşılaştığı aksilikler karşısında güçlü bir şekilde ayakta kalamıyor. Ve hep birilerinin desteğine, onayına ihtiyaç duyuyor.

Çocuk her istediği yerine getirildiği için, istedikleri arasında hangisinin daha önemli ve öncelikli olduğunu anlayamıyor. Sadece istiyor, istedikleri de ailesi tarafından yerine getiriliyor. Bu da doyumsuz çocukların ortaya çıkmasına sebep oluyor. Bu çocuklar için depresyon, ilerleyen yaşlarda sürekli nökseden bir hastalık halini alıyor. Çocuklar daha bencil, daha ben merkezci oluyor. Paylaşmak, ortak bir iş yapmak gibi şeylerin değerini ise bir türlü anlayamıyor.

Peki buna sebep ne? Araştırmalara göre çocuklar bir sene içinde 40 binden fazla reklam izliyor. Bu da onların bu reklamlardan etkilenmesine, reklamlarda gördükleri şeyleri istemesine sebep oluyor. Ayrıca sürekli izledikleri müzik programları ve bu programlara konuk olan şarkıcılar da onların daha çok şey istemesine neden oluyor.

Örneğin televizyona çıkan yıldızların giydiği kıyafetlerden almak istiyorlar. Çocuklar böylece, daha küçük yaşlardan itibaren çeşitli markalarla tanışmış oluyor. Uzmanlar ABD'de her yıl ailelerin, çocukların lüks tüketimi için 53.8 milyar dolar harcadığını belirtiyor. Yine ABD'de 12-19 yaş arasındakiler, sadece kendileri için her yıl yaklaşık 175 milyar dolar harcıyor.

Özellikle son yıllarda, iş yerinde geçirilen saatler daha değerli hale geldiği ve çocuklarıyla geçirdikleri saatler giderek azaldığı için, aileler bu zamanı çocuklarına hayır dedikten sonra yaşadıkları tartışmalarla geçirmek istemiyorlar. Ancak uzmanlar ailelere, çocuğun hayatta bazı limitlerin olduğunu anlayabilmesi için, kısacası çocukların iyiliği için hayır demeyi öğrenmelerini tavsiye ediyor.

Sadece, hayır deyip kestirip atmak değil, sebeplerini de onların anlayacağı dil ile anlatmak gerekir. Bu da kolay bir iş değil, sabır ve zaman gerektiren bir iş. Bu göze alamayan aileler, istenileni verip kurtulmak istiyorlardı. Fakat, bu ileride aile için çocuk için daha büyük sıkıntılara yol açıyor. Bunun için sabırla usanmadan anlatmaya, onları hayatın gerçekleri ile tanıştırmaya çalışmak şart.

Batı kendini sorguluyor 19.3.2005

Batı son yıllarda birçok konuda kendini sorgulamaya başladı. İlim adamları "**Nerede hata yaptık?**" demeye başladı. Atı alan üsküdar'ı geçti ama, zararın neresinden dönülürse kârdır. En azından Batı'nın peşine takılmış bizim gibi ülkeler aynı hatalara düşmemiş olurlur.

Batı'nın son 50 yılda yaptığı en büyük hata, aile fertlerine özgürlük gayesiyle aile üzerinde yaptıkları tahribattı. Özgürlük adına, fuhuş ve cinsi sapıklıkların her türlü meşru hale getirildi. Bu da, Batı'da aile hayatını bitirdi. Birçok ülkede, nüfus artışı eksilerde. Bu da, ülkenin aydınlarını gelecek ile ilgili ciddi endişelere sevketti. Bu konularda ciddi bilimsel araştırmalara yönelmek zorunda kaldılar. Gazetelerde aileyi kurtarmakla ilgili makaleler, yorumlar sıklaştı. Geçenlerde İngiliz **Daily Mail** gazetesinde boşanmaların artması ve ailenin çökmesi ile ilgili bir haber yayınlandı.

Daily Mail gazetesinin bu haberine göre; günümüz kadını artık aileden, cinsellikten uzaklaşıyor. Yapılan araştırmalar gösteriyor ki; modern kadının artık buna ayıracak zamanı yok. Günümüz kadını, 50'li yılların kadınlarına oranla, daha çok kariyerini ve iş yaşamını düşündüğü için, evdeki eşine daha az zaman ayırıyor. 50'li yıllarda 30 yaşlarında evli bir kadının, kocasına haftada ortalama iki gece ayırabiliyordu, günümüzde ise haftada bir, hatta on günde bire düştü. Çünkü o dönemde kadının önceliği; eşini mutlu etmek, yemek pişirmek, evi temizlemek ve çocuklarla ilgilenmekti. Şimde öncelikler değişti.

Bir kadın magazin dergisi olan **Prima**'nın araştırmasına göreyse; günümüzde, çalışan modern kadın yorucu geçen iş günü sonrası kocasına ayıracak vakit bulamıyor. Modern, kendi

ayakları üzerinde duran kadınlar kendilerinde '**eş görevlerini**' yerine getirmek zorunluluğu hissetmiyor. Prima dergisinin editörlerinden **Maire Fahey**, "40 ve 50'li yıllarda kadınlar kendilerini adeta eşlerinin ve ailelerinin mutluluklarına adanmışlardı. Günümüzde ise, kadınların tek derdi; kariyerleri. İş hayatları, kariyer hırsları, özel ilişkilerinin önüne geçiyor" diyor. Bu da, erkelerin gayri meşru arayışlarına, boşanmaların artmasına, ailenin çökmesine sebep oluyor.

Pek çok araştırma gösteriyor ki; 50'li yıllarda mutlu aile tabloları vardı. 60'lı yıllarda cinsel devrim yaşandı ve kürtajın yasallaştı. 70'li yıllarda feminizm fikri giderek taraftar sayısını artırdı ve kadınlar erkeklerle eşit haklara sahip olabilmek ve ekonomik özgürlük için mücadele ettiler.

O yıllarda kadınlarda evlilik yaşı ortalama 20 idi. 80'li yıllarda kariyere odaklı kadınların sayısı giderek arttı ve 90'lı yıllarda boşanma sayısı tavana vurdu. Son on yılda kadınların evlenme yaşı ortalama 27'ye çıktı. **Cambridge Üniversitesi** Sosyal Psikoloji uzmanlarından **Dr. Terri Apter**, "50'li ve 60'lı yıllarda yaşayan kadınlar hayatlarını dolduracak çok fazla şey bulamıyorlardı, fakat günümüz kadınlarının yapacak çok işi var. Boş vakitlerin giderek azalması, yüklerinin artması; iş hayatı kadınların cinsel hayatlarını ve aile düzenini olumsuz yönde etkiliyor" diyor. (SABA, 30.08.2004)

İngiltere'de, **Bristol, Edinburg, Aberdeen** ve **Glasgow** üniversitelerinden bilim adamlarının 30 yıl boyunca yaptığı araştırmanın sonuçlarına göre ise, zeki kadınlar yalnız kariyer için değil, ayrıca evlilik için de mücadele etmek zorunda... Çünkü erkekler, eş olarak kendilerinden daha az zeki, kariyer sahibi olmayan kadınları tercih ediyor. Araştırmaya göre, kariyer sahibi kadınlar evliliklerini sürdürmek için de özel çaba harcıyor. 900 kadın ve erkeğin 10 yaşında IQ'larını ölçen ve 40'lı yaşlarına kadar yaşamlarının nasıl geliştiğini izleyen bilim adamları, zeki birer öğrenci olan kız çocuklarının evlilik hayatlarında başarılı olamadıklarını ortaya koydu. (*Milliyet*, 4.1.2005)

Her kurum gibi ailenin de olmazsa olmaz prensipleri var. Bunlara uyulmazsa aile ayakta kalmaz. Ayrıca aile başka kurumlara benzemez, yıkılınca tekrar inşa edilemez, giden geri gelmez.

Din sorgulanır hale getirildi 25.3.2005

Geçen hafta, televizyonlarda, gazetelerde tartışma konusu yapılan bir haber vardı: New York'ta bir kilisede ilahiyatçı bayan bir profesör, kadın erkek karışık cemaatin önüne geçip Cuma namazı kıldırıyor. Sözde namaza başı, kolu açık kadınlar da katılıyor. Namaz sonrası yapılan açıklamada, "Bu olay, kadınlara yönelik eşitsizliğe dikkati çekmek için düzenlendi. İslam içersinde haklarımız için duruyoruz. Artık daha fazla arka kapıları ve gölgelikleri kabul etmeyeceğiz" deniliyor.

Geçen cuma akşama kadar, televizyonlarda bu rezaletin tartışması yapıldı. Onlar konuşur da bizim ilahiyatçılarımız konuşmaz mı, onlar da ahkam kestiler. Kimisi olur diyor, kimisi olmaz, diyor; niçin olurdu niçin olmazdı konularının tartışıldığı bu olayda medyamıza epey renkli malzeme çıktı.

Bu tartışmaları takip ederken ABD'li meşhur misyoner ve iş adamı, **Al Dobra**'nın şu sözünü hatırladım. "Hedefimiz bir Müslümanı doğrudan dininden döndürmek değildir. Önce bir fitne tohumu ekeceğiz o çürüyecek, bir daha ekeceğiz o da çürüyecek, üçüncüsü çatlayıp filiz verecek. Bu filiz büyüyecek ve Müslümanlar dinlerini sorgulayacak hale gelecek. Bunu yaptığımız an, vazife yapılmış olacak" (Sivil Örumcek Ağında)

ABD Dış Eski İşleri Bakanı **Kissinger**'in "**İslam diğer dinlerle değil asıl İslam kendi içinde çatışacak**" yani "**çatıştırılacak**" sözü de, 11 Eylül'ün gölgesinde İslam'a yönelik küresel bir savaş yürüten Amerika'nın İslama karşı devlet politikasını yansıtmaktadır.

Evet, bu duruma geldikten sonra bir şey yapmalarına gerek yok, Müslümanların kendi kendilerine verdikleri zarar yeter de artar bile. Al Dobra'nın bu sözü, her Müslümanın bilmesi ve çocuklarını öğretmesi gereken önemli bir tespit. Bugün bu hedefe varılmıştır. Misyonerler büyük bir başarı kazanmış olup, Müslümanları İslamiyeti sorgulama noktasına getirmişlerdir. Sorgulama ise şüphenin bir tezahürüdür.

Şimdi bu noktaya nasıl gelindi, hedefe nasıl ulaşıldı, bunun kısa bir özetini verelim.

Ondört asırdan beri, dinde sorgulama diye bir şey yoktu. Çünkü din sorgulamaya değil, kesin şeksiz şüphesiz kabule dayanır. Ya kabul edersin veya etmezsin bu kişinin sorumluluğunda bir şeydir. Kabul ettikten sonra da, olduğu gibi inanmak zorundasın. İlave veya çıkarma yapmaya kalkarsan o ilahi din değil, senin düşüncen olur. Buna da din denilmez.

Eskiden bu sorgulama sadece ilahiyatçılar arasında oluyordu. Son zamanlarda artık halkada bulaşmaya başladı bu hastalık. Her zararlı şey gibi, bu hastalığın mikrobu da bize Batı'dan geldi. Asrı saadetten beri güç kullanarak yıkamadıkları İslamiyeti, ancak içlerine mikrop salarak yıkabilecekleri düşüncesinin bir mahsülüdür bu tür olaylar ve tartışmalar.

Mikrobun sağlam bedene zarar veremeyeceğini bildikleri için de, önce Müslümanları zaafa uğrattılar. Müslümanların en büyük zaafıdır da cahilliktir, dinin temel değerlerinin, esaslarının bilinmemesidir. Nitekim, hadis-i şerifte "**Nerede ilim varsa, orada müslümanlık vardır. Nerede ilim yoksa, orada kâfirlik vardır!**" buyuruldu.

Geç de olsa, Müslümanlığın ilme dayandığını, ilim olmadığı takdirde yıkılmalarının kolay olacağını öğrendikten sonra çeşitli yollarla Müslümanları cahil bırakmak için planlar yaptılar. Misyonerlerin önde gelen isimlerinden **Zwemer**, 1930'ların başında Kudüs'te Zeytindağı'nda toplanan misyonerler kongresinde yaptığı konuşma da, bunu açıkça göstermektedir:

“Sizin göreviniz, Müslümanların Hristiyan yapılması değildir. Asıl göreviniz Müslüman ülkelerdeki nesillerin dinini öğrenmesine mani olmak, öncelikle onları dinlerinden soğutmak ve uzaklaştırmaktır.”

Eğer İslamiyet, günümüze kadar bozulmadan, aslına uygun bir şekilde gelebilmişse bu ilim ile yani, İslamiyetin toplumun her kesimine özellikle gençlere, ilmiyal ve fıkıh kitapları yolu ile öğretilmesi ve yaşatılması ile olmuştur. Çünkü, suyu kesilen değirmenden un beklemek akıl dışı bir bekleyiş olur. Din öğretilmezse, bugün New York'ta yapılan maskaralıklar, yarın ülkemizde ve diğer bütün İslam ülkelerinde hakim olur. İslamiyetin sadece adı kalır; İslam adına yapılanların gerçek İslam ile bir ilgisi kalmaz. Yapılmak istenen de zaten bu.

Çanakkale savaşında Namaz 26.3.2005

İngiliz'in, vakit vakit gemilerden, siperden...
Yine bolca gülle, bomba savurduğu gündü.
Hızlı hızlı geçiyordum, tehlikeli bir yerden
Birden bire gözlerime büyük bir şey göründü.
Böyle büyük görünen şey küçücük bir insandı
Fakat bana çok dokundu, ayaklarım bağlandı.
Ateşlerin yaladığı bu düzlükten geçenler
Güllelerin cehennemî yağmurundan kaçarken...
Yolun biraz kenarında, tek başına bir nefer,
Pervasızca bombalardan, ateşlerden, her şeyden..
Kendisine, süngüsünden bir mihrabcık kurmuştu,
Sonra onun karşısında namazına durmuştu.
Ne, havada ıslık çalan.. ve düştüğü yerlere
Kızgın çelik dahmelerle ölüm saçan güller...
Ne, semâda ifrit gibi, vızıldayan tayyâre...
Ne dünyalık bir düşünce, ne bir korku, ne keder
Onun demir yüreğini oynatmaktan acizdi,
Sanki toplar, şarapneller tehlikesiz.. sessizdi!
Potinleri yanındaydı... onun büyük saygısı,
Kundurallı ibadeti görmüyordu müvafık.
Böyle bir yüreğin bütün işi, kaygısı,
Elbet Hakk'ın rızasına olmalıydı mutâbık
Kuru toprak üzerinde, kundurasız kılınan
Bu namazın, pek uygun bir kubbesiydi âsmân!
Bir çam, ona gölgesinde yapmış idi seccade.
Sanki tekbir alıyordu vakit vakit top sesi...
Gözlerinin sade akı beyaz kalan yüzünde
Parlıyordu o sarsılmaz imanın gölgesi
Bir müslüman nasıl olur, bu levhadan anladım,
Hürmetlerle –yavaş yavaş- sokuldum beş on adım
Başındaki kabalağın gölgesine gömülen
Süzük gözler, dikilmişti o süngüden mihraba
Hakkın büyük divanında, eli bağlı, duruken
Artık o, can kaygısını almıyordu hesaba
Allah Allah, bu, bu ne yüksek bir imandır ya Rabbi
Bir müslüman, ne büyük bir kahramandır, ya Rabbi!
Kahramandır, çünkü toplar etrafında patlarken
Zerre kadar titremedi, namazını bozmadı
Dört yanına ateş saçan türlü türlü afetten
Sanki onu koruyordu bir meleğin kanadı
Onun, böyle tevekkülü bana pek çok dokundu
Yüreğimiz bir şey ezdi... iki gözüm sulandı
Ey medeni İngilizler! Daha varsa getirin
İnsanları, göme göme öldürecek şeyleri:

Getirin de şu cenneti, cehenneme çevirin
Bakin onlar korkutur mu, bu Müslüman neferi
Bunu, hala anlamıyor ne (Hamilton) ne Garey
Müslüman'ı korkutamaz Allah'tan başka şey
Böyle dalgın, düşünerek geçerken ben yanından
Sağa sola selam verdi, namazını bitirdi
Sonra, biraz kıyıladı.. ellerini-Yaradan
Tâ gerisine duâ için – gök yüzüne çevirdi.
Şimdi, artık Allah'ına döküyordu derdini
Gözlerini kapamıştı.. unutmuştu kendini
Tâ gerisine karşı boynu bükük duran bir nefer
Korku bilmez bir yığitti.. hürmetlerle eğildim!
Duâsına, mutlak amin diyorlardı melekler
Kendimi pek fazla gördüm.. usul usul çekildim
Ben giderken, kulağıma değdi onun sadası..
(Allahümme salli alâ seyyidinâ) duası
Şimdi, hala nerede bir kabalaklı askeri,
Görse gözüm, hatırlarım o kahraman neferi!
(Ahmed Nedim, Harp mecmuası, sayı: 4, s.56-57
Teşr'in-i sâni 331-Kasım 1915-)

“İslamiyet hak din diyemeyecek miyiz?” 1 Nisan 2005

Avrupa Birliği'nin Türkiye'yi almada en çok korktuğu, çekindiği Türkiye'nin Müslüman bir ülke olmasıdır. Bunu açıkça söylemeseler de, dolaylı yollardan ima etmektedirler. Korkularının sebebi de şu: Şu anda, Batı'da Hıristiyanlık bitmiş bir durumdadır. Gençlerin dinle ilgileri kalmamıştır. Sadece yaşı ellinin üzerindeki insanlar Hıristiyanlığa inanıyor. Bunlar da öldükten sonra Hıristiyanlık kalmayacak. İşte tam bu sırada, Türkiye Avrupa Birliğine üye olur, Müslümanlar bütün Avrupaya dağılır; bunları gören inanç boşluğundaki insanlar Müslüman olur ve Avrupa'nın dini çehresi değişir diye korkuyorlar.

Bunun için, çeşitli yollarla İslamiyeti içeriden çöktürüp, rağbet görmeyecek, ilgi çekmeyecek hale sokmak istiyorlar. Çünkü, ancak gerçek İslam Batı'daki inançsız kimselerin ilgisini çeker, Hıristiyanlık gibi adı olan kendi olmayan bir İslamiyet Batı'nın ilgisini çekmez.

Avrupa Birliği'ne girmeden ve girdikten sonra da “İslamı Protestanlaştırma” faaliyetleri devam edecek; gizli açık müdahaleler olacak. Daha şimdiden rahatsız olmaya ve müdahale etmeye başladılar bile. Örneğin Diyanet İşleri Başkanlığı'nın Çanakkale Zaferi'nin 90. yıldönümü ve misyonerlik faaliyetleri nedeniyle camilerde okutuğu hutbeler, AB üyesi ülkelerde ve Amerika'da tepkilere neden oldu. AB'nin genişlemeden sorumlu komiseri Olli Rehn, Dışişleri Bakanı Abdullah Gül'ün Brüksel ziyareti sırasında, bu hutbelerden duyulan rahatsızlığı dile getirdi. Özellikle, Diyanet'in 11 Mart tarihli hutbesinde yeralan “İslam'ı ve Müslümanları tarihten silmek için sözde kutsal ordular oluşturdu, ancak nihai amaçlarına ulaşamadılar”, “Allah katında tek din İslamdır” cümlelerinden rahatsız olduklarını bildirerek “ayrımçılık” yapmakla suçladılar.

Bunun için, ABD ve AB'nin önümüzdeki günlerde İslâm ülkelerine yönelik bazı yeni uygulamalar içine girecekleri gelen haberler arasında. Bu uygulamalar çerçevesinde cami imamlarının ve cuma hutbelerinin kontrol altına alınacağı da kaydedildi.

Sayın Bakan hutbede “dini ayrımçılık” yapıldığı iddiasına tepki göstererek, “İslam dini son ve hak dindir. Bir Müslümanın bunu söylemesinden doğal bir şey olamaz. ‘İslam dini son dindir ve hak dindir’ diyemeyecek miyiz?” diye sordu. “O hutbede dini ayrımçılık göremiyorum. Her gün kilisede İsa'sız kurtuluş yoktur denilerek dua ediliyor. Bütün Hıristiyanların ifadesi budur. O öyle inanıyor, biz böyle inanıyoruz. Kendi dininiz ile ilgili dinimize nasıl inanıyorsak öyle anlatmak zorundayız. Her Müslüman İslam'ın en son din olduğuna hak din olduğuna inanmak zorundadır. Böyle inandığı için Müslüman olur.” dedi.

Diyanet İşleri Başkan Yardımcısı Doç. Dr. Fikret Karaman da, İslamiyeti anlatmanın asli görevleri olduğunu bildirerek, misyonerlik faaliyetlerinin son günlerde daha da yoğunlaştığını bu hususta başka kuruluşlara da görev düştüğünü belirtti. Özellikle Balkanlar ve Türk Cumhuriyetlerinde yaygın olan misyonerlik faaliyetlerin bir bölümünün Anadolu topraklarında da yayıldığını belirten Karaman: “Misyonerlik faaliyetleri değişik görüntü ve metotlarla yürütülmektedir. Bu hususta kamu ve eğitim kurumları, sivil toplum kuruluşları, basın ve yayın organları gerekli duyarlılığı göstermelidir. Siyasi otorite tarafından da ihtiyaç duyulan alanlarda yasal düzenlemeler yapılmalıdır. Buna göre ülkemizi ve insanımızı misyonerlik faaliyetlerine karşı korumak, ilgili kurumların ortak bir görevi olmalıdır” dedi.

Sayın Karaman'ın dediği gibi, Batı'nın bu oyununa gelmemek için, bütün kurum ve kuruluşlarımızla, İslamiyetin doğru olarak öğretilmesine yardımcı olmak zorundayız. Sayın

Başbakanın da dediği gibi, biz dinimizi temel kaynaklarımızdan en iyi şekilde öğrenir ve öğrenirsek, Batı avucunu yalar.

“Din olarak yalnızca İslâm’ı seçtim” 2 Nisan 2005

Dün, Diyanet İşleri Başkanlığı’nın İslamiyetin son ve yegane Hak din olduğuna dair okuttuğu hutbeden ve AB’nin ayrımcılık yapıldığı gerekçesi ile bundan rahatsız olduğundan bahsetmiştik. Belki merak edenleriniz olmuştur. Bugün de bu, olay konusu hutbeyi sizlere sunmak istiyorum. Bu vesile ile de, böyle güzel bir hutbe hazırlattığı için “Diyanet’e” teşekkür ediyorum. Son yıllarda yapılan kasıtlı tartışmalardan dolayı halkımızda, “Acaba Hıristiyanlık da hak din mi, onlar da Cennete girecek mi?” şüphesi oluşmuştu. Diyanet’in bu konudaki açık tavrı ile şüpheler bertaraf oldu. Büyük bir tehlikenin önüne geçilmiş oldu. Gelelim şimdi hutbeye:

“Yüce Rabbimiz, on dört asır önce, âlemlere rahmet olarak gönderdiği son peygamber Hz. Muhammed aracılığıyla İslâm Dini’ni bütün insanlığa tebliğ etti. Allah’ın varlığına iman etmek, O’nun birliğini kabul etmek, O’na hiçbir şeyi ortak koşmamak ve yalnızca O’na ibadet etmek, bu dinin temelini teşkil ediyordu. Bu ilahi mesaj, aynı zamanda insanlığı hakka ve hakikate, adalete, bilgiye ve hikmete dayanan güzel ahlâka davet ediyordu. Zulmü, cehaleti ve fitneyi terk etmeye; fakiri, yoksulu, yetimi, yolda kalmış koruyup kollamaya; komşusu aç iken tok yatmamaya çağırıyordu.

Bu evrensel çağrı, kısa sürede bütün dünyada, insanların yüreklerinde yankı buldu. Öyle ki, bir kişinin tebliği ile başlayan İslâm, kısa zamanda dünyanın en hızlı yayılan ve insanları, şefkatli kucağına çeken bir din haline geldi. Daha bir asır geçmeden Asya’dan Kuzey Afrika’ya, Atlas Okyanusundan Çin Seddine kadar insanlar, İslâm’la şereflendiler.

Allah katında yegane hak din olan İslâm’ın (Al-i İmran, 3/19) bu hızla yayılışına ve insanların akın akın onu kabul etmesine tahammül edemeyen nice güçler, bu ilerleyişin önüne geçmek ve insanların kalplerini İslâm’a açmalarını engellemek için her türlü yola başvurdular. İslâm’ı ve Müslümanları tarihten silmek için sözde kutsal ordular (Haçlı orduları) oluşturdular, ancak nihai amaçlarına ulaşamadılar. Çünkü karşılarındaki insanlar; tevhit, adalet, takva ve kendine güven; zulme, şirke, küfre ve haksızlığa karşı koyma gibi değerleri bünyesinde barındıran yüce bir dine mensup idiler.

Tarihte olduğu gibi günümüzde de aynı güçler, İslâm’ı; çıkarları ve egemenlikleri karşısında en büyük engel gördükleri için insanlarımızı bu dinden koparmak amacıyla planlı ve organize bir şekilde çalışmaktadırlar.

Özellikle etnik ayrımcılıktan, mezhep farklılıklarından, yaşanan bazı ekonomik ve siyasî sıkıntılardan ve hatta deprem, sel, kıtlık ve benzeri âfetlerden yararlanarak, çocuklarımızın ve gençlerimizin imanını çalmaya çalışmaktadırlar. Bu faaliyetlerinde, özellikle dinî bilgisi zayıf, ailesi veya çevresiyle çeşitli sorunlar yaşayan insanlarımız, bu tür odakların öncelikli hedefleri olmaktadır.

Sürdürülen bütün bu çabaların da başarısızlıkla neticeleneceğine inancımız tamdır. Ancak bu konuda, biz Müslümanlara önemli görevler düşmektedir. Öncelikle dinimizin, değerini bilmeliyiz. Başta tevhit inancı olmak üzere İslâm’ın iman, ibadet ve ahlâk esaslarına sıkı sıkıya sarılmamız. Çocuklarımıza ve gençlerimize inanç ve değerlerimizi öğretmeliyiz. Birbirimizle olan ilişkilerimizde kişisel menfaatleri ve geçici dünyevî arzuları değil; adaleti, sevgiyi, hoşgörüyü ve yardımlaşmayı esas almalıyız. Dinimize ve manevî değerlerimize sahip çıkmalıyız. Din olarak sadece İslâmı seçtiğini Cenab-ı Hak, Kur’an-ı Kerim’in en son nazil olduğu bilinen ayet-i kerimesinde mealen şöyle buyuruyor:”Bugün dininizi, sizin için kemale erdirdim, size verdiğim nimetimi tamamladım ve size, din olarak yalnızca İslâm’ı seçtim.”(Maide, 5/3)

Davasına hizmette başarılı idi 8.4.2005

Papa II.Jean Paul bugün toprağa veriliyor.Toprağı bol olsun. Herkesin ortak fikri, yüzyıl içinde gelen en başarılı Papa olması. Çünkü, Vatikan’ın sınırlarına adeta hapsolmuş, unutulmuş bir Hıristiyanlığı bütün dünyaya tanıttı. 26 yıllık Papalığı döneminde 128 ülkeyi dolaştı. Komünizmin çöküşünde önemli bir rolü olduğu için sadece Rusya ve Çin kabul etmedi.

Hıristiyanlığın gelişmesi açısından bakacak olursak gerçekten başarılı bir liderdi.Tabii ki, biz bu açıdan bakacak değiliz. Biz kendi açımızdan bakarız. Dinimiz İslamiyete zararı mı oldu faydası mı, bizim için önemli olan budur.

Papa II.Jean Paul zamanına kadar, Hıristiyanlar param parçaydı, birbirleri ile uğraşıyorlardı; Hıristiyan devletler de, komünizmle boğuşuyorlardı. Papa gerçek tehlikenin komünizm değil, İslamiyet olduğunu ileri sürerek, Rusya’nın çökmesinden sonra, Batı dünyasının bütün güçleri ile

beraber “Yeşil kuşak” projesi doğrultusunda Müslümanlar üzerine çevrilmesini sağladı. Ezeli düşmanı İstanbul Ortodoks Patriğine ve diğer Hıristiyan mezhep liderlerine barış turları yaparak Hıristiyan birliğini gerçekleştirdi. Yahudilerle de yakınlık kurdu.

Aynı barış turlarını İslam ülkelerine de yaptı. Camilere girdi, kendisine verilen Kur’an-ı kerimi öptü... Fakat bu turlarda diğer turlar gibi samimi değildi. Bir taraftan, dinler kardeşler, zorlama olmasın derken diğer taraftan, 2000 yılında dindaşlarına yayınladığı mesajında, **"Birinci bin yılda Avrupa Hıristiyanlaştırıldı. İkinci bin yılda Amerika ve Afrika Hıristiyanlaştırıldı. Üçüncü bin yılda ise Asya'yı Hıristiyanlaştıralım."** diyordu. Yine Sen Pietro Kilisesi'nde, 25.6.2000 günü pazar ayınında, **"Kilise ile diğer dinler arasındaki barışa evet. Ama aynı zamanda tek kurtarıcının İsa olduğunu ilan etmek gerekiyor"** diyordu.

Papa II. Jean Paul zeki biriydi. Müslümanlarla açıkca mücadele ile, düşmanlıkla bir yere varılmadığını geçmişteki tecrübelerden görmüştü. Müslümanlara dost, barışsever görünerek kaleyi içeriden fethetmenin daha kolay ve daha etkili olacağını keşfetti. Bunun için Müslümanlar arasına tefrika, reform fikirlerini sokarak İslamiyeti tartışılır hale getirilmesine ön ayak oldu. Kadınların Cemaate Cuma namazı kıldırılmaları, Ortadoğu'da dağıtılan sahte “Furkan” tefsiri, bu tartışmalardan sadece bir ikisi.

Müslümanlar 14 asırdır tartışmadıkları konuları, Papa'nın geliştirdiği “İbrahimi Dinler” projesiyle tartışır hale geldiler. Dün bir okuyucum aradı. Şöyle bir soru sordu: “Biz burada bir grup arkadaş kendi aramızda tartışıyoruz. Bir kısmımız, ölen Papa, barışsever, iyi bir insandı bunun için Cennete girecek diyor. Bir kısmımız da, bir insan Muhammed aleyhisselamı kabul edip Müslüman olmadıkça Cennete giremez, diyor, siz ne dersiniz?” İşte bence Papa'nın en önemli başarısı bu. Bugüne kadar hiçbir Papa'nın elde edemediği bir başarı. Eskiden, Müslüman olmayan birinin Cennete gideceğini aklından bile geçirmeyen Müslümanlar, bugün bunun tartışmasını yapar hale geldiler.

Papa, belki dindaşlarına karşı, barış sever, savaşa karşı olmasında samimi olabilir. Fakat, Müslümanlara karşı da böyle miydi? Böyle olmadığını şu olayla gösterdi. 27.4.2003 tarihinde düzenlenen ayında, 17. asırda yaşamış olan **Avianolu Marco** adındaki papazı Hıristiyan inancına göre **'aziz'**liğin bir alt basamağı kabul edilen **'ermiş'** mertebesine yükseltti. Bu papaz, Merzifonlu Kara Mustafa Paşa'nın 1683'teki Viyana kuşatmasında cephelede verdiği, **"Haçın altında toplanın! Meryem adına savaşın! Türkler'i yenin! Hıristiyanlık adına büyük düşman Türkler'e karşı savaşı kazanmak için Tanrıya olan imanımızı güçlendirmemiz lázımdır. Bunu yapmadan önce neye kalkışırsak kalkışalım, netice alamayız. Tanrı barış değil, savaş istiyor."** diye vaaz vermiş bu yüzden ordumuz korkunç bir bozguna uğramış ve bu bozgun Avrupa'daki topraklarımızı kaybetmemize sebep olmuştur. (*Murat Bardakçı - Hürriyet, 11.5.2003*)

Papa'nın ülkemizin AB'ye girmesine karşı olması, PKK'yı kınamaması, Türklerin Ermenilere karşı soy kırımını yaptıkları iddiası ayrı bir barış sever örneği (!) Evet, Papa II.**Jean Paul** başarılıydı, fakat kendi inanç ve davasına hizmette başarılıydı.

Sıra İslamiyette! 9.4.2005

Alman **Der Spiegel Dergisi**'nde, Fransız düşünür **Bernard Henri Levy**, bir yazısında İslam aydınlanmasında din adamlarına büyük görev düştüğünü belirterek şöyle diyordu: **"Hıristiyan ve Yahudi din adamları yüzyıllarca önce nasıl kendi kutsal kitap ve yazılarını gözden geçirip onunla hesaplaştıysa, şimdi de kendi kutsal kitapları üzerinde hesaplaşma sırası İslam bilginlerinde."**

Bu sözün açık manası şu: Yahudilik ve Hıristiyanlığın ilahi olma, yani Allah tarafından gönderilen orijinal mesaj özelliği yok edildi. Şimdi sıra İslamiyette. İslamiyetin orijinallliğini bozmak, ilahi özelliğini yok etmek şart, diyor. Başka bir ifade ile, İslamın da, “Protestanlaştırılması” lazım diyor.

Diyanet Dergisi bir sayısında bunu nasıl yapacaklarını şöyle açıklıyordu: “İnsanlığın kurtuluşu için gönderilmiş olan İslâm Dini, kıyamete kadar sürecektir. Hak ve son din İslâm geldiğinde, daha önce gelen ve tahrif edilen diğer dinlerin hükümlerini kaldırmıştır. Çünkü İslâm dini bütün insanlığın yaratılışına uygun temel prensiplere sahiptir. Akılla ve ilmî gerçeklerle çelişmez.

Bu gerçeği göremeyen Roma Katolik Kilisesi, Avrupa'ya tamamen hakim olduktan sonra, önce dünyayı silah gücü ile Hıristiyanlaştırmaya çalıştı. Bu sebeple Haçlı seferleri düzenlendi. Haçlı orduları dalgalar halinde Müslüman ülkelerinin üzerine yürüdüler. Yapılan savaşlarla gayelerine erişemeyeceklerini anlayınca, Papa ve Hıristiyan hükümdarlar bu işi barış yolu ile ve tatlılıkla yapmaya karar verdiler. İşte bugünkü Vatikan'ın faaliyetlerinin temeli bu karara dayanır.

Tek gaye ve amaçları; **Batı emperyalistlerinin emelleri önüne çekilmiş kalın bir duvar olan İslâmı yıkmak ve Müslümanları ezmek, Müslüman ruhunda İslâm inancını sarsmak ve onları hıristiyanlaştırmaktır.**

Bu gayelerine ulaşabilmek için de şu faaliyetlerde bulunuyorlar: İslâm karşıtı fikirleri yaymak. Müslüman çocuklarının sırf maddeci bir terbiyeyle yetiştirilmesini sağlamak ve onlar ile tarihleri arasına perde germek. İslâmı modern hayata ayak uyduramama gibi kusurlarla itham ederek fikrî hücûma geçmek ve modern hayatın mefhumlarını İslâm'dan üstün göstermek suretiyle Müslümanları dinlerinden ayırmaya zorlamak.

Bu fikirleri de yıllardan beri; barış, toplumsal ahenk, endüstriyel ilişkilerin insancillaştırılması, ırkların özgürleştirilmesi, sınıf farklarının giderilmesi ve dinlerarası diyalog, hoşgörü gibi evrensel insanî değerleri işliyorlar. Fakat hiç de samimi olmadıkları ortadadır. Keşke Hıristiyanlık, bu projelerinin ardında samimiyet besleseydi! Keşke yakın geçmişte Azerbaycan'da, diğer Türk Cumhuriyetlerinde, Bosna-Hersek'te, Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti'nde; Kosova'da biçare müslümanların acil birçok ihtiyacını gidermek karşılığında onların vicdanlarını satın almaya kalkan misyonerlere engel olsaydı!

Ülkemizdeki hassas konuları iyi bilmektedirler. Bu hassas konularda fırsatını düşürdükleri anda devreye girmektedirler. Misyonerler Türkiye'de dinî hayatın zayıflamasını fırsat bilip, bu boşluktan azami ölçüde yararlanmaktadırlar.

Her fırsatta soydaşlarımıza din değiştirmek karşılığında mâlî destek sağlayacaklarını vadetmektedirler. Bunun manası; vicdanların para ile satın alınmaya çalışılması demektir.

Tolerans, sevgi, barış ve kardeşlik gibi süslü sloganlarla yola çıkanlar, aynı hoşgörüyü, toleransı; İslâma tanımadıktan ve düşmanlıklarından vazgeçmedikten sonra bunlara kim inanır?

Sonuç olarak Kur'an-ı kerimin ifadesiyle: **“Allah katında hak din İslâm'dır.”**

“Kim İslâm'dan başka bir din ararsa, bu din asla kabul olunmaz ve o ahirette de büyük zarara uğrayanlardandır.”

Herşeyin gerçeğini en iyi bilen Yüce Allah olduğuna göre; O'nun orijinal kelâmı olan Kur'an-ı kerimin mesajına kulak vermekten başka insanlık için kurtuluş çaresi yoktur.

Bunun için; misyonerlik faaliyetleri başta olmak üzere ülkemizi, dinimizi ve milletimizi bölmeye yönelik her türlü yıkıcı faaliyet karşısında dikkatli olmak zorundayız. Bunlara karşı mücadele etmek için öncelikle yeni yetişen nesillerimizi bu cereyanlara karşı sağlam ve doyurucu bilgilerle techiz etmek durumundayız.

Genç nesillerle beraber bütün ülke insanını millî ve manevî değerlerle donatmalıyız. Bu uyarılara kayıtsız kalındıktan sonra ortaya çıkan manzara karşısında hayıflanmanın faydası olmayacaktır. Her fırsatta gereken tedbirleri almak, bu vatani bize emanet edenlere karşı bir vefa ve namus borcudur. Bu aynı zamanda her Müslümanın vazifesidir.” (Hasan Yıldırım-Diyabet Dergisi,sayı 106)

“Huzurun kaynağı Aile” 15.4.2004

Aile, canlılar içinde sadece insanlara bahşedilmiş değerli bir müessesedir. İnsanı diğer canlılardan ayırt eden önemli bir farktır. Bu farkın yok olması insanı insanlıktan uzaklaştırır.

Aile toplumun temel taşıdır. Her bina temel taşlar üzerinde yükselir. Bir binanın temel taşları sağlam değilse ömrü uzun olmaz, ufak bir sarsıntıda yıkılır. 19.yüzyılda, Sanayi Devrimi ile beraber birçok ülkede, özellikle de Batı ülkelerinde, kapitalist patronların kadını ekonomik yönden istismara başlaması ile bu temel taşlar yerinden oynadı; aile büyük sarsıntı geçirdi. Buna bağlı olarak toplumlar da sarsıntıya uğradı; huzursuzluk, manevi boşluk had safhaya ulaştı.

Bu sarsıntı ülkemizde, biraz hafif seyir göstermekle beraber günbegün, şiddetini artırmakta, Batı ülkelerine erişebilme yarışını sürdürmektedir. Bunun için de, aile geçimimizsizlikleri, aile içi şiddet uygulamaları, boşanmalar hızla artmaktadır.

Bütün bunların sebebi, ailede köşe taşları mesabesinde olan, anne, baba ve çocukların yerlerinden oynatılmasından ve yerli yerinde olmamalarındandır. Çünkü her taş yerinde ağırdır, hele bu taş temelde köşe taşı olursa. Ailede, toplumda tekrar huzurun sağlanması da, bu köşe taşlarının yerine konulması ve tabii fonksiyonlarını yerine getirmelerinin sağlanması ile mümkündür.

İşte biz, bu çalışmamızda, aile fertlerinin aile içindeki rollerini ve ailenin toplumdaki yerini göstermeye çalıştık. Bunu yaparken de, kendi düşüncemizi değil, asırlardır oluşmuş, kemikleşmiş örf ve adetlerimizi, mensubu olmakla iftihar ettiğimiz dinimizin emir ve yasaklarını esas aldık.

Hepimiz, aldığımız bir cihazı kullanmadan önce, bunu imal eden mühendislerin hazırladığı **“kullanma kılavuzunu”** okuruz. Çünkü bu cihazdan en iyi bir şekilde verim alınabilmesi için nasıl kullanılması lazım geldiğini en iyi bilenlerin onlar olduğuna inanırız.

Bunun gibi, insanı ve aile fertlerini yaratan, onlardan en iyi şekilde nasıl istifade edileceğini, ailede huzurun sağlanması için rollerinin ne olması lazım geldiğini en iyi Allahü teâlâ bilir. Bunun dışındaki bilgiler deneme yanılmaya bağlı yarım yamalak bilgilerdir. Bu bilgiler insanları, toplumları yanıltabilir. Bugün faydalı gibi görülen işlerin yarın ne kadar zararlı olduğunu çoğu kez görmekteyiz.

Her meselede olduğu gibi, aile yaşayışımızda da, nasıl hareket etmemiz gerekiyor, ailedeki rollerimiz nelerdir, bunları İslam büyüklerinin kıymetli kitaplarından öğrenip yaşamaya çalışmamız

lazımdır. Biz bu kitabımızda bunu yapmaya; kıymetli kitaplardan istifade ederek, bu eşsiz bilgileri sizlere sunmaya çalıştık.

Kur'an-ı kerimde, "**Allah, evlerinizi, sizin için bir huzur ve sükûn yeri yaptı.**" (Nahl-80) buyurulmaktadır. Evlerimizin, huzur ve sükûn yeri olması da, Allahü teâlânın bildirdiklerine uymaya bağlı. Bunlara ne kadar uyulursa, huzur ve sükûn da o derece fazla olur. Uyulmazsa, her önüne gelen kural koymaya kalkışırsa, evlerde huzur kalmaz. Evlerinde huzur olmayan toplumların sokaklarında da huzur olmaz. Cemiyet, nerede, ne zaman infilak edeceği belli olmayan serseri mayına döner. Bundan bütün insanlık zarar görür. Cenab-ı Hak, hepimizin evini, ailesini huzurlu eylesin. Amin.

Bu yazı, siz değerli okuyucularımın ısrarlı talepleri üzerine hazırlanan , "**Huzurun Kaynağı Aile**" kitabımın önsözüdür. Kitap; **Ailenin Önemi, Evlilik ve Aile hayatı, Çocuk Eğitimi** bölümlerinden oluşmaktadır. Kitapta, yüz yıldır toplumda kadının nasıl istismar edilip sömürüldüğü ve aileyi yok etmek için tezgahlanan sinsi oyunlar belgelere dayalı olarak işlenmektedir. (Arı Sanat Yayınevi, 0212 520 41 51)

Terbiye için servet gerekmez 16.4.2005

Anne ve baba, çocuk için tam bir örnek olmalıdır. Anne baba çocuğa karşı davranışlarında tam bir fikir ve görüş birliğinde olmalıdır. Yani anne ve babadan biri sert davrandığı zaman diğeri şefkat göstermemeli, biri tarafından verilen ceza, diğeri tarafından affolunmamalıdır. Bilinmelidir ki, yerinde ve haklı olarak verilen ceza, çocuğun sevgisini hiçbir zaman azaltmaz.

Bilakis ciddi ve yerinde ceza veren anne baba, körü körüne sevgi gösteren, her şeye göz yumayan anne ve babadan daha çok sevilir, sayılır. Demek ki çocuk terbiyesinde sevgi, şefkat ve bağlılık mühim olmakla beraber, ciddiyet ve geçici sertlik de çok önemli birer faktördür.

Çocuğa iyi bir terbiye verebilmek için, anne baba ve diğere âile fertlerinin bütün terbiye prensiplerini tam uygulamasıyla beraber, âile hayatının düzenli olmasının yanında anne babanın da iyi geçimli olması şarttır. Anne baba geçimsizliği, hele ayrılığı kadar çocuk rûhunda fırtınalar koparan bir hâdise yok gibidir.

Unutulmamalıdır ki, çocuklar anne babayı ideâl birer insan olarak görürler. Onlar gibi olmak ve onlar gibi hareket etmek isterler. Huy ve alışkanlıklarını çabuk kaparlar. Onun için çocuk dünyaya geldikten sonra, anne ve baba bütün yönleriyle, olduklarından daha iyi olmak mecburiyetindedirler.

Kardeşi olmayan çocukların terbiyesi daha zor ve hatta bir problem olabilir. Halbuki birkaç çocuğun terbiyesi daha kolaydır. Her çocuk kendiliğinden itaat etmesini ve uysallığı öğrenir. Kardeşlerinin de istekleri olabileceğini ve onların da anne baba sevgisine en az kendisi kadar ihtiyacı olduğunu anlar. Daha doğrusu her şeyini kardeşleriyle paylaşmasını bilir. Böylece karşılıklı sevgi ve hürmeti erkenden öğrenen çocuklar, cemiyete kendini hazırlayarak yetişir. Ancak anne ve babanın her çocuğa aynı sevgi ve bağlılığı göstermesi şarttır.

İyi bir terbiye verebilmek ve cemiyete faydalı bir fert yetiştirmek için para ve servete ihtiyaç yoktur. Hattâ zenginlik ve lüks hayat, ekseriyâ çocuğun fenâ yetişmesine sebep olabilir. Çünkü acı da olsa, varlık içindeki bâzı anne babaların kendi zevk ve eğlencesini düşünerek, çocuklarını ihmâl ettikleri bir gerçektir. Halbuki anne babanın bu ihmalleri çocuk rûhunda fırtınalar koparabilir ve bu fırtınaların, çocuğu nereye sürükleyeceği belli olmaz. Diğere taraftan, zenginlik ve hudutsuz imkânlar, çocuğu kötü yollara saptırabilir.

Müşâhede ve tecrübelerle göre, yokluk içerisinde büyümesine rağmen iyi terbiye alan çocuk, daha fazla insan sevgisiyle yetişmekte ve cemiyete daha faydalı olmaktadır. Fakat bu, "Âilelerin çocuklarının daha iyi yetişmesi için fakirlik şarttır." mânâsına alınmamalıdır; ama âile varlıklı olsa bile, bu varlık çocukta şuurlaştırılmamalı ve çocuk âile servetine güvenmeden yetiştirilmelidir. Batılı araştırmacılar çocuk terbiyesinde din, ceza ve mükâfât, oyun ve oyuncaklar, okul gibi faktörlerin önemli olduğunu bildirirler.

Çocuk terbiyesi dinlerin belli başlı mevzularındandır. Hayatı, dünya ve âhiret olmak üzere iki büyük safhada, ikincisini birincisinin devâmı olarak takdim eden İslâm dîni; insan ömrünü de doğum öncesinden başlayarak çocukluk, erginlik, yetişkinlik, olgunluk ve yaşlılık olarak safha safha, fakat bir zincirin halkaları şeklinde bütün olarak ele alır. Bu arada çocuk terbiyesinin esaslarını, modern pedagogların uzun araştırmalar sonucu elde ettikleri umdeleri de içine almış bir halde, mükemmel bir sistem şeklinde tesbit etmiştir. Çocuk terbiyesiyle ilgili hükümler incelendiğinde, Batılı yazarların saydığı faktörlerin asırlardır İslâm dîninde var olduğu görülür. (**Huzurun Kaynağı Aile** kitabından. Arı sanat, 0212 520 41 51)

Kötürüm adamın şükürü 22.4.2005

İsa aleyhisselam bir ağacın altında kendinden geçmiş bir halde dua eden birini görür. Dikkatlice baktığında adamın ayakları tutmayan bir kötürüm olduğunu anlar. Sonra iki gözünün de görmediği farkeder. Vücuduna dikkatlice baktığında ise cildinde baras hastalığı olduğunu görür. Ama adam bütün bunlara rağmen ellerini kaldırmış mutluluktan uçacakmış gibi dua ediyordu: **“Ey nice zenginlere vermediği nimeti bana ikram eden Rabbim! Sana ağaçların yaprakları sayısınca şükürler olsun!..”**

Hazret-i İsa kötürüm adama yaklaşır:

-Ayağın yürümüyor, gözün görmüyor. Bedenin de sağlıklı görünmüyor? Buna rağmen çoğu zenginlere verilmeyen nimetlerin sana verildiğini düşünmekte, bunun için de büyük bir mutlulukla şükretmekte. Hangi nimettir nice zenginlere verilmemiş halde sana verilen?

Kapalı gözleriyle sesin geldiği yana yönelen kötürüm adam şöyle der:

-Efendi! Allahü teala bana öyle bir kalp vermiş ki, o kalple Onu tanıyorum. Öyle de bir dil vermiş ki, o dille de ona şükrediyorum. Halbuki, dünyanın serveti elinde olan nice zenginler var ki, kalbinde Onu tanıma sevinci, dilinde de Ona şükretme mutluluğu yoktur. Ama gel gör ki, ayakları topal, gözleri kör, bedeninde hastalıklar bulunan bu kötürüm adama Rabbim, bu sevgiyi ihsan eylemiş, bu nimetin farkına varma tefekkürünü nasip eylemiş. İşte bunu düşününce kendimi tutamıyor ve: “Nice zenginlere vermediği nimeti bana veren Rabbim! Sana ağaçların yaprakları sayısınca şükürler olsun!” diye teşekkür etmekten kendimi alamıyorum.

Baş gözü kapalı da olsa kalp gözü açık olan bu adama yaklaşan İsa aleyhisselam:

-Ver şu elini öyle ise! diyerek elinden tutar, eğilerek görmeyen gözlerinden öper.

Peygamberin dudaklarının değdiği gözler anında açılır. Karşısındakinin İsa aleyhisselam olduğunu görünce heyecanlanan adam:

-Sen şu ölüleri dirilten, hastalara şifalar bahşeden mucizelerin sahibi Peygamber değil misin? der. İsa Peygamber:

-Belli olmuyor mu? deyince:

-Gözlerimden belli oluyor da ayaklarımdan henüz belli değil, der. Tebessüm eden İsa aleyhisselam:

-Sen hele bir ayağa kalkmayı dene! Deyince, silkinen kötürüm adam dimdik ayağa kalkar.

Ayakları üzerine dikilebildiğini anlayınca söylediği ilk sözü şu olur:

-Ey Allahın Nebisi, sendeki bu mucizeler de O'ndan değil mi? Öyle ise izin ver de geç kalmayayım, O'na şükredeyim, diyerek hemen yere iner, başını secdeye koyar ve der ki:

-Rabbim! Seni tanıyan bir kalple, şükreden bir dil nimetinin şükürünü yapmaktan acizken, şimdi gören bir çift gözle, yürüyen iki de ayak lütfettin. Artık bilemiyorum nasıl şükretmem gerekiyor bu eşsiz nimetler karşısında?

Bu sırada çevreden toplanan halk, gösterdiği bu mucizelerden dolayı İsa aleyhisselamın elini öpmek isterler. Ama Allahın Peygamberi işaret eder: “Benim değil secdedeki şu kötürüm adamın elini öpün!..”

Derler ki: “Onu secdeye indiren nimetlere biz baştan beri sahibiz. Ama hiç birimiz onun duyduğu gibi bir mutluluk duymadık.”

Hazreti İsa bunlara şu cevabı verir:

“Öyle ise tefekkür edin, siz de düşünün. Düşünen sahip olduğu nimetin farkına varır. Düşünmeyen ise kendisini mahrumiyette sanır!”

“Bunları kim yaptı?” 23.4.2005

Bir gün, Resûlullah efendimiz eshâbının toplandığı bir yere gelmişti. Onlara şöyle buyurdu: Az önce, kardeşim Cebrâil yanımdan ayrıldı. Bana şu hadiseyi anlattı:

“Yâ Resûlallah! Allahın kullarından biri, beş yüz yıldan beri bir adada tek başına yaşamaktaydı. Allahü teâlâ, o kula adada parmak kalınlığında, tatlı bir su verdi. Bir de nar ağacı verdi. Her gün bir nar olur. Her akşam o kul, adanın yüksek yerinden abdest almaya deniz kenarına iner. Narı alır, yer, suyunu içer, sonra namaza dururdu. Beşyüz yılını böyle ibâdetle geçirdi.

Ölüm zamanı gelince, Rabbinden secdede rûhunu teslim etmek, cesedine hiçbir şey yol bulup gelmemek, dirilinceye kadar böyle secdede kalmak için, niyâzda bulundu. Allahü teâlâ, onun her dileğini yerine getirdi. Allahü teâlâ bu kimsenin vefâtından sonra meleklerine emretti:

- Bu kulumu rahmetimle Cennete koyunuz!

O kul itiraz etti. Beşyüz yıl aralıksız ibâdet ettiği için ameli ile Cennete girmek istiyordu. Cenâb-ı Hak meleklerle emretti:

- Kululumu hesâbına bakın; ni'metimle amelini karşılaştırın!

Melekler, bu kulun yaptığı amelleri ve Cenâb-ı Hakkın bu kuluna yaptığı ihsânları karşılaştırdılar. Bu hesap sonunda şu netice alındı: Onun beş yüz senelik ibâdeti, sadece görme ni'metinin, gözün karşılığı bile değildir. Kendindeki diğer ni'metler karşılıksız kalır. Bunun üzerine Allahü teâlâ şu emri verdi:

- Bu kulumu Cehenneme atın!

Cehenneme götürülürken o kul, yaptığı büyük yanlışlığı farkederek şöyle yalvardı. Bu kulun yalvarıp yakarması neticesinde Allahü teâlâ meleklerine geri getirmelerini emretti. Ona, Allahü teâlâ sordu:

- Kulum, sen hiçbir şey değilken, seni kim yarattı?

- Yâ Rabbî, sen yarattın!

- Bu senin amelikle mi oldu, yoksa rahmetimle mi?

- Rahmetinle yâ Rabbî!

- Beş yüz sene sana ibâdet kuvvetini kim verdi?

- Sen verdin, yâ Rabbî!

- Seni o adanın ortasında kim yerleştirdi? Tuzlu denizden sana kim tatlı suyu çıkardı?

Her gece sana bir tane nar veren kim? Ve sen, bu sırada, rûhunu secde hâlinde almamı istedin ve duânı kabûl ettim. Bunları kim yaptı?

- Sen, yâ Rabbî!

- Evet, bütün bunlar benim rahmetimle oldu. Şimdi seni, rahmetimle Cennetime koyuyorum.

Allahü teâlâ mü'minlerde bir zümreyi kabirlerinden kanatlı olarak diriltir. Sûr üfürüldüğü zaman kabirlerinden uçarlar. Cennet-i a'lâya koşarlar. Onları melekler karşılar ve onlara sorarlar:

- Siz kimsiniz? Bu ni'metlere nasıl kavuştunuz? Siz dünyada nasıl bir amel işlediniz?

- Biz O'na kulluk ettik. Yaptıklarımıza değil, O'nun rahmetine güvendik. O'ndan başka herşeyden yüz çevirdik. Başkasından bir şey beklemedik. Allahü teâlâ bize hesâb çekilecek bir dünyalık vermedi. Onun için böyle kolay geldik.”

Resulullahtan soğutma gayretleri 29.4.2005

Son yıllarda, İslam düşmanı bazı dış güçler ve bunların içimizdeki uzantıları sinsi bir şekilde Müslümanları Resulullah Efendimizden soğutmaya çalışmaktadırlar. Resulullahı, yerlerin göklerin bütün kainatın Onun hürmetine yaratıldığı, Cenab-ı Hakkın Habibi olan bir peygamber değil, sıradan bir insan olarak tanıtıyorlar. Haşa Kur'an-ı kerim getirip işi bitmiş bir “Postacı” olarak görüyorlar. İnsanları Ona tâbi olmaya, uymaya değil kendi kafalarına göre mana verdikleri Kur'an-ı kerim meallerine uymaya yönlendiriyorlar.

Halbuki Cenâb-ı Hak, Ona tâbi olmayı, Ona uymağı çok sever. Ona uymanın ufak bir zerresi, bütün dünya lezzetlerinden ve bütün âhîret nîmetlerinden daha üstündür. Hakîkî üstünlük, Onun sünnet-i seniyyesine tâbi olmaktır ve insanlık şerefi ve meziyyeti, Onun getirdiği dine uymaktır.

Ona uymak için, önce îman etmek yani Onun peygamberliğini ve bildirdiklerini kabul etmek sonra müslümanlığı iyice öğrenmek, sonra farzları edâ edip haramlardan sakınmak, daha sonra, sünnetleri yapıp mekruhlardan kaçınmak lâzımdır. Bunlardan sonra, mubâhlarda da Ona uymaya çalışmalıdır.

Allahü teâlâ Onu, dünyadaki bütün insanları saadete dâvet için gönderdi ve Sebe' sûresi, yirmisekizinci âyetinde meâlen, **“Ey sevgili Peygamberim ! Seni, dünyadaki bütün insanlara ebedî saadeti müjdelemek ve bu saadet yolunu göstermek için, beşeriyyete gönderiyorum”**

İmrân sûresi, otuzbirinci âyetinde de meâlen, **“Ey sevgili Peygamberim ! Onlara de ki, eğer Allahü teâlâyı seviyorsanız ve Allahü teâlânın da, sizi sevmesini istiyorsanız, bana tâbi olunuz! Allahü teâlâ bana tâbi olanları sever”** buyurulmaktadır.

Onların iddia ettikleri gibi Allahü teâlânın bildirdikleri ile Resulullahın bildirdikleri ayrı şeyler değildir. Cenâb-ı Hak, Kur'an-ı kerimde, Nisâ sûresi, sekseninci âyetinde, Muhammed aleyhisselâma itaat etmenin, kendisine itaat etmek olduğunu bildiriyor. O hâlde, Onun Resûlüne itaat edilmedikçe, Ona itaat edilmiş olmaz. Bunun pek kat'î ve kuvvetli olduğunu bildirmek için, âyet-i kerimde **"Elbette muhakkak böyledir"** buyurdu ve bazı doğru düşünmeyenlerin, bu iki itaati birbirinden ayrı görmelerine meydan bırakmadı.

Allahü teâlâ, yine Nisâ sûresinin yüzellinci ve yüzellibirinci âyet-i kerimelerinde de meâlen, **"Kâfirler, Allahü teâlânın emirleri ile Peygamberlerinin emirlerini birbirinden ayırmak istiyorlar. Bir kısmına inanırsınız; bir kısmına inanmayız diyorlar. İman ile küfür arasında bir yol açmak istiyorlar. Onların hepsi kâfirdir. Kâfirlerin hepsine Cehennem azâbını, çok acı azâbları hazırladık"** buyurarak, Resulullahın bildikleri ile Cenab-ı Hakkın bildirdiklerini ayrı tutanların sonsuz Cehennemde kalacağını bildirmektedir.

Muhammed aleyhisselâma tam ve kusursuz tâbi olabilmek için, Onu tam ve kusursuz sevmek lâzımdır. Bunun alâmeti de, Onun düşmanlarını düşman bilmek, Onu beğenmeyenleri sevmemektir. İki zıd şeyin muhabbeti bir kalbde, bir arada yerleşemez.

Resulullah'a tam ve doğru tabii olabilmek için **"Ehl-i sünnet"** âlimlerinin kitaplarında bildirdikleri gibi, bir İman ve İtikat etmek şarttır. Kıyâmette kurtuluş yolu, bunların gösterdiği yoldur. Allahü teâlânın Peygamberinin ve Onun Eshâbının yolunu kitaplara geçiren, değiştirilmekten ve bozulmaktan koruyan, **"Ehl-i sünnet"** âlimleridir.

Bu birkaç günlük hayat, eğer dünya ve âhiretin en kıymetli insanı olan, Muhammed aleyhisselâma tâbi olarak geçirilirse, saadet-i ebediyye, sonsuz necât, kurtuluş umulur. Yoksa Ona tâbi olmadıkça, herşey, hiçtir. Ona uymadıkça, her yapılan hayr, iyilik, burada kalır, âhirette ele birşey geçmez.

Boşa giden iyilikler 30.4.2005

Âhirette Cehennemden kurtulmak, sonsuz Cennet nimetlerine kavuşmak yalnız Muhammed aleyhisselâma tâbi olanlara mahsûstur. Dünyada yapılan hayrât ve hasenât, yâni bütün iyilikler, bütün keşifler, bütün hâller ve bütün ilimler Resûlullahın yolunda bulunmak şartı ile, âhirette işe yarar. Yoksa, Allahü teâlânın Peygamberine tâbi olmayanların yaptığı her iyilik, dünyada kalır ve âhiretin harap olmasına sebep olur.

Bir kimse, binlerce sene ibâdet etse ve ömrünü, nefsini temizlemekle geçirse ve güzel huyları ile yanındakilere ve keşfettiği âletler ile, bütün insanlara faydalı olsa, Muhammed aleyhisselâma tâbi olmadıkça ebedî saadete kavuşamaz.

Ona tâbi olmak için, İman etmek ve İslamiyeti öğrenmek ve yapmak lâzımdır. Kalbde doğru İmanın bulunmasına alâmet, kâfirleri Allahın düşman bilip, onlara mahsûs olan ve kâfirlik alâmeti olan şeyleri yapmamaktır. Çünkü İslâm ile küfür, birbirinin aksidir, zıddıdır. Birinin bulunduğu yerde, diğeri bulunamaz, gider. Bu iki zıd şey, bir arada bulunamaz. Bunlardan birisine kıymet vermek, diğeri hakâret ve kötölemek olur. İslâmiyetin izzeti ve şerefi, küfrü ve kâfirleri aşağılamakla olur. Kâfirlere izzet veren, hurmet eden, müslümanları tahkîr etmiş, alçaltmış olur.

İmrân sûresi, seksenbeşinci âyetinde meâlen: **"Muhammed aleyhisselâmın getirdiği İslâm dîninden başka din isteyenlerin, dinlerini Allahü teâlâ sevmez ve kabûl etmez. Dîn-i İslâma arka çeviren, âhirette ziyân edecek, Cehenneme girecektir"** buyuruldu.

Muhammed Resûlullah, mahbûb-i Rabbil'âlemîndir. Yâni Allahü teâlânın sevgilisidir. Her şeyin en iyisi, sevgiliye verilir. Allahü teâlâ, **"Sen olmasaydın, gökleri yaratmazdım!"** buyurdu Evliyanın büyüklerinden **Seyyid Abdülhakîm Efendi** buyurdu ki: "Her Peygamber, kendi zamanında, kendi mekânında, kendi kavminin hepsinden, her bakımdan üstündür. Muhammed aleyhisselâm ise, her zamanda, her memlekette, yâni dünya yaratıldığı günden, kıyâmet kopuncaya kadar, gelmiş ve gelecek, bütün varlıkların, her bakımdan en üstünüdür. Hiç kimse, hiçbir bakımdan Onun üstünde değildir. Bu güç birşey değildir. Dilediğini yapan, her istediğini yaratan, Onu böyle yaratmıştır"

Allahü teâlâ, bir insanda bulunabilecek, görünür görünmez bütün iyilikleri, bütün üstünlükleri, bütün güzellikleri, sevgilisinde toplamıştır. Meselâ, insanların en güzel yüzüsü ve gayet nûrânî benizlisi idi. Mübârek yüzü, kırmızı ile karışık beyaz olup, ay gibi nûrlanırdı. Sözleri gayet tatlı olup, gönülleri alır, ruhları cezbederdi. Akli o kadar çoktu ki, Arabistân yarım adasında, sert, inatçı insanlar arasında gelip, çok güzel idare ederek ve cefâlarına sabrederek, onları yumuşaklığa ve itaate getirdi. Çoğu dinlerini bırakıp müslüman oldu ve dîn-i İslâm yolunda harp etti. Onun uğrunda mallarını, yurtlarını feda edip, kanlarını akıttı.

Hâlbuki, böyle şeylere alışık değildiler. Resulullahın güzel huyu, yumuşaklığı, affı, sabrı, İhsânı, İkrâmı, o kadar çoktu ki, herkesi hayrân bırakırdı. Görenler ve işitenler seve seve müslüman olurdu. Hiçbir hareketinde, hiçbir işinde, hiçbir sözünde, hiçbir zaman, hiçbir çirkinlik, hiçbir kusur

görülmemiştir. Kendisi için kimseye gücenmediği hâlde, din düşmanlarına, dîne dil ve el uzatanlara karşı sert ve şiddetli idi. Herkese karşı yumuşak olmasaydı, Peygamberlik heybetinden, büyüklük hâllerinden, kimse yanında oturmaya ve sözünü dinlemeye tâkat getiremezdi.

Özetleyecek olursak, dünya ve ahiret saadeti için, Resulullah'a iman etmek, ona tabi olup bildirdiği yolda yürümek şarttır. Onun yolunu da, en doğru şekilde sadece "**Ehli sünnet**" alimleri bildirmişlerdir.

Kıyamet alametleri (1) 6.5.2005

Artık o hale geldi ki, Batı'da ne yapılıyorsa, ne konuşuluyorsa, ne tartışılıyorsa ertesi gün ülkemizde de aynı şeyler yapılıyor. Bu günleri Resulullah efendimiz zaten haber vermişti. Bir hadis-i şerifinde, "**Yemin ederim ki bir zaman gelir siz, Hıristiyan ve Yahudilere öylesine tâbi olursunuz ki, âdetlerinin peşinde, karış karış, onların ardı sıra yürürsünüz, arşın arşın, saat saat, adım adım onları takip edersiniz hatta öyle olur ki, eğer onlar kertenkele deliğine girseler, oranın tehlikeli olduğunu, zehirli olduğunu düşünmeyerek siz de oraya dâhil olursunuz.**" (İmamı Süyûfî)

Son günlerde Batı'da, Kıyamet aletleri tartışılıyor. Hemen bizde de, bunun tartışması başlatıldı. Hıristiyanlar kendi dinlerine göre, ülkemizdekiler de kendi yorumlarına göre bu alametleri vermeye başladığı için doğru ile yanlış karıştı. Bu önemli dini konuyu en doğru şekilde, Resulullahın ve Eshabının varisleri olan "**Ehli Sünnet**" alimleri açıklamışlardır. Bu alametler kısaca şöyle bildirilmiştir:

Kur'ân-ı kerîm'de A'râf sûresi 187. âyet-i kerîmesinde meâlen; "**Habîbim! Sana kıyâmet ne zaman kopar, diye sorarlar. De ki: Onu ancak Rabbim bilir. Onu kimse bilemez. Vakti gelince onu ancak Alahü teâlâ meydana çıkarır. O size ansızın gelir.**" buyurulmuştur.

Fakat kıyâmetin alâmetleri hadis-i şeriflerde bildirilmiştir. Bu alâmetler iki kısımdır. Biri "**Küçük alâmetler**" olup, sayıları pekçoktur. Bunların birçoğları görülmüş ve meydana çıkmaya devam etmektedir. Bir kısmı da büyük alâmetlerdir. Bunların sayısı bildirilmiştir. Bu alâmetler çıkmadıkça kıyâmet kopmaz. Ehli sünnet alimlerinin bildirdiği "**Küçük alâmetler**" den bazıları şunlardır:

İnsanlardan ilim kalkıp, câhillik çok olur. Câhiller başa geçip, câhillikleri ile insanlara hükmeder. İnsanlardan emânet kalkar, yâni emin kişi bulunmaz ve aşağı insanlar yüksek tutulur. Âlimler zulüm ve fık (günah) işler, ilmi, para karşılığı öğretirler. İbâdet edenlerin çoğu da din bilgilerinden habersiz olup âdet üzere ibâdet ederler. Zararından kurtulmak için, insanlara ikram olunur. Erkek karısına uyup, anasına muhâlefet ve isyan eder. Aşağı kimseler, meclislerde, toplantılarda söz ve nutuk söyler. Oyun ve çalgı âletleri çok kullanılır. Sonra gelenler, önce gelmiş olanlara bilgisiz ve ahmak der. Erkek ile kadınlar arasında harama, günaha vâsita olanlar çok olur. İyi bilinen kimsede zerre kadar îmân bulunmaz. Adam öldürmek ve fitne çok olur. Bid'atler çıkıp, sünnetler terk olunur. Deccal vekilleri çıkıp, insanları doğru yoldan çıkarır. Her köşede zâlim ve cebbarlar görünüp, zorla insanların mallarını elinden alır. İnsanlarda, birbirine karşı sevgi kalmaz. Doğru söyleyene insanlar kızıp, onu başlarından kovmaya, işinden ayırmaya çalışır. Fuhuş, zina yayılır. Veled-i zina çoğalır. İçki çok içilir. İyilik tavsiye edilmez, kötülük men edilmez. Günaha teşvik artar ve iyiliğe mani olunur. Camilerde Kur'ân-ı kerim teganni ile okunur. Akrabalık münasebetleri zayıflayıp kopar. Evlad, ana-babasına kin güder. Büyükler, küçüklere acımaz, küçüklük de büyükleri saymaz. İltimas, rüşvet ve tefecilik çoğalır. Dünya menfaati için din alet edilir. Gençler, günahlara dalıp, kadınlar işi azıtarak baştan çıkar. Hadîs-i şerifte; "**Gençleriniz fâsık olunca, sizin hâliniz ne olur?**" ve "**Kadınlarınız taşkınlık edip, İslâmiyetin hudûdunu aşınca hâliniz ne olur?**" buyruldu.

İslâmiyete uygun işler ayıp sayılıp, terk olunur. Tuğyan, taşkınlık yapıp, yeme, içme ve giyinmede isrâf edilir. Zengin aziz tutulur. Yüksek binalar yapılır. İslâm dîninin izin vermediği şekilde hareket edilir. Kadınlar evde söz sahibi olur. İslâmın ismi, Kur'ân-ı kerîmin resmi kalır. Yâni emirlerine uyulmaz. Nitekim hadîs-i şerifte; "**Yakında insanlar üzerine bir zaman gelir ki, İslâmın ancak ismi, Kur'ân-ı kerîmin ancak resmi kalır. Mescitleri (câmileri) görünüşte mâmur, lâkin hidâyet ve irşâd yönünden haraptır.**" buyruldu. (Yarın; Kıyametin büyük alâmetleri)

Kıyamet alametleri (2) 7.5.2005

Kıyametin Büyük alâmetleri: Eshâb-ı kirâmdan bir cemâatin, kıyâmetten konuştuğu bir sırada Peygamber efendimiz buyurdu ki: "**On büyük alâmet görülmeyince, kıyâmet kopmaz: Duman, Deccâl, Dâbbetülerd, güneşin batıdan doğması, İsa'nın (aleyhisselâm) gökten inmesi, Ye'cüc ve Me'cücün çıkması, doğuda-batıda ve Arabistan'da çökme olacak, bunlardan sonra Yemen'den bir ateş çıkıp halkı bir araya getirecektir.**"

Diğer sahih hadislerde hazret-i Mehdî'nin geleceği de bildirilmektedir. Bir hadîs-i şerifte; "**Kıyâmet kopmadan önce, Allahü teâlâ benim evlâdımdan birisini yaratır ki, ismi benim**

ismim gibi, babasının ismi, benim babamın ismi gibi olur ve dünyâyı adâletle doldurur. Ondan önce dünyâ zulümle doluyken, onun zamanında adâlet ile dolar.” buyruldu. Bu alâmetlerden biri ortaya çıkınca, diğerleri birbiri ardından ortaya çıkar.

Duman: Büyük bir duman her tarafı kaplayacaktır. Dumandan sorulunca sevgili Peygamberimiz; “**Semânın** (gökyüzünün) **apaçık duman getirdiği günü bekle ki, müşriklerin hâlini göresin.**” meâlindeki Duhân sûresinin 10. âyet-i kerîmesini okudu. Sonra buyurdu ki: “**Doğu ile batı arası dumanla dolar. Kırk gün, kırk gece kalır. Mü’minler nezle gibi küçük bir hastalığa tutulur. Kâfirler, sarhoşlar gibi olup, burunlarından, kulaklarından ve arkalarından duman çıkar.**”

Deccâl: Deccâl hakkında pekçok hadîs-i şerîf vardır. Buyruldu ki: “**Geçmiş peygamberler şaşı, kör ve yalancı olan Deccâl’in, büyük fitne ve musîbet olduğunu haber verip, ümmetlerini, onun şerrinden, zararından korkuttular.**” Zîrâ Âdem aleyhisselâmdan kıyâmete kadar, onun gibi büyük musîbet, korkunç düşman dünyâyı gelmemiştir. Âhir zamında, kıyâmete yakın meydana çıkıp, çok memleketleri istilâ eder. İnsanlara ilâh olduğunu söyleyerek, onları aldatır. Dünyâda kırk gün kalır. Onu, İsâ aleyhisselâm öldürür.

Dâbbet-ül-Erd: Kıyâmete yakın çıkacak olan büyük bir hayvandır. Mekke-i mükerrermede Safâ Tepesi altından çıkar. Onda her hayvanın rengi ve benzerliği bulunur. O kadar kuvvetlidir ki, kime kavuşmak istese yetişir. Onu öldürmek isteyen, başaramaz. Allahü teâlâ, Neml sûresi 82. âyet-i kerîmesinde meâlen; “**Kıyâmet yaklaştığı zaman, onlar için yerden dâbbe (hayvan) çıkarırız.**” buyurdu.

Güneşin batıdan doğuşu: Peygamber efendimiz buyuruyor ki: “**Güneş batıdan doğmayınca, kıyâmet kopmaz. Güneş batıdan doğunca, bütün insanlar Yahûdiler, Hıristiyanlar îmân ederler.**” Fakat fayda vermez. Bir Cumâ gecesi, her zamanki gibi güneş batır. Üç gün doğmaz. Sonra âdet dışı olarak batıdan doğar. Bu doğuş mecazi değil fiziki olacaktır.

İsâ aleyhisselâmın gökten inmesi: İsâ aleyhisselâm ölmemiştir, göktedir. Kıyâmete yakın, gökten inip, Deccâl’i öldürür. Hazret-i Mehdî de onun yanında olacaktır. Hadîs-i şerîfte; “**İsâ aleyhisselâm yeryüzüne iner. Evlenir ve bir oğlu dünyaya gelir. Kırk beş yıl yaşar. Sonra vefât eder ve benim kabrimde defnolunur. Ve ben Ebû Bekr ile Ömer arasında İsâ (aleyhisselâm) ile beraber bir kabirden kalkarım.**” buyruldu.

Ye’cüc ve Me’cüc: Allahü teâlâ Enbiyâ sûresi 96. âyetinde meâlen; “**Ye’cüc ve Me’cüc, seddi yıkıp her yüksek yerden süratle çıkarlar.**” buyuruyor. Ye’cüc ve Me’cüc denilen kimseler, Nûh aleyhisselâmın oğlu Yâfes’in soyundandır. Yüzleri yassı, gözleri küçük, kulakları çok büyük, boyları kısadır. Herbirinin bin çocuğu olur. Arkasında kaldıkları seddi hergün oyarlar. Kâfirdirler. Sed arkasından çıkınca insanlara saldırırlar. İnsanlar, şehirlere, binâlara saklanırlar. Hayvanları yiyip bitirirler. Nehirleri içip kuruturlar. İsâ aleyhisselâm ile eshâbı duâ ederler. Boyunlarında yara hâsil olup, bir gecede hepsi ölür. Hayvanlar bunları yiyerek çoğalırlar. Pis kokularından dünyâ yaşanmayacak bir hâl alır.

Ye’cüc ve Me’cüc’ün çok eski zamanda, bir duvar arkasında bırakılmış, kıyâmete yakın, yeryüzüne yayılacak iki kötü millet olduğu, Kur’ân-ı kerîmde haber verilmiştir. Arkeolojik araştırmalar, yer altında kalmış şehirleri, dağ tepelerindeki deniz fosillerini bulduğuna göre, o duvarın bugün meydana bulunması ve insanların çok sayıda olmaları lâzım gelmez. Nitekim, bugünkü milyarlarca insan, nasıl iki kişiden meydana geldiyse, o iki milletin de, bugün nerede oldukları bilinmeyen birkaç kişiden üreyerek yeryüzünü kaplayacakları düşünülebilir.

Üç yerin batması: Hadîs-i şerîfte; “**Kıyâmetten önce biri doğuda, biri batıda ve biri de Arabistan’da olmak üzere üç yer batması olur.**” buyruldu. Üç gece, ardarda ay tutulur.

Hicaz’dan ateşin çıkması: Resûlulah efendimiz buyurdular ki: “**Kıyâmetten önce, Hicaz diyârından bir ateş çıkar. Basra’da bulunan develerin boyunlarını aydınlatır.**” Yâni etrafa ışık saçır. Diğer bir hadîs-i şerîfte; “**Ateş zuhûr eder. İnsanları bir araya toplar. İnsanlar saf saf olup kaçarlar. Bir deve üstünde iki, üç, dört, beş kişi binip uzaklaşırlar. Kalanların hepsini kuşatır. Onları bir araya toplar. Onların arkalarından gider. Sabah akşam onlardan ayrılmaz.**” buyruldu. Bu ateş, bütün alâmetlerin sonudur.

Hazret-i Mehdî: İsmi Muhammed, babasının ismi Abdullah’tır. Hazret-i Fâtîmâ evlâdından âdil bir devlet reîsi ve zamanın halîfesi olup, mutlak müctehid derecesine yükselmiş ve velî olan mübârek bir zattır. Allahü teâlâ, dilediği zaman yaratıp insanlara gönderir, İslâm dînine yardım için gönderilir. Bir hadîs-i şerîfte buyruldu ki: “**İsmimi duyduğunuz kimselerden, yeryüzüne dört kişi mâlik oldu. İkisi mü’min, ikisi de kâfir idi. Mü’min olan iki kişi, Zülkarneyn ile Süleymân (aleyhisselâm) idi. Kâfir olan ikisi de, Nemrûd ile Buhtunnasar idi. Beşinci olarak, yeryüzüne, benim evlâdimdan biri, yâni Mehdî de mâlik olacaktır.**”

Alâmetlerin hepsinin tamam olmasından sonra misk ve anber kokusu gibi ferahlatıcı serin rüzgarlar esip, bütün müminler vefât eder. Dünyâda Allah diyen kimse kalmaz. Kur’ân-ı kerîmin bütün hükümleri yeryüzünden kalkıp, halkın hepsi cehâlette kalır. Yeryüzünde yalnız kâfirler kalıp, hayvanlar gibi türlü fesat, zulüm ve çok azgınlık yaparlar. Bütün cihân küfür, sapıklık ve fesat ile

dolar. İşte bu hâlde sûra üflenip, onların başına ansızın kıyâmet kopar. Hadîs-i şerîfte; **“Kıyâmet insanların kötülere ve kâfirler üzerine kopar.”** buyruldu. Cennete ve Cehenneme gideceklerin adedi tamam olunca kıyâmet kopar.

Sûrun üflenmesi: Sûr, büyük bir boynuz şeklinde olup, vakti gelince, Allahü teâlâ, İsrâfil adındaki meleğe emreder. Bir hadîs-i şerîfte; **“İsrâfil (aleyhisselâm) sûru, ağzında lokma gibi tutup, kulağını açıp Allahü teâlâdan, üflemek için izin bekler durur. Ben nasıl rahat olurum.”** buyruldu.

Sûra birinci defâ üfürüldüğünde, çıkan sesin heybetinden yedi kat göklerde olan melekler ve yedi kat yerde olan mahlûkların hepsi, kıyâmet koptu sanarak yüzlerinin üstüne düşüp can verirler. Allahü teâlâ Neml sûresi 87. âyetinde meâlen; **“Ey habîbim! Sûra üfürüleceği günü hatırla ki, o gün (Allahü teâlânın diledikleri dışında) göklerde ve yerde olanlar çok büyük korkuda olurlar.”** Zümer sûresi 68. âyetinde meâlen; **“Birinci sûra üfürüldüğünde göklerde ve yerde olanların hepsi ölür. Allahü teâlânın diledikleri müstesnâ.”** buyruldu.

Yalnız mukarrebîn denilen meleklerden sekiz tanesi kalır. Bunlardan dördü **Cebrâil, Mikâil, Rıdvan ve Azrâil** (aleyhimüsselâm)dir. Diğer dördü, Hamele-i arş melekleridir ki, birisi **İsrâfil** aleyhisselâmdır. Allahü teâlânın emri ile Azrâil aleyhisselâm, diğer yedi meleğin de ruhlarını kabzedip alır.

Sonra kendi rûhunu alırken bir feryâd eder ki, yüksek sesi gökleri geçip yerlere gider. O hâlde, her canlı ölümün tadını alıp, fânî olacaktır. Allahü teâlâdan başka her şey yok idi ve hepsi yine yok olacaktı. Kıyâmet kopacağı zaman, yıldızlar yerlerinden ayrılıp dağılacak, gökler parçalanacak, yeryüzü ve dağlar da parça parça olacak, hepsi yok olacaktı. Böyle olacaklarını Kur’ân-ı kerîm açıkça bildirmektedir. El-Hâkka sûresi, 13, 14 ve 15. âyet-i kerîmelerinde meâlen; **“Sûra ilk üfürülünce, yeryüzü ve dağlar, yerlerinden kaldırılıp silkilecektir. O gün kıyâmet kopacak, gök yarılacak ve dağılacaktır.”** ve Tekvîr sûresi 1, 2 ve 3. âyet-i kerîmelerinde meâlen; **“Güneşin karardığı, yıldızların yerlerinden ayrılıp döküldükleri ve dağların dağılıp saçıldıkları zamana...”** ve İnfitâr sûresi 1 ve 2. âyet-i kerîmelerinde meâlen; **“Gökün yarıldığı ve yıldızların dağılıp yok oldukları zaman...”** ve Mü’min sûresi 16. âyet-i kerîmesinde meâlen; **“Bugün mülk ve tasarruf kimindir?”** (Nerededir, gururlu, kibirli cebbârlar, nerededir mülk bizimdir, sizi biz yarattık, diyenler) der. Demek ki, benim ortağım ve benzerim yoktur buyurup, yine kendisi cevap verir ve; **“Mülk ve tasarruf ancak, kahrân olan Allah’ındır ve O’na mahsustur.”** buyurur.

Sonra bir müddet, bir rivâyete göre kırk yıl âlemler harap ve ıssız kalır. Kuvvetli bir rüzgâr ile yeryüzü öyle düz olur ki, dikili bir ağaç kalmayıp, bir ucundan diğer ucu görünür. Yeryüzü büyük bir meydan hâline getirilir. Rengi, beyaz gümüş gibi, gökler de kızıl altın gibi olur. Binlerce yeryüzü genişliğinde mahşer yeri kurulur. Önce ve sonra yaratılanların hepsini alır. Buraya Arasat Meydanı denir. Tekrar dirilme zamanı gelince, Allahü teâlâ yeryüzüne bir yağmur yağdırır. Kırk gün devam eder. Yerin içine işler. Toprağa düşmüş ve parçalanmış cesetler o gün, tam ceset haline gelip, evvelki şekillerini alarak, bakla gibi yeryüzünde biterler. Her beden kendi kemâline ulaşır. Böylece kemikler, etler gaz olduktan sonra hepsi yine bir araya gelecek, herkes öldüğü zamandaki, şekli, boyu ve organları ile mezardan kalkacaktır. Herkesin kuyruk sokumu kemiği değişmez. Başka âzâ organlar bu kemik üzerine yeniden yaratılır.

Bugün biliniyor ki, Allahü teâlâ, toprak maddelerini, azotlu, fosforlu tuzları, bitki fabrikasında, proteinlere (yumurta akı maddelerine) döndürmekte, bu nebâtî proteinleri de, hayvan vücudunda, ete ve kemiğe ve âzâ şekline çevirmektedir. Bugün fen bunu anlayabildiği gibi, katalizör ismini verdiğimiz maddeler yardımı ile, binlerce sene sürecek olan kimyâ reaksiyonlarını, bir saniyede pek çabuk yapıyor. Allahü teâlânın, toprak maddelerini, birkaç senede, et, kemik maddelerine çevirdiğini, bugün bildiğimize göre, bir anda da çevireceği, fen yolu ile kolayca anlaşılmalıdır. Allahü teâlâ, toprak maddelerini, bir anda organik hâle çevirip, ruhu bu bedene bağlayarak, ilk âdemi yarattığı gibi, kıyâmette de, elemanları, bir anda bir araya toplayıp, insan vücudunu yapacak. Bugün, fizik, kimyâ, fizyoloji ve astronomi gibi ilimlerde Allahü teâlânın kudretini iyi anlayan, zekî kimseler, Âdem aleyhisselâmın ve kıyâmette bütün insan ve hayvanların topraktan çıkarılacaklarını, bir fen olayı olarak, kolayca anlayabilir. Bir asır evvel, Müslümanlar buna, anlamadan inanıyordu. Artık bugün basit bir fennî olay şeklinde görünüyor ve pek bedihî (açık) olarak inanılıyor.

Birinci surdan sonra Allahü teâlâ, İsrâfil aleyhisselâmı diriltir ve ikinci defâ sûra üfürmesini emreder. Nitekim Allahü teâlâ, Zümer sûresi 68. âyetinde meâlen; **“Sonra ikinci defâ üfürülünce, o anda bütün ölümler dirilip mezarlarından kalkıp, şaşkınlık içinde, acabâ ne olacak diye bekler dururlar.”** buyruluyor. Kamer sûresi 7. âyetinde meâlen; **“Kabirlerinden çıkıp, dağılmış çekirgeler gibi, nereye gideceklerini bilmezler.”** buyuruyor.

İsrâfil aleyhisselâm, ikinci defâ sûru öyle yumuşak ve latîf üfler ki, sûrun içinde yerleştirilmiş bulunan ruhlar, hemen ufuklara yayılır ve her ruh kendi bedenini bulur. Koyun sürüsü içinde her kuzu kendi anasını bulduğu gibi, her can kendi cismine bulur. Önce ve sonra yaratılan bütün

mahlûklar, melekler, hûrîler, cinnîler, şeytanlar, denizde ve karada yaşayan vahşî hayvanlar ve bütün haşereler bir anda tamâmen canlanıp, mahşer yerine her taraftan bir anda toplanırlar.

Peygamberlerine, velîlere, âlimlere, sâlihlere Cennetten elbiseler ve buraklar (binek hayvanları) gelir. Elbiseleri giyip, buraklara binerler. Bunlar Arşın gölgesine gidip minber ve kürsîler üzerinde rahat ve selâmetle otururlar. Geri kalan mahlûkların hepsi aç, susuz, çıplak baş açık, yalın ayak, yaya olarak düşe kalka Arasat Meydanına gelip mahşer yerinde haşrolurlar .

Çok sıkışıp, ayakta dururlar. Başlarına güneş bir mil kadar yaklaşıp sıcaktan tere batarlar. Kimi topuğuna, kimi dizine, kimi göğsüne, kimi boğazına kadar ter içinde kalır. Çokları da ter denizine gömülür. Mahşerde terâzi kurulur. Herkes hesâba çekilir. Boynuzsuz koç, boynuzlu koçtan hakkını alır .

Suâl ve hesaptan sonra, müminler Cennete girince, burada sonsuz kalacaklar, Cennetten hiç çıkmayacaklardır. Bunun gibi kâfirler de, Cehenneme girince, Cehennemde sonsuz kalacaklar, ebedî azâb çekeceklerdir. Bunların azaplarının azaltılması câiz değildir. Allahü teâlâ meâlen buyuruyor ki: **“Onların azâpları hafifletilmeyecek, onlara hiç yardım olunmayacaktır.”** (Bakara sûresi: 86).

Kalbinde zerre kadar îmânı olanları, günâhları çok ise, Cehenneme belki sokarlar. Günahları kadar azâp ederlerse de, sonunda Cehennemden çıkarılırlar ve onun yüzünü siyâh yapmazlar. Kâfirlerin yüzleri ise, siyah yapılır. Müminleri Cehennemde zincirlere bağlamazlar. Böylece kalplerindeki zerre îmânın hürmeti, kıymeti belli olur.

“Sen Namazı da kazâ et!” 13.5.2005

Sa'dî Şîrâzî hazretlerinden kıssalar:

Zâhid olarak bilinen fakat riyakar olan biri, padişahın misâfiri olmuştu. Sofraya oturduklarında, her zaman yediğinden daha az yedi. Namaza kalktıklarında her zamankinden daha yavaş kıldı. Padişahın, kendisini takdîr etmesini istiyordu.

Evine dönünce sofrayı kurdurdu, yemek istedi. Anlayışlı bir oğlu vardı. Babasına:

- Sultânın ziyâfetine birşey yemedin mi, baba? diye sordu.

- Onların önünde ayıplamasınlar diye işe yarayacak kadar birşey yemedim, dedi.

Çocuk cevap verdi:

- Öyleyse namazı da kazâ et sen! Çünkü onu da işe yarayacak gibi kılmamışsındır.

Ey hünerlerini avucunda tutup, ayıplarını koltuğunda saklayan mağrur, âciz gününde bu geçmez parayla ne alacaksın?

İhlâs sahibi, ibâdet yaparken başkalarına göstermeyi hiç düşünmez. Bunun ibâdetlerini başkalarının görmesine ihlâsına zarar vermez. Hadîs-i şerîfte, **“Allahü teâlâyı görür gibi ibâdet et! Sen görmüyor isen de, O, seni görmektedir”** buyuruldu.

Başkalarının sevgisine ve medhetelemelerine kavuşmak için, dünya işleri ile, onlara iyilik yapmak, riyâ olur. İbâdet ile olan riyâ bundan daha fenâdır. Allahü teâlânın rızâsını hiç düşünmeden yapılan riyâ, hepsinden daha fenâdır. İbâdet yaparak Allahü teâlâdan dünya menfaatlerini istemek, riyâ olmaz.

* * *

Birisi bir âbide (çok ibâdet edene) dedi ki:

- Filân âbid hakkında sen ne dersin? Başkaları onun aleyhine konuşuyor.

Âbid cevap verdi:

- Dışında ayıp görmüyorum. İçine gelince, gaybı bilmiyorum.

Kimi âbid kılığında görürsen yine âbid bil, iyi insan diye kabûl et! Onun içinde olanı bilmesen ne çıkar?

* * *

Bir adamcağızın gözü ağrıdı. Bir baytara (veterinere) gitti, ilâç istedi. Baytar, hayvanlara sürdüğü ilâçtan onun gözüne de sürdü. Adam kör oldu. Dâvâyı hakime arz ettiler. O da:

- Baytarın hiç de kabahatı yok, tazminat ödemesi gerekmez, dedi. Çünkü bu adam akılı başında biri olsaydı baytara gitmezdi.

Akıllı kimse, önemli işleri rastgele kimselere vermez.

Hasır dokuyan da dokuyucudur, ama onu ipek tezgâhının başına oturtmazlar.

Zâlim hükümdarlardan biri, bir âbide sordu:

- İbâdetlerden hangisi üstündür? Bana nasıl bir ibâdet tavsiye edersin?

Âbid cevap verdi:

- Sana uyku tavsiye ederim. Ta ki, o bir nefeslik süre içinde halkı incitmeyesin! Halk rahat etsin. Senin uyuman, uyanıklığından iyidir. Uykusu uyanıklığından hayırlı olana yazıklar olsun!

Herkes âdil olmak zorundadır. Bir insanda adâlet huyunun bulunabilmesi için, önce kendi hareketlerinde, a'zâsında adâlet bulunmalıdır. Her a'zâsını, ne için yaratıldı ise, o yolda kullanmalıdır. Allahü teâlânın âdetini değiştirip, onları aklın ve islâmiyetin beğenmediği yerlerde kullanmamalıdır.

Çoluk çocuğu varsa, onlara karşı da, akla ve dîne uygun hareket etmeli, dînin gösterdiği güzel ahlâktan sapmamalıdır. Güzel ahlâk ile huylanmalıdır.

Emri altında olanlara merhamet etmeyenler, kıyâmet günü Allahü teâlânın merhametinden uzak kalacaklardır.

Herşeyin hayırlısı 14.5.2005

Sa'dî Şîrâzî hazretlerinden kıssalar:

Yoksul bir kimsenin hanımı, bir çocuğunun olmasını çok arzû ediyordu. Gece gündüz yalvararak dedi ki:

"Eğer şânı yüce Allah bana bir oğul verirse, giydiğim şu hırkadan başka neyim varsa dervişlere dağıtayım."

Allahü teâlâ duâsını kabûl etti. Günü geldi bir erkek çocuğu oldu. Fakîr şenlik etti. Adadığı gibi, dostlarına sofrayı kurdu. Sevincine diyecek yoktu.

Yıllardan sonra Şam seferinden dönüyordum. O kimsenin mahallesinden geçtim.

Durumlarını sordum. Dediler ki:

- O fakîr kimse şimdi zindanda hapis.

- Sebep ne?

- Oğlu şarap içmiş, kavga etmiş, birinin kanına girmiş, şehirden kaçmış. Ayırmak için kavgada babası da olduğundan yakalayıp hapse attılar.

Dedim ki:

- Bu belâyı Allahtan yalvara yalvara istemişti.

Ey anlayışlı kimse, kadınların yılan doğurmaları, hayırsız evlât doğurmalarından daha iyidir.

Bunun için birşey isterken mutlaka hayırlısını istemelidir.

Yalnız yaşayan bir derviş, sahranın bir köşesinde oturuyordu. Yanından bir padişah geçti. Derviş, başını kaldırıp hükümdara iltifat etmedi. Padişah da, saltanatın verdiği azamet dolayısıyla, öfkelendi:

Vezir dervişe dedi ki:

- Yeryüzünün padişahı yanından geçti. Niçin saygı göstermedin? Terbiyenin icâbını neden yerine getirmedin?

Derviş cevap verdi:

- Padişaha şöyle de, kim kendisinden ni'met umuyorsa saygıyı ondan beklesin. Şunu da bilsin ki, padişahlar halkın koruması içindir, halk padişaha boyun eğmek için değil.

Her ne kadar ni'met, onun devlet kudretiyle elde edilirse de, padişah, fakîrin koruyucusudur.

Koyun, çoban için değildir. Fakat çoban, koyun içindir.

Padişah, dervişin sözünü beğendi:

- Benden bir şey iste, dedi.

Derviş cevap verdi:

- Bir daha beni rahatsız etmemenizi istiyorum.

Padişah:

- O hâlde bana öğüt ver, deyince derviş şunu söyledi:

- Şimdi elinde nimet varken düşün! Bu devlet de, saltanat da elden ele geçip gidecektir.

Kalıcı olan ahiret için yapılandır. Yapılan ibadet bile olsa Allah rızası için yapılmamışsa dünyalık olur, dünyada kalır. Hadîs-i şerîfte, "**Dünyalık olan şeyler, mel'ündür. Allah için olan şeyler, Allahü teâlânın râzı olduğu şeyler, mel'ün değildir**" buyuruldu.

Dünyalık olan şeylerin, Allahü teâlâ indinde hiç kıymeti yoktur. Dîne uyarak kazanılan ve kullanılan rızık, dünyalık olmaz. Dünya nimeti olur. Hadîs-i şerîfte, "**Dünyalık olan şeylerin Allah indinde sivrisinek kanadı kadar kıymeti olsaydı, kâfire bir yudum su vermezdi**" buyuruldu.

Kâfirlere, dünyalığı çok vererek, onları felâkete sürüklemektedir. Hadîs-i şerîflerde, "**Mü'minin Allah indinde kıymeti, topladığı dünyalık kadar azalır**" ve "**Dünya sevgisi arttıkça, âhirete olan zararı da artar. Âhiret sevgisi arttıkça, dünyanın ona zararı azalır**" buyuruldu. Hazret-i Ali diyor ki; dünya ile âhiret, şark ile garb gibidir. Birine yaklaştıkça, diğerinden uzaklaşır.

İş işten geçmeden! 20.5.2005

Kendi örf ve adetlerimize, manevi değerlerimize sırt çevirip, top yekün Batı'ya yöneldiğimizden beri, çocuklarımız ailelerinden kopuk olarak yetiştirildi. Buna bağlı olarak da, çocukların ailelerine, anne babalarına bakışı değişti. Çünkü çocuklara devamlı şu aşılanıyordu: Anne babanız cahil, geri kafalıdır, olayları bakışı sığ veya yanlıştır. Siz modern çağda yaşıyorsunuz, anne babanızın sözüne göre değil, çağdaş değerlere göre hareket edin. (Tabii ki, çağdaş değerlerin içinde din yoktu.) Anne babanızla takışmayın fakat onların fikirlerini de dikkate almayın. Siz kendiniz düşünün, kendiniz karar verin...

Ancak, sinsice onların düşünmesine fırsat vermeden kendileri yönlendirdiler gençleri. Hal böyle olunca, bu zihniyette yetişen gençler, manevi değerlerimize ve anne babanın söylediği her şöze şüphe gözü ile baktılar. Hatta onların söylediklerinin tersini yaptılar. Neticede, geçmişimizle, örf ve adetimizle ilgisi olmayan kendini, arayışta, boşlukta bulan bir gençlik yetişti. Boşlukta olduğu için de, çoğu kurda kuşa yem oldu. Kimi fuhuş batağında, kimi uyuşturucu mafyasının tuzağında, kimi anarşide kimi de satanizm gibi inançsızlıkta buldu kendini.

Gençler, iş işten geçtikten sonra, eyvah ben ne yaptım, cahil diye küçümsediğim anne babamın, büyüklerimin dediklerine uysaydım bunların hiçbiri başıma gelmeyecekti, dediler. Fakat giden geri gelmiyordu. Fakat işin güzel tarafı bazılarının bunu itiraf edebilmeleriydi. Bu itiraf hiç olmazsa, kendilerinden sonra gelen gençlere ibret olur da onlar bu bataklıklara saplanmazlar. Bu ibretlil itiraflardan birini sunmak istiyorum sizlere. Bu, 19 yaşında Satanizm batağına düşmüş, bu uğurda kız ardaşanı boğarak öldüren ve 36 yıla mahkum olan genç bir kız Gülşah'ın itirafı:

"Arayış her ergenlik çağı gencinin sorunudur. Bulduğunuz konum, içine girdiğiniz çevre, yaşadığınız hayat biçimi, bir şekilde sizi bir yerlere getiriyor. Ama siz o sırada bunun farkında olamıyorsunuz. Ve iş işten geçtikten sonra **'Ben bu duruma nasıl geldim?'** diyorsunuz. Sonuçta bulunduğumuz ülke şartları içinde milyonlarca Gülşah var. Ben bunlardan sadece biriyim. Dışarıda bu tuzaklardan kurtulmayı bekleyen milyonlarca genç var. Dışarıda uyuşturucu var, kötü amaçlar var, gençleri bunlara tutsak etmek isteyenler var... Hepsi birer tuzak tabii ki. Dolayısıyla, hayatı tanımaya çalışan gençlerin bu tür şeylerden etkilenmeleri de kaçınılmaz oluyor... Bir tabak kırmıyor, bir çatal kaybetmiyorsunuz ki! Kıydığınız bir hayat, bir insan, bir can.

Peki ne oldu da canavarlaştı, bir zamanlar anne ve babalarının kötülüklerden koruması için Allah'a yalvardığı bu çocuklar? İşte bu söyleşim, bu sorulara cevap arayabilmek, yavruları için kaygılanan anne ve babalara **'bir şeyler'** anlatabilmek için yapıldı. O **'bir şeyler'** ki, eksikliği çocuklarımızı akıl almaz serüvenlere, trajedilere sürükleyebiliyor. Ya onun, ya da onunla birlikte Cezaevinde tek başıma kalınca kendimle hesaplaşmaya, çeki düzen vermeye başladım...

Her şeyi bu duruma getiren yine insanın kendisi. Suçu başkalarında arayacağınıza kendinizde aramanız gerekiyor. Etrafımda hiç mi iyi örnekler yoktu? Niye iyileri örnek alamadım? Neden böyle oldu, ben niçin bu duruma geldim?. İçimde çok büyük pişmanlık var. Bir yanda da haksız yere ölmüş bir insan var. Amaçsız ve adice...

Acım çok fazla benim. Ömür boyu hapis cezası alsam bile, onun yanında hiçbir şey ifade etmiyor. O da bir genç kızdı. Onun da duyguları, ailesi, ulaşmak istediği hedefleri vardı. Bunlara saçma sapan bir şey uğruna engel olundu. Acım bu nedenle çok büyük ve hiç bitmeyecek... Kişilik arayışları gençleri mutlaka bir şeylere özendirir. Gençseniz kendinize dikkat edin. Toplumda sizin zayıflıklarınızı kullanarak kötüyü yönlendirebilecek çok fazla kötü var. Onlardan geri tutsunlar kendilerini. Gençliğe bunu söylemek istiyorum." (Hürriyet, 22.2.2005)

İyi Müslüman olmak 21.5.2005

İyi Müslüman demek salih Müslüman yani, her işinde dinin emir ve yasaklarını gözeten, kalben ve bedenen İslamiyeti yaşayan kimse demektir. Evliyânın büyüklerinden **Şakik bin İbrâhim** hazretlerine, "Bir kimsenin sâlih olup olmadığı nasıl anlaşılır?" diye sorduklarında şöyle cevap verdi: Bu üç şeyle anlaşılır:

1- Salih insanlar bundan hoşlanırlar, yaptıklarından başkaları memnun olurlarsa iyi insan demektir.

2- Bir kimse, Allahü teâlânın emirlerini yaptığında değil de, dünya rahatlığı ve mevkisi ile ilgili işleri yaptığında hoşlanır, bunu çok arzû ederse, bu kimse sâlih değildir.

3- Ölümü düşündüğünde, nefsi ölmekten kaçmıyor ve her zaman kendini ölüme hazır hissediyorsa bu insan sâlih kimsedir.

Bir kimsede, bu üç özellik bir araya gelmişse, bu kimsenin Allahü teâlâyâ yalvarıp, bu hâli kendisinden almaması, kendisine gurur gelmemesi için yalvarması lâzımdır.

Sâlih müslüman, yaptığını sırf Allah rızâsı için yapar. Böyle kimse, kendi nefsinin isteklerini değil, Allahü teâlânın isteklerini, emirlerini yapar. Böylece zararlı, kötü işlerden kendini kurtarmış

olur. Çünkü Allahü teâlâ Kur'ân-ı kerîmde meâlen, "**Şüphesiz ki nefis, bütün gücü ile kötülüğe meyyaldır, kötülüğü yaptırır.**" buyurulmuştur.

Sâlih kimse, amellerinin karşılığını sadece Allahtan bekler. Başkalarının övmeleri, kötülükleri ona hiç te'sir etmez. Büyüklerden birisi buyurdu ki:

- Kişi ibâdet yaparken, koyun çobanından ibret almalı, onun gibi olmalıdır.

- Koyun çobanından nasıl ibret alınır? diye sorduklarında şöyle cevap verdi:

- **Koyun çobanı, sürüsünün yanında namaz kılar. Fakat kıldığı bu namaz sebebiyle koyunların kendisini methetmelerini beklemez. Her zaman nasıl kılıyorsa öyle kılar. Koyunlar görüyor diye namazı farklı kılmaz. İşte kendini bilen, sâlih müslüman böyle olur. Başkalarının, kendi hakkında söyleyecekleri şeylere aldırılmaz. İnsanların varlığı ile yokluğu bir olur.**

Sâlih kimseler ibâdet ederken şu dört şeye dikkat ederler:

1- Yapacağı ibâdet hakkında yeterli bilgi sahibidir.

2- İbâdete başlarken önce niyyetini düzeltir.

3- İbâdetine sabırla devam eder.

4- Yaptığını, ihlâs ile yapar, ihlâsı elden bırakmaz.

Hayır sahibi sâlih insanlar, birbirlerine yazdıkları nasîhat mektuplarında şu üç şeyi yazarlardı:

1- Her kim âhîret için çalışırsa, dünya işleri de kendiliğinden olur, Allah ona kâffdir.

2- Kim Allah ile arasını düzeltirse yâni Allahü teâlânın emirlerini yapar, yasaklarından kaçınırsa, Allah da insanlarla onun arasını düzeltir. Herkes ona iyi muâmele eder. Geçimleri iyi olur.

3- Kim kalbini, niyyetini düzeltirse Allah da onun diğer işlerini düzeltir. Yâni kalbini düzeltir.

Yaptıklarını Allah rızâsı için yaparsa, Allahü teâlâ da, dinin emirlerine uymayı ona kolay eyler.

Büyüklerden biri buyurdu ki: Allahü teâlâ kötü kimseleri şu üç şeyle cezâlandırır:

1- İlim verir, fakat ilmi ile amel etmeyi nasip etmez.

2- Sâlihlerle arkadaşlık eder, onların hâlleri ile hâllenmeyi nasip etmez. Onların kadrini, kıymetini bilemez.

3- İbâdet kapılarını açar fakat, ihlâs kapılarını kapar.

Bunların üçüne de sebep, o kişinin kalbinin bozuk olmasıdır. Kalbini düzelden kimseler, böyle cezâlara mübtelâ olmazlar.

Akil almaz bir teklif 27.5.2005

Son, 50-60 yıldan beri, Batı'da, "Kadın-erkek eşitliği", "Özgürlük", "Kadın hakları" sloganları ile ortayı çıkılıp işlenen cinayetlerin ardı arkası kesilmiyor. Önce kadınları mahvettiler; kadınları kadınlıktan çıkardılar. Kadını kurtarma bahanesiyle cinselliğini her alanda kullanarak akıl almaz şekilde kadını istismar ettiler...

Şimdi sırada çocuklar var. Şu rezalete bakın. Geçenlerde, Danimarka Kadın-Erkek Eşitliği Bakanı bayan **Eva Kjer**, pornografinin çağdaş toplumun bir parçası olduğunu söyleyerek aileleri çocuklarını pornoya alıştırmaya çağırdı. Kadın-Erkek Eşitliği Bakanı Eva Kjer Hansen, tüm dünyada aileler çocuklarını pornodan ve aşırı cinsel içerikli görüntülerden korumaya çalışırken ailelere böyle bir çağrısında bulundu. Amerika'nın New York kentinde Birleşmiş Milletler Kadın Konferansı'nda konuşan Danimarkalı Bakan Hansen, ailelere şu öneride bulundu: Çocukların porno endüstrisi karşısında tam donanımlı hale gelmesi için anne ve babaların onları pornoya alıştırmaları gerekiyor...

Çocukların aşırı cinsel içerikli görüntülerden korunması gerektiğini belirten ve bu amaçta birçok çalışma yapan kadın örgütleri ve akademisyenler, bir bakandan üstelik de bir kadın bakandan bu tarz bir yaklaşım beklemediklerini belirtti. Hansen'in bu açıklamalarına en sert tepki de kendi hem cinslerinden geldi. Ülkenin etkin kadın grupları, Bakan Hansen'in açıklamalarını ve yaklaşımını kınarken, Kadınlar Konseyi Başkanı Randi İversen, "Hansen'i dinlerken bir Bakan mı konuşuyor yoksa porno sektöründen bir temsilcisi mi konuşuyor anlamakta güçlük çektim" dedi.

İversen, verdiği bu tepkide yalnız değildi. Kadın erkek eşitliği konusunda akademik araştırmalar yapan Eşitlik Merkezi Başkanı Karen Sjørup da "Bu tam bir felaket. Sayın Bakan, piyasa güçlerinin her dayatmasını kabul etmemizi bekliyor olmalı" dedi. Ve Hansen'in porno endüstrisinin etkisiyle bu şekilde konuştuğu imasında bulundu.

Bu tür, çağrılar, bilgilendirme adı altındaki yanlış uygulamalar sebebiyle Avrupa'da aile yok olmak üzeredir. Eski klasik muhafazakar aile türü nerede ise kalmamıştır. Fuhuş artık sıradan bir davranış halini almıştır. Okullar, sosyal tesisler bir fuhuş merkezi halini almıştır. Kendi araştırmaları ile bu rezalet gözler önüne serilmiş durumdadır.

Örneğin İngiltere'de yapılan son araştırmaya göre, 14 yaşındaki kızların dörtte biri fuhuş yapmış ve ortalama 3 kişiyle birlikte olmuşlar. İşin başka bir içler acısı yönü de, bu çocukların bu işleri alkollü olarak yapmalarıdır. Demek ki, daha bu yaşlarda çocuklar alkole alışıyor. Ailede, annesinin, babasının meşrubat içer gibi içki içtiği gören çocuğun buna alışması gayet normal.

Yapılan bu araştırmaya göre yüzde 60'ı bu hale düşmelerinde alkolün büyük rolü olduğunu itiraf etmişlerdir. Yarısı da, daha sonra pişman olduklarını söylemişlerdir. Yüzde 29'u ise ne yaptığının farkında bile değil. 13-14 yaşındanki çocuktan başka ne beklenir ki.

Yaş ortalaması 14 olan 2 bin okuyucusu arasında soruşturma yapan '**Bliss' Dergisi**'nin bulgularına göre, 13 yaş ya da altındakilerin yüzde 16'sı, 14 yaşındakilerin yüzde 22'si, 15 yaş ya da üstündekilerin yüzde 48'i içki ve fuhuş pisliğine bulaşmış. Ankete cevap verenlerin yüzde 75'i görsel baskı ve tahrik sebebiyle böyle bir yola girdiklerini söylemişlerdir. Yüzde 70'i ise cinsellik hakkında bilgilerinin olmadığını itiraf etmişlerdir. (Hürriyet, 25.3.2005)

Yapılan araştırmalarda tablo böyle iken, bayan bakan kalkıyor, çocuklara porna filmi gösterilmesi çağsında bulunuyor.

Batı ile ilgili bu tür haberleri ve araştırmaları vermekten baksadım, Batı'nın zannedildiği güllük güllüstanlık olmadığını, ne tür tehlikelerin bizi beklediğini; şimdiden tedbir almazsak aynı akıbete bizim de düşeceğimizi bildirmek içindir. Komşudaki yangına karşı tedbir almaz isek bizim evimizin de yanması kaçınılmazdır.

En kıymetli iş! 28.5.2005

Hayatta ilim öğrenmekten daha kıymetli, daha güzel birşey yoktur. Bir Müslümanın, kendisine farz olan bir meseleyi öğrenmesi bütün dünya nimetlerine sahip olmasından daha iyidir. Çünkü, işlerin hepsi, ilim ile doğru olur, ilimsiz birşey yapılamaz. Peygamber efendimize:

- İşlerin hangisi üstündür, diye üç kere suâl edildi. Peygamber efendimiz her seferinde:

- **İlimdir**, buyurdu.

- Yâ Resûlallah bunun hikmeti nedir? diye suâl edildiğinde:

- **Çünkü hiçbir şey ilimsiz doğru olmaz ve onsuz hiç kıymeti olmaz**, buyurdu

İnsan birçok sıkıntılara katlanarak, amel işlemektedir. Bunlar ilimsiz olarak yapılırsa, hepsi boşa gidebilir. İlim ve ibâdetin aslı iki şey ile elde edilir: **Birincisi**, kalbin dünya sevgisinden kurtulması, **ikincisi** de az yemek, mideyi tıkabasa doldurmamaktır.

İbâdetlerde ihlâs ancak bu iki şey ile elde edilir. Bir kimsenin kalbi dünya sevgisi ile, dünya nimetlerine muhabbet ile doluysa, ondan ihlâslı amel meydana gelmez.

Midesi dolu olan kimsede de nefsin arzuları eksik olmaz. Bu arzular, kalbi tesîr altına alır. Böyle bir kimsenin de cenâb-ı Hak nazarında kıymeti yoktur.

Mübâhların fazlasından ve haramlardan sakınmalı, nefsin hoşuna giden kötü işlerden uzak durmalıdır. Fesatlık, çekememezlik, kin, kendini beğenme, cimrilik gibi kötü huyları kalbden çıkarmak lâzımdır. Bir kimsenin, itâ'atlı iyi huylu kul olabilmesi için dört şart vardır:

1- Uzun emelli olmamak.

2- Cenâb-ı Hakkın va'dinden emîn olmak.

3- Cenâb-ı hakkın taksimine yâni verdiği rızıklara râzı olmak.

4- Mideyi haramlardan korumak.

Kim ki, bu dört şeyi yerine getirirse, nefsin itaat altına almış olur.

Eski kitaplarda bununla ilgili şu misal verilir: İnsan bedeni eğetlenmiş bir at gibidir. Eğer, atın eğeri ve gemi gereği gibi yapılmışsa, harp yerinde çok işe yarar. Eğer at terbiye edilmemişse, eğeri düzgün değilse işe yarayacağı yerde huysuzluk eder. Hem kendi kanının dökülmesine, hem de sahibinin ölmesine, mahvolmasına sebep olur.

Nefsine hâkim olan her ni'mete kavuşur. Âyet-i kerîmede meâlen, "**Nefsini hevâ ve şehvetlerden uzak tutan kimsenin menzil ve karargâhı Cennettir.**" buyurulmuştur.

A'raf sûresinde de meâlen, "... **Bu kimsenin hâli, koğsan da, kendi hâlinde bıraksan da, dilini çıkartıp soluyan köpek gibidir...**" buyurularak, nefsinin arzuları peşinde koşan kimse köpeğe benzetilmiştir.

Hadîs-i şerîfte de, "**İnsanlar, yâ âlim veya talebedir. Bu ikisinden olmayanda hayır yoktur.**" buyuruldu.

Bütün bunlardan anlaşılıyor ki, akıllı olan kimse, yâ âlim olur yâ talebe. Bugün gerçek manada âlim bulmak çok zor olduğu için, din bilgilerinin eski âlimlerin fıkıh kitaplarından öğrenmek zorundayız. İlimhâlini bilmiyen kimse mutlaka öğrenmelidir. Ancak, dinini bilen ve yaşayan kimse Peygamber efendimizin buyurduğu hayırlı kimselerden olur.

Nefsi terbiye etmek zor değildir. Uğraşıldığı takdirde en azgın köpekler bile terbiye edilmektedir.

İlim sahibi olan, tevbe edip, nefsi ile mücâdele eden, Allahü teâlânın lütûf ve keremine mazhar olur. Böyle kimse, Allahü teâlânın beğendiği kimsedir. Onun gönlü Allahü teâlânın nazargâhıdır. Bu kimse sadece Allahü teâlânın rızâsını istediği için, ihsânlardan mahrûm kalmaz.

Tepki gösterdikleri şeye bakın! 3.6.2005

İnsanlar bir alem oldu. Artık, kimin ne zaman, nasıl tepki vereceğini tahmin etmek pek kolay olmuyor. Daha da ilerisi, bakıyorsunuz olumlu tepki vermesi gereken tam tersine olumsuz tepki veriyor; olumsuz tepki vermesi gereken de olumlu tepki veriyor. Kısacası herşey tersine döndü. Örnek mi istiyorsunuz işte size tipik bir örnek:

Geçenlerde Milli Savunma Bakanı Sayın Vecdi Gönül'ün, " **Avrupa'da yaşayan 450 milyon insandan yüzde 27'sinin gayri meşru. Avrupa kadının kıymetini bilmiyor, Türk kadını evinin süsü, erkeğin şerefidir**" sözlerine büyük tepki geldi. Bu sert tepki kimden geldi biliyor musunuz; kadın siyasetçiler ve kadın haklarını savunan örgütlerden. Bir kadın siyasetçi, Avrupa'daki hemcinslerinin nasıl doğum yaptığının Gönül'ü ilgilendirmediğini belirterek, "Asıl Türkiye'deki kadınların sorunlarıyla uğraşması gerek" diye tepki gösterdi. Bu kadınların sorunu değil mi? Bir başka bayan siyasetçi de, " O ülkelerdeki çocukların nasıl doğdukları onları ilgilendirir. Avrupa'da kaç kişinin evlilik dışı doğduğundan ona ne? " diye cevap verdi.

Bir başka bayan da,"Kadın evin süsü" ne kafaya takmış. Bu onu koltuk, vazo, dolap gibi, evin malı olarak görmektir, diyor. Bir kadın örgütü başkanı da,'Kadın evin süsüdür' anlayışı ile kadını erkeğin malı olarak gördüğü iddiasında bulunuyor. Bir başkasının tepkisi de, sayın bakanın 'Kadın erkeğin şerefidir' sözüne.

Ne günlere kaldık. Sayın bakan, kadının ve ailenin toplumdaki önemini vurgulamak, başka bir ifade ile kadına ve çocuklara sahip çıkmak adına bir söz söylüyor; kadınlarımız teşekkür edeceklerine en ağır şekilde onu suçluyorlar.

Namusu, şerefi savunmak da demek ki artık suç oluyor. Bugün bu insani değerleri savunmayan aksine, serbestliit, özgürlük adına yok eden Batı'nın durumu ortada:

1950'li yıllarda, **İsveç Parlamentosu**, cinsel özgürlüğü kısıtlayan bütün yasaları bir çırpıda ortadan kaldırmıştı. Peki bu serbestliğin neticesinde ne oldu? Bu furya hergün hızını daha da artırarak ilerledi. Normal ilişkilerin yanında her türlü sapık ilişkiler boy göstermeye başladı. Bununla da kalmadı; arkasından alkolizm ve uyuşturucu müptelâsı furyası başladı. Bu sapıklıklar tabii bir hâl aldı. Böyle olmayanlar ayıplanmaya, aşağılanmaya başlandı.

Artık iş çığırdan çıkmıştı **İsveç**'te. Birtakım ruh ve sinir hastalarının yaşadığı, intihar olaylarının en önde olduğu bir ülke oldu İsveç. Mutluluk için yaptıkları yanlış tedavi sonunda, İsveç; alkol ve uyuşturucu müptelâsı, ruhen tükenmiş bunak, melânkolik, şizofren insanlarla dolu mutsuzluk ülkesi oldu.

Aile hayatı yok oldu. Aile şirket hâline dönüştü. Karı koca arasındaki aşk ve muhabbetten eser kalmadı. İsveç, "Açık hava akıl ve ruh hastalıkları hastanesine" dönüştü. Yalnız İsveç mi? Hayır. Bu bulaşıcı ruh hastalığı, kısa zamanda, diğer Avrupa ülkelerine, Amerika'ya da yayıldı.

Bütün bunlar niçin oldu? Batı, İnsan tabiatını zorladı. İnsan neslinin devamı için zorunlu olan kadın erkek ilişkisindeki meşru sınırı kaldırdı. Hâlbuki sınırsızlık hayvanlara mahsustur. Onlar bile, ihtiyacını gördükten sonra durmasını bilirler. Aşırılık olmaz onlarda. Allahü teâlâ onları öyle yaratmış. İnsana cinsel özgürlük vermek, onları hayvan yerine koymak olur.

Batı, düz yoldan giden insanları, uçuruma yuvarladı. Uçuruma giden insanın helâk olmadan duramayacağını hesaba katmadı. Yaratıcının, insanın beden ve ruhen sağlıklı olabilmesi için bildirdiği kuralları hiçe saydı. Her türlü aşırılığı ve sapıklığı doğru kabul etti. Yanlış tedavi uyguladı. İnsana ilâç yerine zehir şırınga etti. Neticesinde de insanlar, insanlıktan çıktı...

İmânsız gitmenin sebepleri 4.6.2005

Son nefes çok önemlidir. Kimse sonundan emin değildir. Bundan herkes korkmuştur. Çünkü, insanın kalbi değişebilir. Ölüm zamanı müthiş bir zamandır. O vakitte kalbin neye karar kılacağı bilinemez. Hattâ âriflerden biri şöyle buyurmuştur:

"Bir kimsenin elli sene îmân üzere olduğunu bilsem, yanımdan bir duvar arkasına gitmek kadar uzaklaşsa, îmân üzere olduğuna şahidlik edemem. Çünkü kalb her an değişebilir."

Süfyân-ı Sevrî hazretleri ölüm zamanında ağlayınca dediler ki,

" Allahü teâlânın affının senin günahından büyük olduğunu bilmez misin?"

Bunlara şöyle cevap verdi: "İmanla öleceğimi bilsem, dağlar kadar günahım olsa yine korkmam."

İmânsız gitmeye sebep olan şeyler çok ise de bunun iki sebebi vardır:

Bunlardan birincisi, ömrün, bozuk, bâtil i'tikâd üzere geçmesidir. Böyle kimseler, yaptığı işin, i'tikâdının bozuk olduğunu bilmediği için, tevbe de edemez. Ve bu sapık hâli ile vefât eder.

Bunun için, önce i'tikâdı düzeltmek, ehl-i sünnet âlimlerinin bildirdiği gibi inanmak lâzımdır.

Ehl-i sünnet i'tikâdı, Peygamber efendimiz ve eshâbının i'tikâdıdır.

İkincisi, îmânın zayıf olması, dünya sevgisinin çok, Allah sevgisinin az olmasıdır.

On şey, son nefeste imânsız gitmeye sebep olacağı bildirilmiştir: 1- Allahü teâlânın emirlerini ve yasaklarını öğrenmemek, 2- İmanını, Ehl-i sünnet itikatına göre düzeltmemek, 3- Dünya malına,

rütbesine, şöhretine düşkün olmak, 4- İnsanlara, hayvanlara, kendine zulüm, eziyet etmek, 5- Allahü teâlâya ve iyilik gelmesine sebep olanlara şükretmemek, 6- İmansız olmaktan korkmamak, 7- Beş vakit namazı vaktinde kılmamak, 8- Fâiz alıp vermek, 9- Dînine bağlı olan müslümanları aşağı görmek, 10- Fuhuş, kötü, çirkin sözleri, yazıları ve resimleri söylemek, yazmak ve yapmak.

Ölüm zamanı, dünya sevgisi ağır gelirse, îmânsız gitmesine sebep olur. Bunun için, dünya malına muhabbet etmemeli, şehîd olarak ölmeyi arzû etmelidir. Her namazdan sonra, şehîd olarak ölebilmek için duâ etmelidir. Çünkü, şehîdlik mertebesine kavuşan kimsenin kalbinden dünya sevgisi çıkar gönlü Allah sevgisi ile dolar.

Îmânla giden kimselerin kalbinde, vefâtları yaklaşınca dünya sevgisi, tamahı kalmaz. Kalbi Allah sevgisi ile dolar. Çünkü Allah sevgisi ile dünya sevgisi bir arada bulunmaz. Birinin girdiği yerden diğeri çıkar.

Allah sevgisinin artıp, dünya sevgisinin azalması, yok olması için, her zaman dinin hududunu gözetmeli, dinin bildirdiği sınırdan sınırını dışarı çıkmamalıdır.

Dinin emirlerine, ihlâsla sarılan kimsenin kalbinde dünya sevgisi kalmaz, bunun yerine Allah sevgisi dolar. Kalbde böyle Allah sevgisi hâkim olunca, o kimse îmânla gider.

Âyet-i kerîmede meâlen buyuruldu ki:

“Ey habîbim, hicreti terk edenlere de ki, eğer babalarınız, oğullarınız, kardeşleriniz, eşleriniz, kabîleniz, elinize geçirdiğiniz mallar, kesattan korka geldiğiniz bir ticâret ve hoşunuza gitmekte olan meskenler, size Allahtan O'nun Peygamberinden ve O'nun yolundaki bir cihâddan daha sevgili ise, artık Allahın emri gelinceye kadar bekleyin! Allahü teâlâ fâsıklar güruhunu hidâyete erdirmez.”

İslâm büyükleri, son nefesle ilgili çok şeyler nakletmişlerdir. Son nefesi düşündükçe, o büyüklükleri ile çok üzülürlerdi. Hazret-i Ebû Bekir, "Keşke kuş olsaydım", Ebû Zer hazretleri "Keşke bir ağaç olsaydım", Hazret-i Ömer, "Keşke anası Ömer'i doğurmasaydı." buyururdu.

Gençlik nereye gidiyor? 10.6.2005

Emniyet Genel müdürlüğü Sözcü'sü bir açıklamasında, " Çocukların işlediği suçlarda artış var, 18 yaş altındaki çocukların yüzde 25.56'sı suç işliyor, bazı illerimizde bu oranın yüzde 40'lar seviyesine ulaştığı, her geçen gün bu oranın arttığı istatistiki verilerden anlaşılmıştır" demişti.

Evet, çocukların suç işleme oranının her gün arttığını günlük haberlerde açıkça görüyoruz. Önceleri hırsızlık, gasb, cinayet, alkol, uyuşturucu kullanma suçları görülürken son zamanlarda çocuklarda fuhuşun da yaygınlaşmaya başladığını basından takip ediyoruz.

Aileden yeterli terbiyeyi alamayan çocuklar, TV'lerden, internetten gördüklerini, öğrendiklerini dışarıda fırsat bulduğunda şuursuzca tatbik kalkışıyorr. İşte size son haftada gazetelere yansıyan birkaç örnek: "15 yaşındaki çocuk ablasını öldürdü.", "14 yaşındaki çocuk annesini öldürdü.", "Bursa'da, ilköğretim 1 ve 8'inci sınıftaki, 12 - 14 yaşındaki erkek öğrenciler okul tuvaletinde sınıf arkadaşı kıza tecavüz etti. Videoya çekilen görüntüler CD halinde meraklılara satıyor..." Bu ve bunlara benzer daha nice olaylar.

Bütün bu olup bitenlere karşı ne gibi tedbir alınıyor? Hiç. Tedbiri bırakın, teşvik bile ediliyor. Kadınları, cinsel bir meta olarak gören ve onu bir reklâm vasıtası olarak kullanan firmalar, şimdi de, çocuk yaştaki kızlara el attı... Geçenlerde, Ege Bölgesinde, bir lisede Miss Pearl Of The World Güzellik Yarışması'nın Türkiye elemesi yapıldı. Sponsor firma sahiplerinin "jüri" olduğu yarışmada 13 aday yarıştı. Mahalli idarecilerin gözleri önünde kızlar yarı çıplak podyuma çıkarılıp "güzel"lik yarışmasına sokuldu. Elemede, 17 yaşındaki lise öğrencisi bir kız birinci seçildi.

Bu olayları görünce insan ister istemez, ne oluyor, nereye gidiyoruz, geleceğimizi emenet edeceğimiz gençler bunlar mı olacak? demekten kendini alamıyor. Sadece ben değil akli selim sahibi pek çok kimse bu endişeyi taşıyor. Bunlardan biri de, **Akşam Gazetesi**'nden **Zülfikar Doğan**. Sayın Doğan bu endişesini bakınız nasıl dile getiriyor:

“Bir yandan sekiz yıllık temel eğitim dedik, diğer yandan bunun sosyal, eğitsel ve sistem alt yapısını tam kuramadık gibi geliyor. Okula yeni başlayan 7 yaşındaki kız, ya da oğlan çocuğuyla, ergenlik çağında 13 - 14 - 15 yaşında, cinselliğinin farkına varmış, kız - erkek aynı binada okuyor. Küçükler aciz korumasız. Sadece tecavüz değil, dayak, tehdit, korkutma, parasını, saatini alma gibi olaylar da yaşanıyor. Küçükler, abilere, ablalara 'ses' çıkartamıyor. Tehdit altındaki çocuk, korku ile kimseye bir şey de söyleyemiyor. Ortaya çıkan, polise, adliyeye intikal eden kimi olaylara bakarsanız, bazılarında tecavüz yıllarca sürüyor! Bir de yeni eğitim planlamasında, zorunlu eğitimin 11 - 12 yıla çıkartılması durumunda, 17 - 18 yaşındaki 'lise' çağında, genç kız ve delikanlılarla, 7 - 10 - 14 yaşındaki kızların, oğlanların aynı okul binasını, tuvaleti, yatılı okullarda yatakhaneyi paylaştığını düşünün. Sübyancılık, eşcinsellik, lezbiyenlik, çocuk tecavüzleri alıp başını gider mi? Ölümler, öldürmeler, küçükleri ezen, soyan okul çeteleri artarak türer mi? 14 yaşında katil olan, 12 yaşında tecavüze uğrayan, ya da tecavüz eden bu çocuklar, geleceğin gençleri, anneleri - babaları. Ya da mafya liderleri - fedaileri, çete reisleri. Veya, genelev kadınları, tele kızları, beden satıcıları,

kendi çocuklarını, kızlarını - oğullarını satanlar olacak mı? Bu sorunları yaşayanlara ne sosyal, ne psikolojik, ne eğitsel destek var mı? Yok! Ekonomide her şey iyiye gitse, pespembe olsa da giderek ruhları - bedenleri 'tahrip olmuş' çocukların, gençlerin sayısının arttığı, 'kaybedecek bir şeyi olmayanların' çoğaldığı bir toplumda siz o paraları harcayabilir misiniz? Refahın tadına varabilir misiniz?" (Akşam, 3.6.2005)

Anne babalar, "Çocuklar doğruyu eğriyi kendileri bulsun" aldatmacasına kanmadan çocuklarını adım adım takip edip, en azından en tehlikeli, en kritik devreleri olan "ergenlik" yaşını salimen atlattırmasına yardımcı olmak zorundalar. Yoksa son pişmanlık işe yaramayacak!

Nimete şükretmeyince 11.6.2005

İnsanoğlunun en büyük eksikliklerinden biri de, sahip olduğu nimetlerin kıymetini bilmemesi ve bu nimetleri sahiplenerek elinden çıkabileceğini düşünmemesidir. Halbuki verilen her nimetin bir veriliş maksadı vardır. Buna uygun davranılmazsa nimet elden gider. Cenab-ı Hakın, gönderdiği nimetlerin kıymeti bilinir, şükürü yapılırsa bunlar artırılır. Şükürü yapılmazsa elinden alır, almakla kalmaz şiddetli azab eder. Geçmişte bunların sayısız örnekleri vardır.

Bunlardan biri de, Sebe halkının başına gelenlerdir. Sebe Yemen'de San'a şehrine üç günlük mesafede kurulmuş bir şehirdi. Bu bölge çok imar edilmiş bir beldeydi. Mağrib seddi yani ilk baraj yapılarak bölgenin su ihtiyacı karşılanmış hem de selden korunmuştu. Baştan başa birbirlerine bitişik köyler ve bahçelerle kaplıydı.

Sebe beldesinde, eziyet verici canlılar, hayvanlar, sivri sinek ve diğer sinekler, pire, akrep, yılan gibi haşerat yoktu. Bunlar başka bölgeden gelseler de burada yaşayamayıp ölüyorlardı. Bu beldeye gelen hastalar iyileşirdi. Allahü teâlâ, bu beldenin halkına bunlar gibi daha birçok nimetler vermişti. Halk, refâh ve huzûr içinde yaşıyordu.

Allahü teâlâ bu kadar nimet verdiği bu kavme birçok peygamber göndererek onları dine davet etti. Peygamberler onlara Allahü teâlânın nimetlerini hatırlattılar. Allahü teâlânın emirlerine uymazlarsa, azâba uğrayacaklarını anlatıp, korkuttular. Fakat, Sebe halkı, "Allahın bize nimet verdiği filan biz inanmayız" dediler. Sebe sûresinde, Sebe halkı için, "**Fakat onlar, bu kadar nimetin şüküründen yüz çevirdiler**" buyuruldu.

Daha sonra, bir sel gelip, bunların evlerini bahçelerini su altında bıraktı. O güzelim bahçeler harap oldu. Allahü teâlâ kendilerine köstebeği musallat etti. Köstebekler, Mağrib seddini alttan deldi, seddeki su aktı, bütün bahçeler, bağlar harap hâle geldi. Sebe halkının gururlanıp, kibirleneceği bir şey kalmadı. Bütün nimetler ellerinden alındı. Sebe sûresinde meâlen, "**İşte biz onları, ni'mete nankörlükleri sebebiyle böyle cezâlandırдық. Biz ancak nimete nankörlük edenleri cezâlandırırız**" buyuruldu.

Sebe halkı, refah ve bolluğa şükretmedikleri gibi, bu rahat ve huzûrdan da şikâyet etmeğe başlamışlardı. Rahatlık kendilerini rahatsız etti; sıkıntı ve meşakkat ister oldular. Nitekim, İsrailoğulları da çölde yedikleri bildircin ve helvadan bıktıklarını bildirerek, soğan, sarımsak, bakla gibi yiyecekler istemişlerdi.

Verilen nimetlerin kıymetini bilmeyen Sebe halkının başlarına gelen çeşitli musîbetler sonra sağ kalanları, çevre beldelere dağıldılar. Hepsi çok perişan oldu. Bunların bu hâli, çevrede yaşayan kavimlere birer ibret oldu. Bu hâdiseler darb-ı mesel hâlinde anlatılmaya başlandı. Bu husûsta, Sebe' sûresinde, "**Şüphesiz ki bunda, çok sabır, çok şükreden için, elbette ibret vardır**" buyurulmuştur.

Bir nimetin gelmesine vasıta olan kimseye teşekkür edileceğini herkes bilir. Bu, insanlık îcâbıdır. O hâlde, her nimetin hakîkî sâhibi olan Allahü teâlâyâ şükretmek, insanlık îcâbıdır. Aklın lüzûm gösterdiği bir vazîfe, bir borçtur. Fakat, O'na nasıl şükredeceklerini insanlar anıyamazlar. O'na karşı söylenmesini güzel sandıkları şeyler, O'na çirkin gelebilir. O'nu büyütmek, hürmet etmek sandıkları, hakâret ve küçültmek olabilir. O'na hürmet ve şükür şekilleri, yine O'ndan bildirilmedikçe, O'na lâyıf olacağına güvenilemez ve O'nun kabûl edeceği bir ibâdet olamaz. Çünkü, insanların hamdetmeleri, O'na belki hakâret olur. İşte, O'nun tarafından bildirilen, tazîm, hürmet ve şükür şekli, Peygamberlerin bildirdikleri dinlerdir. Ona kalb ile yapılacak hürmetler, dil ile yapılacak şükürler, dinde gösterilmiştir. Her uzvun yapacağı işleri, açık ve geniş olarak, dinimiz beyân buyurmuştur. Verilen nimetler, Cenab-ı Hakın bildirdiği şekilde kullanılınca, bu nimetin şükürü yapılmış olur.

"Nasıl yaşarsanız..." 17.6.2005

Bazan gazetelerde insanı derin düşünceye sevkeden, ibretli haberler çıkıyor. İşte size birkaç örnek:

“Tek kişilik dans şovlarıyla ün kazanan 83 yaşındaki Şemsettin Ünlü, hayata gözlerini bir dans pistinde yumdu. Yakınlarının ‘hiç yaşlanmayan çocuk’ olarak tanımladığı Ünlü, vasiyetini şu şekilde açıklamıştı: ‘Cenazemin ardından müzikle dans edin. Akşamına da bira için, çalın, eğlenin!’

Hiçbir etkinliğini kaçırmayan Şemsi Amca’yı bluesseverler daha çok Efes Pilsen Blues Festivalleri’ndeki tek kişilik şovlarıyla tanıdılar. Dans pistinin açılışını hep o yaptı. Eğlenceye, dansa, kadınlara; kısacası yaşama aşırı düşküdü. Eşi Ülker’le birlikte Conrad Plaza’ya giden tanınmış dansçı Şemsettin Ünlü, gece boyunca arkadaşlarıyla dans edip pistten inmedi. Gecenin sonuna doğru dans ettiği pistte fenalaşan Blues Dede, oturdukları masaya geldi ve eşinin kucağına yığılarak kalp krizinden öldü.” (Hürriyet, 20.5.2005)

“Kolon kanserine karşı tedaviyi reddeden 76 yaşındaki ünlü sunucu Orhan Boran Kansere karşı kemoterapiyi redderek ‘Öleceksem böyle ayakta öleyim’ dedi.”(Sabah, 27.5.2005)

Meşhur şarkıcı Zeki Müren de yıllar önce sahnede ölmüştü.

Yine meşhur müzisyen Selahattin Pınar da, vasiyetinde, her yıl ölüm yıldönümünde, kabrine rakı dökülmesini vasiyet etmiş, kendisi de meyhanede ölmüştü.

Bütün bunlar peygamber efendimizin şu eşsiz sözlerini hatırlıyor insana: **“Nasıl yaşarsanız öyle ölürsünüz. Nasıl ölürseniz öyle dirilirsiniz!”**

İnsanlık tarihi boyunca herkesin kabul ettiği, kimsenin şüphe etmediği bir gerçek var. O da ölüm gerçeği. Kimse bundan kaçamamıştır. Dünyaya milyarlarca insan gelmiş. Bir müddet yaşamışlar. Sonra, ölüp gitmişler. Bunların bazıları zengin imiş, bazıları fakir. Kimi güzel imiş, kimi çirkin. Kimi zâlim imiş, kimi mazlum. O hâllerinin de hepsi geçti, unutuldu. Onların bir kısmı inandı, müslüman oldu, bir kısmı da inanmadı. Fakat inanan da inammayan da öldü, dünyada kalmadı. Bir islam büyüğü insanın bu kaçınılmaz sonu ile ilgili şöyle buyuruyor:

Ey insan! İyi düşün! Birkaç sene sonra, sen de, bunlardan biri olacaksın. Şimdi, geçmiş senelerin nasıl bir hayâl oldu ise, o zaman, bütün ömrün, bütün hayatın, çalışmaların, didinmelerin hep hayal, bir rü’yâ gibi olacak. O zaman, sen o iki kısmın hangisinden olmak istersin? Hiçbirinden olmak istemem diyemezsin. Buna imkan yok! Çaresiz, onların arasına gideceksin! Allahın var olduğunu, Cennete, Cehenneme inanmayı, akıl da, ilim de, fen de red edemiyor. Böyle şey olamaz diyemiyorlar. İnanmıyanlar, inkâr etmelerine akıl ile, fen ile bir vesika gösteremiyorlar.

Hâlbuki inanmak lâzım olduğunu gösteren vesikalar sayılamıyacak kadar çoktur. Dünya kütübhâneleri bu vesikaları bildiren kitaplarla doludur. Onlar nefslerine, zevklerine aldanarak inkâr ediyorlar. Zevklerinden başka birşey düşünmüyorlar.

Hâlbuki, islâmiyet zevki yasak etmemiştir. Zevklenmenin zararlı olmasını yasaklamıştır. O hâlde, akli olan kimse, zevklerini Allahü teâlânın gösterdiği yoldan temin eder. İslâmın güzel ahlâkı ile süslenir. Herkese iyilik eder. Kendisine kötülük yapanlara iyilikle karşılık verir. İyilik yapamazsa, hiç olmazsa sabreder. Yıkıcı olmaz. Yapıcı olur. Böylece, kendisi de hem zevklerine, hem de rahata, huzura kavuşur. Hem de, âhiretin sonsuz azâblarından kurtulur.

Görülüyor ki, bütün rahatlıkların, saadetlerin başı, iman etmekte, müslüman olmaktır. İman etmek de, çok kolaydır. İman, altı şeyi öğrenip, bunlara kalbinden, inanmak demektir. İman eden, Allahü teâlânın emirlerine teslim olur. Böylece, müslüman olur, sonsuz saadete kavuşur.

Gerçek hayat 18.6.2005

Toplumun huzurunu bozan, insanları birbirine düşüren olayların gerçek sebebi ölümü düşünmemektir. Ölüm ve sonrasını düşünen insan, kendi menfaatleri ve eğlenceleri için başkalarına zarar veremez. Peygamberimiz, “**Lezzetleri yıkan, eğlencelere son veren ölümü çok hâtırlayınız!**” buyurdu.

Bunun için İslâm büyükleri, hergün en az bir kere ölümü hatırlamayı âdet edinmişti. Muhammed Behâeddîn-i Buhârî hazretleri hergün yirmi kere, kendini ölmüş, mezara konmuş düşünürdü. Çünkü, ölümü çok hatırlamak, insanların hakkını hukukunu tanımaya, dinin emirlerine sarılmaya ve günâhlardan sakınmaya sebep olur. Haram işlemeye cesâreti azaltır. Ayrıca daima ölümü düşünen kimsenin ömrü uzun olur. Ölümü unutup, çok uzun ömürlü olacağını zannedenlerin ise ömrü kısa olur.

Ölmek, yok olmak değildir. Ölüm, rûhun bedene olan bağlılığının sona ermesidir. Rûhun, bedenden ayrılmasıdır. Ölüm, insanın bir hâlden başka bir hâle dönmesidir. Bir evden, bir eve göç etmektir. Ömer bin Abdül'azîz hazretleri, “Sizler, ancak ebediyet, sonsuzluk için yaratıldınız! Lâkin bir evden, bir eve göç edersiniz!” buyurdu.

İnsan, ölümü istemez. İnsan yaşamağı sever. Hâlbuki ölüm, ona hayırlıdır. Sâlih olan mümin, ölüm ile, dünyanın eziyet ve yorgunluğundan kurtulur. Ölüm, mümine hediyedir, nimettir. Zâlimlerin ölümü ile ise memleketler ve insanlar râhata kavuşur. Din düşmanlarından bir zâlimin ölümü üzerine bir şair şu beyti söylemiştir: *Ne kendi etti râhat, ne âlem etti huzûr, /Yıkıldı gitti cihândan, dayansın ehl-i kubûr.*

Müminin rûhunun bedenden ayrılması, esîrin hapisten kurtulması gibidir. Mümin öldükten sonra, bu dünyaya geri gelmek istemez. Yalnız şehîdler, ahirette kendilerine verilen ni'metleri görünce, dünyaya geri gelip, bir daha şehîd olmak ister.

Müminlere ahirette çok ikrâmlarda bulunulacaktır. Müminlere yapılacak ikrâmlardan birincisi, ölümdaki sevinçtir, rahatlıktır. Mümini râhatlatan, ancak Allahü teâlâyâ kavuşmaktır. Her mümine ölüm, hayatından daha iyidir. Azrâil aleyhisselâm, İbrâhîm aleyhisselâmdan rûhunu almak için izin istedikte, İbrâhîm aleyhisselâm:

- Dost, dostun canını alır mı? dedi.

Allahü teâlâ, Azrâil aleyhisselâma:

- Dost dostu kavuşmaktan kaçınır mı? diye sormasını emretti.

Bunun üzerine İbrâhîm aleyhisselâm:

- Yâ Rabbî! Rûhumu hemen al! diye duâ etti.

Bir an önce, Rabbine kavuşmak istedi. Allahü teâlânın emirlerine uyan bir mümine, ölümden daha sevinçli birşey olmaz. Allahü teâlâyâ kavuşmağı seven mümin, ölümü ister. Çünkü ölüm, dostu dostu kavuşturan bir köprüdür. Cenneti seven ve ona hazırlanan insan ölümü sever. Çünkü, ölüm olmayınca, Cennete girilmez.

Salih, iyi bir insan ölür ölmez, Allahü teâlânın ihsânları başlar. Saadet sâhibi şu kimsedir ki, Azrâil aleyhisselâm gelip, “Korkma, Erhamürrahimîne gidiyorsun. Asıl vatanına kavuşuyorsun. Büyük devlete erişiyorsun!” der.

Böyle kimseye, bundan daha şerefli birgün yoktur. Bu dünya, bir konaktır. O cihâna bakınca zindandır. Bu geçici varlık, bir görünüşür. Gölge gibi, yavaş yavaş çekilmekte, geçip gitmektedir.

Hadîs-i şerifte, “**İnsanlar uykudadır, ölünce uyanırlar.**” buyuruldu.

Dünya hayatı, rüyâ gibidir. Ölen kimse uyanınca, rüyâ bitecek, gerçek hayat başlayacaktır. Müslümanın ölümü, hayattır. Hem de, sonsuz hayat!

Okullar tatile girmişken 24.6.2005

Geçenlerde, yirmi yaşlarında bir okuyucum gelmişti. Namazında abdestinde, dini konularda hassas bir gençti. Her işinde dine uygun yaşamak için gayret ettiğini gördüm. Ancak konuşma sırasında Kur'an-ı kerimi okumasını bilmediği öğrenince çok hayret ettim ve çok üzüldüm. Çocukluğunda, anne babasının öğretmediğini sonra da fırsat bulamadığını söyledi.

Bir Müslümanın mukaddes kitabını okuyamaması, öğrenmemesi affedilecek bir hata değildir. Bu çok zor bir iş de değildir. Ciddi bir şekilde üzerine düşen bir kimse onbeş günde rahatlıkla öğrenir. Çok şükür kırklı yıllardaki gibi öğrenme yasağı ve engelleri ile karşı karşıya da değiliz. O yıllardaki bütün engellemelere rağmen, herkes yine de çocuklarına Kur'an-ı kerimi öğretmiştir, bilmiyen nerede ise yok gibiydi. En azından günümüze göre bilenlerin oranın çok yüksekti. Bunun için, bu rahatlıklar ve imkanlar içinde, kendimiz öğrenmez ve çocuklarımıza öğretmez isen bunun vebali büyük olur. Ahirette bunun hesabını veremeyiz.

Tabii ki Kur'an-ı kerimi en kolay öğrenme zamanı çocukluk devresidir. Bunun için burada, anne-babaya büyük bir görev düşüyor. Çocuklarına küçük yaşlara tecvid üzere Kur'an-ı kerimi öğretmek ve namaz surelerini ve dualarını ezberletmek zorudadırlar. Çocuklar büyüdükten sonra, evlenip aile, iş meşgalesi başlayınca öğrenmesi zorlaşır. Bunun için okullar tatile girmişken, yaz tatili başlamışken camilere gönderip çocukların Kur'an-ı kerimi öğrenmeleri muhakkak sağlanmalıdır.

Camilere göndermekle kalmayıp takibi de yapılmalıdır. Genelde çocuklar yaz tatilinde kursa gidiyorlar. Kur'an-ı kerimi öğreniyorlar. Okul başlayınca bıraktıkları için ertesi yaza kadar öğrendiklerini de unutuyorlar. Tekrar kursa gönderiliyor, tekrar unutuyorlar. Bu kısır döngü devam ediyor. Netice de Kur'an-ı kerim istenildiği gibi öğrenilemiyor.

Bunun için anne-baba, yaz tatili sonunda ara vermeden devamını sağlamalıdır. Günde yardım sayfa da olsa ara verilmeden okutulursa unutulmamış olur. Anne baba, Kur'an-ı kerim okumasını biliyorsa kendileri bunu kendileri takip etmelidir. Bilmiyorlarsa, bilen ehil birini icabında eve çağırıp ücretini vererek özel ders verdirmelidir.

Çocuklarımızı ilk okuldan itibaren üniversiteye kadar dershaneye gönderiyoruz, milyarlar harcıyoruz. Çocuklarımızın dünyalık geleceği için nasıl bu harcamaları yapıyorsak gerekiyorsa ücretle öğretmen tutup çocuklarımıza Kur'an-ı kerimimizi ve zaruri iman ibadet bilgileri öğretmek zorundayız. Eğer bu konuda üzerimize düşeni yapmazsak, en azından derslerine verdiğimiz önemi Kur'an-ı kerimi öğrenmede göstermezsek, dinimize gereği kadar önem vermediğimiz manası çıkar ki, bu tehlikeli bir durumdur. Kur'an-ı kerimi öğrenmek, öğretmek ve okumak çok sevabdır. Hadis-i şeriflerde buyuruldu ki:

“En hayırlınız, Kur'an-ı kerimi öğrenen ve öğreteninizdir.” (Buharî)

(Kur'an okuyun! Çünkü kıyamette şefaath eder.) (Müslim)

“Kur'an okunan yere rahmet yağar, melekler hazır olur.” (Buharî)

Bir Müslümanın evinde, Kur'an-ı kerimi bilen olmaması, Kur'an-ı kerim okunmaması düşünülemez. Ecdadımız, Kur'an-ı kerime hürmet ve O'nun emirleri doğrultusunda çalıştıkları için üç kıt'aya hükmettiler, bütün dünyaya adalet ve güzel ahlakı yaydılar. Kur'an-ı kerim okumanın dünya ve ahiret sayısız faydaları vardır. Hadis-i şerifte, **“Kur'an okunan evin hayrı artar, sakinlerini sıkmaz, melekler toplanır, şeytanlar oradan uzaklaşır. Kur'an okunmayan ev, içindekilere dar gelir, sıkıntı verir, bereketsiz olur. Melekler uzaklaşır, şeytanlar oraya dolar.”** (Darimi) buyuruldu.

Meleklerin uzaklaştığı, şeytanların olduğu eve Müslümanın evi denebilir mi?

Dinini bilmiyenin dini yoktur 25.6.2005

Dün, Kur'an-ı kerim öğretmenin ve öğrenmenin önemi üzerinde durmuştuk. Kur'an-ı kerim öğrenmenin dinimizde çok önemli bir yeri vardır. Büyük sevaba ve nimetlere kavuşulur. Peygamber efendimiz, **“Çocuklarına Kur'an-ı kerim öğretenlere veya Kur'an-ı kerim hocasına gönderenlere, öğretilen Kur'anın her harfi için, on kere Kâbe-i muazzama ziyareti sevabı verilir ve kıyamette, başına devlet tacı konur. Bütün insanlar görüp imrenir.”** buyurmuştur.

Sadece, Kur'an-ı kerimi öğrenmekle kalmayıp en azından namaz kılacak kadar sure ve duayı da tecvid üzere ezberletmek lazımdır. Çünkü namaz kılmak için bunlar şarttır. Bu kadarı bilinmezse namaz kılınmaz. Halbuki namaz dinin direğidir. Direksiz bina düşünülmeceği gibi namazsız da

Müslüman düşünülemez. Hadis-i şerifte, **"Namaz dinin direğidir. Onu doğru kılan dinini korumuş, terkeden dinini yıkmış olur"** buyuruldu.

Ayrıca çocuklara, Kur'an-ı kerimin açıklaması, tefsiri mahiyetinde olan İlmihal kitaplarından zaruri iman ve ibadet bilgilerinin de öğretilmesi şarttır. (Bu bilgilerin doğrudan Kuran meallerinden öğrenilmesi mümkün değildir.) Bu çok önemlidir. Çünkü, Müslüman ana babanın çocuğu âkil bâliğ olduğu zaman, yalnız **"Lâ ilâhe illallah Muhammedün resûlullah"** demekle müslüman olmaz. İmanı ve islâmı bilmesi, anlatması da lâzımdır. İmanı anlatmak demek, inanılacak altı şeyi anlamak ve sorunca söylemek demektir. İslâmı bilmek demek, Allahü teâlânın emirlerinin ve yasaklarının hepsini beğenip kabûl etmek demektir.

Bunun için her Müslümanın, çocuğuna Âmentüyü yani imanın şartlarını ezberletmesi ve mânasını öğretmesi lâzımdır. Âkil bâliğ olunca imanı, islâmı bilmiyen yeterli ilmi olmayan kimse, Müslüman olmaz. Ben Müslümanım demekle, Müslüman olmaz. Dinini bilmiyenin dini yoktur. Hadis-i şerifte, **"İlim bulunan yerde müslümanlık vardır. İlim bulunmayan yerde müslümanlık kalmaz."** buyuruldu.

Çocuklarına imanı, islâmı öğretmiyen analar babalar, çocuklarını müslüman olmaktan mahrum etmiş, kâfir olmalarına sebep olmuş olurlar. Çocukları ile birlikte, kendileri de Cehennemde bunun cezâsını, azâbını çekerler.

Namazları, oruçları ve hacca gitmeleri, kendilerini bu azaptan kurtaramaz. Çünkü, başkasının ve hele kendi yavrularının kâfir olmasına sebep olan kimse de, kâfir olur. Hadis-i şerifte, **"Çok Müslüman evladı, babaları yüzünden Veyl ismindeki Cehenneme gidecektir. Çünkü bunların babaları, yalnız para kazanmak ve keyf sürmek hırsına düşüp ve yalnız dünya işleri arkasında koşup, evladlarına müslümanlığı ve Kur'an-ı kerimi öğretmediler. Ben böyle babalardan uzağım. Onlar da benden uzaktır. Çocuklarına dinlerini öğretmiyenler Cehenneme gidecektir."** buyuruldu.

Bu duruma düşmemek için, anne - baba, çocukların anlayabilceği seviyede hazırlanmış ilmihal kitaplarından (Mesela, Hakikat kitabevi'nin, **"Namaz Kitabı"**ndan) okuyup çocuklarına anlatması, tekrarlatması lazımdır. Kitabı çocuğun eline verip "al oku!" demekle istenilen netice alınmaz. Böylece anne baba hem çocuğuna zaruri iman ve ibadet bilgilerini öğretmiş hem de kendisi bilgilerini tazelemiş olur.

Dininin öğrenilmesine ve öğretilmesine verilen sevap cihada verilen sevaptan daha çoktur. Hadis-i şerifte, **"Bütün ameller, Allah için cihada nisbetle, büyük deniz yanında bir damla su gibidir. Allah yolunda cihad ve bütün ameller, emr-i maruf (dinin emirlerini öğrenmek ve öğretmek) ve nehy-i münkere (dinin yasakladığı şeylerin yapılmasına mani olmak) nisbetle yine bir damla gibidir."** buyuruldu.

Aklı maksada uygun kullanmak 29.7.2005

Allahü teâlâ, insanı yaratınca, ona hakkı bâtıdan, iyiyi kötüden, faydalıyı zararlıdan ayırabilmesi için akıl gibi anlayıcı bir kuvvet vermiştir. Akıl bir ölçü âletidir. Allahü teâlâyâ ait bilgilerde ölçü olmaz. Mahlûklara ait bilgilerde ölçü olur. Akıl, insandan insana değiştiği için, bazı insanlar mahlûklara ait bilgilerde isâbet ettiği halde, bazıları yanılabilir.

Acaba insan, bir yol gösterici, bir kılavuz olmadan akli ile Allahü teâlânın bildirdiği doğru yolu bulabilir miydi? Tarihi inceliyecek olursak, insanların kendi başlarına ve önlerinde Allahü teâlânın gönderdiği bir rehber olmadan gittiklerinde, hep yanlış yollara saptıklarını görürüz.

İnsan, kendisini yaratan büyük kudret sahibinin var olduğunu, akli sayesinde düşündü. Fakat, ona giden yolu bulamadı. Bunu önce etrafında aradı. Kendisine en büyük faydası olan Güneş'i, yaratıcı sandı ve ona tapmağa başladı. Sonra büyük tabiat güçlerini, fırtınayı, ateşi, kabaran denizi, yanardağları ve benzerlerini gördükçe, bunları yaratıcının yardımcıları sandı. Her biri için bir sûret, simge yapmağa kalktı.

Bundan da putlar doğdu. İnsanlar, bunların gazabından korktu ve onlara kurbanlar kesti. Hattâ, insanları bile bu putlara kurban ettiler. Her yeni olayla, o olayı simgeleyen putların miktarı da arttı. İslâmiyet başladığı zaman, Kâ'be'de 360 put vardı.

İnsan, Peygamber olmadan, rehbersiz karanlıkta doğru yolu bulunamaz. Peygamberler olmadan insanın yaratanını tanıması, ona nasıl ibâdet edeceğini akli ile bulması mümkün değildir. O zaman aklın fonksiyonu nedir? Yâni akıl ne işe yarar? Aklın yaratılış maksadı nedir? diye sorulacak olursa:

Akıl, göz gibidir, din bilgileri de ışık gibidir. Yani insanın akli, gözü gibi zayıf yaratılmıştır. Gözümüz, maddeleri, cisimleri karanlıkta göremiyor. Allahü teâlâ, görme âletimizden faydalanabilmemiz için, Güneş'i, ışığı yaratmıştır. Güneş'in ve çeşitli ışık kaynaklarının ışığı olmasaydı, gözümüz işe yaramazdı. Evet, gözünü açmayan veya gözü görmeyen, Güneş'ten faydalanamaz. Fakat, bunların Güneş'e kabahat bulmağa hakları olmaz.

Demek ki akıl cenâb-ı Hakkın insanlara verdiğini nimetlerin en kıymetlilerinden. Fakat, akıl da yalnız başına bir işe yaramıyor. Akıldan gerektiği şekilde istifade edebilmek için, onu yaradılış maksadına uygun olarak kullanmak lazımdır.

Allahü teâlâ, aklımızdan faydalanmamız için, Peygamberleri, dînin ışığını yarattı. Peygamberler, dünyada ve âhirette rahat etmek yolunu bildirmeseydi, aklımızla bulamazdık. Tehlikelerden, zararlardan kurtulamazdık.

Evet, İslâmiyete uymayan veya akılı az olan kimseler ve milletler, Peygamberlerden faydalanamaz. Dünyada ve âhirette tehlikelerden, zararlardan kurtulamaz. Fen vasıtaları, mevki, rütbe, para ne kadar bol olursa olsun, peygamberlerin gösterdiği yoldan gitmedikçe, hiçbir fert, hiçbir toplum mesûd olamaz. Ne kadar neşeli, sevinçli görünseler de içleri kan ağlamaktadır. Dünyada da, âhirette de rahat ve mesûd yaşayanlar, ancak, peygamberlere uyanlardır.

Akıl ile anlaşılan şeyler, his uzuvları ile anlaşılanların üstünde olduğu ve bunların yanlışını çıkardığı gibi, yani his uzuvlarımız, akıl ile anlaşılan şeyleri anlayamayacağı gibi, akıl da, peygamberlik makâmında anlaşılan şeyleri kavramaktan âcizdir. İnanmaktan başka çaresi yoktur. Akıl, anlayamadığı şeyleri nasıl ölçebilir? Bunların doğru ve yanlış olduğuna nasıl karar verebilir?

Aklımızın kapasitesi 30.7.2005

Herşeyin bir kapasitesi olduğu gibi, aklın da bir kapasitesi vardır. Aklın kapasitesi zorlanırsa, insanı şaşırır, yanlış yola götürür. Meselâ, peygamberlerin söyledikleri ahiret bilgilerini, akıl ile araştırmağa uğraşmak, düz yolda güç giden, yüklü bir arabayı, yokuşa çıkarmak için zorlamağa benzer. At yokuşa doğru kamçılanırsa, çabalaya çabalaya, ya yıkılıp canı çıkar, yahut alışmış olduğu düz yola kavuşmak için sağa sola ve geriye kıvrılarak arabayı yıkar ve eşyalar harap olur.

Akıl da yürüyemediği, anlayamadığı âhiret bilgilerini çözmeğe zorlanırsa insan, aklını kaçıır veya bunları alışmış olduğu, dünya işlerine benzetmeğe kalkışarak yanılır, aldanır ve herkesi aldatır. Akıl, his kuvvetleri ile anlaşılabilen veya hissedilenlere benzeyen ve onlara bağlılıkları bulunan şeyleri birbirleri ile ölçerek, iyilerini kötülerinden ayırmağa yarıyan, bir ölçü âletidir. Böyle şeylere bağlılıkları olmıyan varlıklara eremeyeceğinden, şaşırıp kalır. Bilinmiyen şeyi bilinen şeye benzeterek neticeye varmak istiyen yanılır.

Aklın peygamberlik bilgileri yanında, hiç kıymeti yoktur. Mukayese bile kabul etmez. Çünkü peygamberler, Allahın, yaratmanın bildirdiklerini söylemektedirler. Yini bilginin kaynağı Allahü teâlâdır. Akıl ise, Allahın yarattığı bir varlıktır. Yaratana ile yaratılan hiç mukayese edilebilir mi?

Bütün bunlardan şu netice çıkıyor: Peygamberlerin bildirdikleri şeylere, akla danışmaksızın inanmaktan başka çâre yoktur.

Zaten, peygamberlere tâbi olmak, akla uygun, aklın istediği ve beğendiği bir yoldur. Peygamberlerin, aklın dışında ve üstünde bulunan sözlerini, akla danışmağa kalkışmak, akla aykırı bir iş olur. Gecenin koyu karanlığında bilinmiyen yerlerde, pervâsızca yürümeğe ve engin denizde, acemi kaptanın, pusulasız yol almasına benzer ki, her an uçuruma, girdâba düşebilirler.

Niketim, felsefeciler ve tecrübeleri hayalleri ile izâha kalkışan maddeciler, akılları dışında bulunan sözlerinin çoğunda yanılmış, bir yandan birçok hakikatleri meydana çıkarırlarken, bir taraftan da, insanların saâdet-i ebediyeye kavuşmalarına mâni olmuşlardır.

Aklına, zekâsına güvenenler, aklının, zekâsının yanılmadığını zannedenler, kendilerini ve kendilerine inananları dünya ve ahiret saâdetinden mahrum bırakmışlardır. Sonsuz, Cehennem ateşine sürüklenmişlerdir.

Meselâ, Eflâtun, yaptığı çalışmalar sonucunda nefsinde meydana gelen bazı halleri görünce, peygamberlere uymak lâzım olmadığını sandı. "Biz temizlenmiş insanlarız. Temizleyicilere ihtiyacımız kalmamıştır." diyerek aynı devirde yaşayan hazreti İsa ile görüşmedi. Diğer felsefeciler ve bunların yolunda gidenler de böyledir.

Hakikî hakîm ve tabîb olan Allahü teâlâ, Peygamberleri ve bunların dinlerini, nefs-i emmâreyi, nefsin kötülüklerini yıkmak, azgınlıktan kurtarmak için gönderdi. Onu yıkmak, islah etmek, kurtarmak için bu büyüklere uymaktan başka çaresi olmadığını bildirdi. Nefsin azgınlıklarından kurtaracak yegâne ilâç, peygamberlerin getirdikleri dinlerdir. Bundan başka hiçbir şey, insanı felâketten kurtaramaz!

Dînimizde aklın ermediği şeyler çoktur. Fakat, akla uymayan birşey yoktur. Âhiret bilgileri ve Allahü teâlânın beğenip beğenmediği şeyler ve Ona ibâdet şekilleri, eğer aklın çerçevesi içinde olsalardı ve akıl ile doğru olarak, bilinebilselerdi, binlerce peygamberin gönderilmesine

lüzüm kalmazdı. İnsanlar, dünya ve âhîret saâdetini kendileri görebilir, bulabilirdi ve Allahü teâlâ, hâşâ peygamberleri boş yere ve lüzûmsuz göndermiş olurdu.

Bütün iyiliklerin kaynağı 5.8.2005

Bütün iyiliklerin kaynağı dindir. İlâhî dinler olmasaydı, memleketlerin imârı, insanların rahatı, yanî medeniyet olmaz, insanlık, canavarlık şeklini alırdı. Dinin emirlerinden uzaklaştıkça, bütün insanların, geçimsizlik, sefâlet, işkence, sıkıntı ile kıvrandıkları görülmektedir. Fen âletleri, teknoloji, medenî vâsıtalar, akıllara hayret verecek şekilde ilerlediği hâlde, dünyadaki huzursuzluğun, insanlıktaki sıkıntının azalmadığı, arttığı göze çarpmaktadır.

Dinin dışında, rahat huzur arayanın hâli, susuzluğunu deniz suyu ile gidermeye çalışanın hâline benzer. Deniz suyu içtikçe, susuzluğu artar. Susuzluğu arttıkça, yeniden su içer. Bu durum o kimsenin çatlaması ile son bulur.

Bir toplumun, maneviyatsız, huzura kavuşması mümkün değildir. Bugün Batı'nın refah seviyesi çok ilerdedir. İnsanların her türlü maddi ihtiyaçları görülmektedir. En iyi evlerde oturmakta, en iyi şekilde gıdasını almakta, maddi yönden hiçbir sıkıntı çekmemektedirler.

Fakat buna rağmen, istatistikler incelendiğinde, intihar olaylarının en yüksek olduğu yerlerin, bu refah seviyesi yüksek olan yerler olduğu açıkça görülmektedir. Afrika'da, açlıktan bir deri bir kemik kalmış, barınacak bir barakası bile olmayan, sokakta yatıp kalkan insanlarda ise intihar olayları çok daha azdır.

İnsan sadece maddeden ibâret değildir. Bunun için insana huzuru, saâdeti verebilmek için maddiyatı ve maneviyatı paralel götürmek lâzımdır. Burada denge bozulursa sıkıntı başlar. Zaten bütün sıkıntıların kaynağı bu dengeyi sağlayamamaktır.

Allahü teâlâ, insanların saâdetlerine sebep olan şeyleri emretti. Emrettiği şeylerin hepsi, insanın faydasına olan şeylerdir. Felâketlerine sebep olanları da yasak etti. Dinli olsun, dinsiz olsun, bir kimse bilerek veya bilmiyerek, bu emir ve yasaklara uyduğu kadar, dünyada rahat ve huzur içinde yaşar. Faydalı ilâcı kullanan herkesin dertten kurtulması gibidir.

Dinsiz kimselerin ve milletlerin birçok işlerinde başarılı olduklarını görüyoruz. Bunun sebebi Kur'ân-ı kerîmin emirlerine uygun olarak çalıştıkları içindir. Fakat bu başarının faydası sadece dünyada oluyor. Âhîrette ise bir faydası olmuyor.

Meselâ, bir kimse, içki, zinâ gibi şeyleri dinimiz yasak ettiği için terk ederse, hem dünyada, hem de âhîrette faydasını görür. Midesine dokunduğu için içkiyi terk eden sadece dünyada faydasını görür, âhîrette faydasını görmez. Bunun için, âhîrette faydasına kavuşabilmek için, Kur'ân-ı kerîme îmân ederek, niyyet ederek yapmak lâzımdır.

Dinimiz, ne kadar çok olursa olsun çalışıp kazanmak, fen, tıp, matematik, geometri, mimarlık ve harp vasıtalarını öğrenmek, yapmak; kısaca insanlara rahat, huzur ve saâdet sağlayan her medenî vasıtaları yapmayı emretmektedir.

Bunların hepsini, Allahü teâlânın gösterdiği şekillerde, yollarda ve şartlarda yapmak ve kullanmak ibâdet olur. Allahü teâlâ, böyle müslümanlardan râzı olur. Bunlara âhîrette sonsuz ni'metler, saâdetler ihsân eder.

Dinimiz, mal, mülk gibi dünyalık edinmeyi yasaklamıyor. Dünya malına tapınmayı yani maksadın, gâyenin mal, mülk edinmek olmasını yasaklıyor. Dünya malının, âhîreti kazanmada vasıta yapılmasını emrediyor. Paranın kalbe sokulmasını yasaklıyor, sadece cepte kalmasını istiyor.

İslâm dîninde, ilim, fen, teknik, sanat ve ticâreti emreden, bunlar için çalışmayı teşvîk eden nice emirler, âyet-i kerîme ve hadîs-i şerîfler vardır. Çünkü medenî bir toplumun, bir milletin kurtuluşu ve saâdeti fakîrlik ile olamaz.

Saadete kavuşmak için 6.8.2005

Cenab-ı Hak, saadete, huzura kavuşmak için, önce kendisine ve peygamberlerine inanmak lâzım olduğunu bildirmiş, sonra kitaplarındaki emirlere uymayı emretmiştir. En son ve Kıyâmete kadar değiştirmemek üzere ve bütün dünyaya peygamber olarak, Muhammed aleyhisselâmı göndermiştir.

Allahü teâlâ, kullarına çok acımakta, onların dünyada rahat ve huzûr içinde yaşamalarını istemektedir. Bunun için, her asırda insanlar arasından seçtiği en üstün, en iyi kimseleri peygamber yapmış, bunlara kitaplar göndererek huzûr, saâdet yolunu göstermiştir.

Kör olanın yol gösterenlere teslim olması gibi ve çâresizlikten şaşırılmış olan hastanın merhametli doktorlara kendini teslim etmesi gibi, insanların da, aklın ermiyeceği faydalara kavuşabilmeleri ve felâketlerden kurtulabilmeleri için, gönderdiği peygamberlere teslim olmalarını diledi.

Bütün peygamberler, akıl ile bulunacak dünya işlerine fen bilgilerine, tecrübeye dayanan teknik buluşlara dokunmayıp, yalnız bunları araştırmak, bulup faydalanmak için çalıştığı emir ve teşvik buyurmuş, kendileri dünya işlerinden her birinin, insanları ebedî saâdete ve felâkete nasıl sürüklüyeceklerini anlatmış ve Allahü teâlânın beğendiği ve beğenmediği şeyleri açık olarak bildirmişlerdir.

Böylece ahirette, kimse ben aklım ile bu kadar bulabildim, seni aklım ile bu kadar tanıyabildim, ibâdet edebildim diyemeyecek, mazeret gösteremeyecektir.

Peygamberlerin, Allahü teâlâdan bildirdikleri haberlerin hepsi doğrudur. Hepsine îmân etmek lâzımdır. Akıl, doğruyu, iyiyi bulan bir âlet ise de, yalnız başına bulamaz, noksandır. Peygamberlerin gelmesi ile tamamlanmıştır. Kullara özür, bahâne kalmamıştır.

Peygamberlerin birincisi hazret-i Âdem'dir. Sonuncusu ise, hazret-i Muhammed aleyhisselâmdir. Peygamberlerin hepsine îmân etmek lâzımdır. Hepsi masûm, yani günâhsız ve doğru sözlüdür. Bunlardan birine inanmamak, hepsine inanmamak demektir. Çünkü, hepsi aynı îmânı bildirmiştir. Yani, hepsinin dinlerinin aslı, temeli (yâni îmân edilecek şeyleri) birdir.

Peygamberlik makâmı aklın ve düşüncenin dışında ve üstündedir. Aklın eremeyeceği, anlayamayacağı çok şeyler vardır ki, bunlar peygamberlik makâmında anlaşılır. Herşey akıl ile anlaşılabilseydi, peygamberler gönderilmezdi. Ahiret azabları, peygamberler göndererek bildirilmezdi. Allahü teâlâ, İsrâ sûresinin onbeşinci âyetinde, **“Biz, peygamber göndermedikçe azâb yapıcı değiliz”** buyurdu.

Bu âyet-i kerîmeden anlaşılıyor ki, Allahü teâlânın var olduğunu, bir olduğunu anlamak için, tabiattaki nizâmı, düzeni incelemek, peygamberlerin haber vermelerinden ve bu haberleri işiterek, okuyarak öğrenmek farzdır.

Peygamberlerin bildirdiklerini aklına, mantığına vurup ondan sonra inansa, kabûl etse, böyle inanmak da geçerli olmaz.

Çünkü, o zaman, peygambere değil aklına inanmış olur. Halbuki, îmân gaybadır. Akıl çok şeyi anlar. Fakat herşeyi anlayamaz. Anlaması da kusursuz, tam değildir. Çok şeyleri, peygamberler bildirdikten sonra anlamaktadır. Peygamberlerin gelmesi ile, insanların özür ve bahâne yapmaları önlenmiştir. Nisâ sûresinin 164. âyetinde, **“Peygamberleri, müjde vermek için ve korkutmak için gönderdim. Böylece, insanların Allahü teâlâyâ özür, bahâne yapmaları önlendi”** buyuruldu. Din bilgilerini akıl ile inceleyip, akla uygun olup olmamasına kalkışmak, aklın hiç yanılmaz olduğuna güvenmek olur ve peygamberlik makâmına inanmamak olur.

“Uzun yaşam” seansları! 12.8.2005

Ülkemizin önde gelen zenginlerinden olan Rahmi Koç bir röportajında, “Zenginlik öyle bir şey ki, rahat bir şekilde ölemiyorsun bile, süründürüyorlar seni” demişti.

Şimdi zenginlerin sürünmesi Çin'e kadar uzamış. ABD ve Avrupa'daki 60'ını aşmış ünlü zenginler ölüm korkusu ile Çin'e akın ediyorlarmış. Çünkü bu ülkedeki bir tıp merkezi, hastalıkları tedavi edip, ömrü uzattığını iddia ediyormuş. Bunu duyan zenginler bir seans için 40 bin dolar vermeyi göze alarak Çin'e gidiyorlar. Tabii ki bu bir seanslık bir iş değil. 'Uzun yaşam' için 30 seans gerekiymiş. Yani tedaviye gidenin 1.2 milyon doları gözden çıkarması gerekiyormuş.

Netice mi, bir ümit. Başka bir ifade ile “sürünme” seansları. Ne demişler, korkunun ölüme faydası yok. Çok yaşama arzusu bir nevi ölümden kaçış. Ölümden korkmak, ölümden kaçış ahiret inancının zayıf veya olmadığını gösterir. Dünyada ne kadar çok kalırsam kardır, düşüncesinin mahsûlüdür. İmanı kuvvetli Müslüman için böyle bir korku söz konusu olmaz. Çünkü ölüme çare olmadığını bilir. Nitekim hadis-i şerifte **“Allahü teâlâ, her hastalığın ilacını yaratmıştır. Yalnız ölüme çare yoktur.”** buyurulmuştur.

Dinimizin bildirdiği kötü huylardan, kalb hastalıklarından birisi de çok yaşama arzûsudur, yanî "Tûl-i emel"dir. Çok yaşama, uzun ömür sürme arzûsu, âhireti unutup zevk ve safâ içinde yaşamaya sürükler insanı. Ancak, ibâdet yapmak için, dine hizmet için çok yaşamayı istemek, tûl-i emel olmaz.

Âhireti unutup, çok yaşama hevesine kapılanlar, ibâdetleri vaktinde yapmazlar. Tevbe etmeyi terk ederler. Kalbleri katı olur. Ölümü hatırlamazlar. Va'z ve nasihattan ibret almazlar. Hâlbuki, ölümü unutmak bütün felâketlerin başıdır. Hadîs-i şeriflerde, **“Lezzetlere son veren şeyi çok hatırlayınız.”** **“Gece ve gündüz ölümü hatırlayan kimse, kıyâmet günü şehidler yanında olacaktır.”** buyuruldu.

Çok yaşama arzûsuna kapılan bütün ömrünü, dünya malına ve makamına kavuşmak için harcar. Âhireti unuttur. Yalnız dünya zevkini düşünür. Böylece, âhireti kazanma yeri olan dünya hayatını boşuna geçirmiş olur. İnsanların en kötüsü durumuna düşer. Hadîs-i şerifte, **“İnsanların en kötüsü, ömrü uzun, ameli kötü olandır”** buyuruldu.

Âhireti unutmadan, dünyada uzun bir ömür sürüp, faydalı amel yapmak çok kıymetlidir. Bu kimse ömrünü sonsuz âhret hayatını kazanmada kullanmış olur. Yaratılış gâyesine uygun yaşamış olur. Hadîs-i şerifte, **“İnsanların en iyisi ömrü uzun ve ameli güzel olan kimsedir”** buyuruldu.

Dünya, tohum ekme yeridir. Hasat toplama yeri, âhrettir. Bunun için, burada tohum ekmeden, âhirete hazırlık yapmadan ölmek felâkettir. Âhirete hazırlık da, İslâmîyete uymakla olur.

Tûl-i emel sahibi olmanın zararlarını ve ölümü hatırlamanın faydalarını öğrenmelidir. Hadîs-i şerifte, **“Ölümü çok hatırlayınız. Onu hatırlamak, insanı günâh işlemekten korur ve âhirete zararlı olan şeylerden sakınmağa sebep olur”** buyuruldu.

Eshâb-ı kirâmdan Bera' bin Âzib hazretleri anlatır: Bir cenâzeyi defnetmek için götürdük. Resûlullah efendimiz, kabir başına oturdu. Ağlamağa başladı. Mübârek gözyaşları toprağa damladı. Sonra, **“Ey kardeşlerim! Hepiniz buna hazırlanınız”** buyurdu.

Hadîs-i şerifte, **“Cennete gitmek isteyen, uzun emel sahibi olmasın. Dünya işleri ile uğraşması ölümü unutturmasın. Harâm işlemekte Allahtan hayâ etsin.”** buyuruldu.

Çok yaşamayı değil, sağlık ve âfiyet ile, Cenâb-ı Hakkın emrettiği gibi yaşamayı istemelidir.

Kertenkele deliğine girse bile 13.8.2005

Müslümanın emekliliği, bir kenara çekilip ölümü beklemesi olamaz. Çünkü her yaşta yapabileceği bir iş vardır. Her işinde kendine göre sıkıntısı olur. Kısacası, Müslümana dünyada rahat yoktur, Müslümanın rahatı, dinlenmesi kabirdedir, Cennettedir. Nitekim, bir hadîs-i şerifte buyuruldu ki: **“Mü'minlerde, üç şeyden biri bulunur: Killet yâni fakîrlik, illet yâni hastalık, zillet, yâni i'tibârsızlık.”**

Dünyada, müminden belâ, sıkıntı eksik olmaz. Hadis-i şerifte, **“Mümin, kertenkele deliğine girse de, ona eza edecek biri musallat olur.”** buyuruldu. Sıkıntılar, musibetler, günahlara kefarete olur. Sıkıntı istememeli; fakat sıkıntılardan da şikayet etmemelidir! Hadis-i şerifte buyuruldu ki: **“Belâyı nimet, rahatı musibet saymayan, kâmil mümin değildir.”**

Barbaros Hayreddin Paşa yaşlanınca, Sinan Kaptan'ı sefere gönderir sonra da, kendi kendine: “Elhamdülillah, Allahü teâlânın yardımı ile nerede düşman varsa yola getirdik, bize baş kaldıracak düşman bırakmadık. Gazâ yoluna da tekneleri göndererek boş bırakmadık. Artık biraz da kendi rahatımıza bakalım” der.

O gece rüyasında, nûrânî yüzlü bir zât der ki: “Yâ Hayreddin! Yalan dünyada rahat olmaz. Rahat, Cennet-i a'lâda olur. Seferlere devam et! Cenâb-ı Hakkın yardımı seninledir.”

Uyanınca, hatasını anlayıp, tövbe eder. Kendi kendine: “Gördün mü erenlerin yüce himmetini. ‘Biraz da kendi rahatımıza bakalım’ sözümüzü beğenmediler. Elhamdülillah ki, bizi îkâz ettiler” der.

Bu îkâzın şükürü olarak, fakirlere sadakalar dağıtır. Açları doyurur, fakirleri, giydiren. Sonra da hemen sefer hazırlıklarına başlar. Seferden önce bir gece: “Yâ Rabbî, sen bize yardım et, adayı almamızı nasîb eyle” diye duâ edip yatar.

O gece yine rüyasında erenler görünür, ona, “Ey Hayreddin, sen kalbini rahat tut, niyyetini hâlis eyle! Adanın fethi yakındır” derler.

O gün, Sinan kaptan seferden döner. Neş'e içinde, limana girerler. Ganimet malları ile dönmüşlerdi. Birçok top da cabası idi.

Topları adaya karşı çevirip, teslim olmaları için haber gönderir. Fakat kabûl etmezler. Epey karşılıklı top atışı yapılır fakat kale düşmez. Bir gece sabaha kadar ibâdet edip yalvarır. Ağlıyarak şöyle duâ eder:

- Yâ İlahel âlemîn! Şüphesiz sen her şeyi kolaylaştırıcısın! Şu kalenin fethini ben zayıf kuluna kolaylaştır. Beni din düşmanlarının önünde hor ve hakîr eyleme! Nusret ve kuvvet verici sensin. Sana sığındım, sana güvendim.

Sonra da bir ara gaflet bastırır. Uykuya daldığında, nûr yüzlü bir ihtiyar:

- Ey Hayreddin! Niçin elem çekersin. Gönlünü hoş tut! Herşeyin bir vakti, saati vardır. Vakitsiz kuş bile uçmaz. Filân gece, askerlerini teknelere doldur, filânca saat kalenin filân yerinden hücum edin! Hak teâlânın yardımı sizin iledir, der.

Sabah olunca, teknelerin hepsini denize indirir. Gece olmasını bekler. O saat gelince zifiri bir karanlık basar. Rahat bir şekilde, adaya çıkar ve kale fetholunur.

Bunu duyan, İspanya Kralı çılgına döner. Haberi getiren kendi adamını dahi öldürtür.

Barbaros, Müslümanların işlerini kolaylaştıran Cenâb-ı Hakka niyâzda bulunur. Secdeye kapanıp: “Yâ Rabbî! Kuvvet ve nusret verici sensin. Ben senin yaşlı zayıf bir kulunum. Yaptıklarımı kendimden bilmekten muhâfaza eyle! Ben sadece bir vasıtayım. Beni boş bırakma,

son nefesime kadar her zaman hayırlı işlere vesile kıl! Her zaman İslâmı yaymakla meşğül eyle” diye yalvarır .

Tipik bir din istismarı örneği 19.8.2005

Geçen hafta, Vatikan Yüksek Mahkemesi Başkanı Kardinal Francis Stafford'un imzasıyla yayımlanan bir endüljans kararnamesiyle Papa'nın Köln ziyaretine iştirak eden Katolik katılımcıların tüm günahlarının bağışlanacağı duyuruldu.

Gazetelerin, Papa'nın “miting promosyonu”, “görkem rüşveti” olarak verdiği haberin aslı şu: Yeni Papa, ilk yurtdışı gezisini 18-21 Ağustos tarihlerinde memleketi Almanya'ya yapacak. Papa 16'ncı Benedikt, gezisinin görkemli geçmesini istiyor. Görkem de katılımın çokluğuna bağlı. En az bir milyon insanın katılmasını istiyor. Bu kadar insanın toplanması tabii ki kolay değil. Ancak bütün günahların affedileceği (!) genel af vaadi bu kadar insanı toplayabilir.

Papa bununla da yetinmiyor. İtalya'dan, özel tren, otobüs ve uçak seferleriyle Köln'e 40 bin kişiyi beraberinde götürüyor. Kilise yetkililerinin hedefi, olabildiğince kalabalık bir Katolik topluluğunu Köln'de bir araya getirebilmek.

Papa'nın bu genel aff tuzağı her zaman yapılan bir uygulama değil. İlk kez Haçlı Seferleri döneminde başlamıştı. Kilise o dönemde Kudüs'ü Müslümanlardan geri almak için savaşa katılan Katoliklere tüm günahlarını bağışlama garantisi vermişti. O zamandan beri bu uygulama tekrarlanmamıştı. Demek ki, Haçlı seferleri kadar önemli bir açılımla karşı karşıya ki Papa böyle bir karar aldı.

Papanın bu kararı, Hıristiyan dünyasının inanç bakımından dibe vurmuş durumda olmasının bir göstergesidir. Mensuplarını ancak böyle akıl almaz bir vaad ile toplayabiliyor. Son yıllarda, İslam ülkelerine yönelmelerinin sebebi de zaten budur. Kendi mensuplarından ümidini kesince, yıllarca cahil bırakılmış, kömünizmin pençesinde dinlerini unutturulmuş Türk devletlerine ve diğer İslam ülkelerine yönelmişler ve milyon dolarlar dağıtarak zavallı insanları kendi dinlerine çekmeye çalışmışlardır.

Papaların geçmişte de buna benzer uygulamaları çok görülmüştü. Mesela, Ortaçağ, Hıristiyanlık dîninin en korkunç ve en karanlık bir devridir. Âdetâ papaların elinde oyuncak hâline gelmiştir. Papalar, istemediği her kişiyi dinden afaroz ediyor, istediğini affediyor, para karşılığı Cennet'ten arsa satıyordu. Hattâ o kadar ki, Engizisyon mahkemelerinde, binlerce insanı afaroz ettikten sonra işkenceyle öldürtüyorlardı. Hazret-i İsa'nın telkin ettiği insanlık, merhamet, şefkât, iyilik ve güzellik esasları tamâmen unutuldu. Bunun yerini taassup, kin, nefret ve düşmanlık aldı. Papalar, makamlarını kuvvetlendirmek ve servetlerini arttırmak için akıl almaz yollara başvurdular. İlimin ve fennin karşısına dikildiler. Galileo, Kopernik, Newton dünyanın döndüğünü, İslâm âlimlerinin yazdığı kitaplardan öğrenip söyleyince, bu sözleri suç sayıldı. Galileo, papa tarafından afaroz edildi. Vatan için mücâdele eden Jandark'ı sihirbazlıkla itham ederek diri diri yaktılar. 1077 yılında afaroz edilen Alman imparatoru IV. Henri, affedilmek için bir kış günü Vatikan'a gelerek günlerce yalın ayak karlar üzerinde bekledi.

Bugün, Papalık Roma'da bir devlet şeklinde yaşatılmaktadır. Papa, Vatikan sarayında bir hükümdar gibi hareket etmektedir. Papa'ya bu hakkın tanınması, 1870'te İtalya birliğinin kurulup Roma'nın ele geçirilmesinden sonra olmuştur. Papaların Hıristiyan devletleri üzerindeki siyâsî otoriteleri kalkmakla berâber, halka tesir etmede ve kilise adına vergi toplanmasındaki tesirlerini devâm ettirmektedirler. Lüks bir hayat yaşayan papanın ve papalığın masrafları Hıristiyan halkından toplanan zoraki “kilise vergisi” ile karşılanmaktadır.

İslam cemiyetinde ruhban veya din adamları sınıfı bulunmadığı gibi, afaroz uygulaması da yoktur. İslamiyet'te günahkarların günahlarını ancak Allahü teala affeder. Yukarıda bildirilen akıl almaz istismar ancak, sonradan papaların, papazların bozduğu, kendi menfaatleri doğrultusunda ilave ve çıkarmalar yaptığı ilahi özelliğini kaybetmiş bir dinde bulunabilir.

Mümin kimsenin özellikleri 20.8.2005

Hakiki müminde şu altı haslet, özellik bulunur:

- 1- İbâdet eder. İbâdetini hiç aksatmaz.
- 2- İlim öğrenir. Zarûf ilimlerden mahrûm kalmaz.
- 3- Kimseye fenâlık, kötülük yapmaz. Herkese iyilik yapmak için gayret eder.
- 4- Harâmlardan sakınır. Cenâb-ı Hakkın yasak ettiği şeylerden uzak durur.
- 5- Kimsenin malına göz dikmez. Kul hakkından çok sakınır.
- 6- Ölümü hiç unutmaz. Her zaman ölüme hazır olur.

Bugün, İnsanlara yapılacak en faydalı ihsân, en kıymetli hediye, tatlı dil ve güler yüzdür. İneğe tapan kâfirleri görünce, ineğin ağzına ot vererek, düşman olmalarına mâni olmalıdır. Kimse ile münâkaşa etmemelidir. Münâkaşa, dostluğu azaltır, düşmanlığı artırır. Kimseye kızmamalıdır. Hadîs-i şerîfte, "**Gadab etme!**" buyuruldu

Nefsine düşkün olan, nefsinin arzularına kavuşmak için, yardım edenleri sever. Akıl ve ilim sâhibi ise, medenî insan olmasına, dinin emirlerini öğrenmesine yardım edenleri sever. Kısacası, iyi kimseler, iyileri sever. Habîsler, şerli, fenâ kimseler, kötülerini severler. Bir kimsenin sevdiğine, arkadaşlarına bakılarak, onun nasıl kimse olduğu anlaşılır.

Müslüman, din kardeşlerinin haklarına riâyet eder. Mü'minin mü'minde yedi hakkı vardır:

- 1- Da'vetine gitmek,
- 2- Hasta olunca ziyâret etmek,
- 3- Cenâzesine gitmek,
- 4- Nasîhat etmek,
- 5- Selâm vermek,
- 6- Zâlimin elinden kurtarmak,
- 7- Aksırdıkta "**Elhamdülillah**" deyince, "**Yerhamükellah**" demek.

Bir kimse, dört şeyi gizlese, insanların hayırlısı olur:

- 1- Fakîrlüğünü,
- 2- Sadakasını,
- 3- Musîbetini,
- 4- Belâsını.

Cennet dört kimseye müştaktır, bunları bekler, özler:

- 1- Dili zikredici olan, her işinde Cenâb-ı Hakkı hatırlayan,
- 2- Devamlı Kur'ân-ı kerim okuyan,
- 3- Yemek yedirici olan,
- 4- Ramazan ayında oruçlu olan.

Her kişi, aşağıda yazılı yedi şeyi dilinden düşürmemelidir:

- 1- Her işinde "**Besmele**" çekmeyi.
- 2- Her işi tamam edince, "**Elhamdülillah**" demeyi.
- 3- Filân yere gideceğim, filân işi yapacağım dediğinde, "**İnşâallah**" demeyi.
- 4- Bir musîbet işittiğinde, "**İnnâ lillah ve innâ ileyhi râci'ûn**" demeyi.
- 5- Bir hatâ söylemiş ise, tevbe ve istiğfâr etmeyi.
- 6- "**Lâ ilâhe illallahü vahdehu lâ şerîke leh, lehül-mülkü ve lehül-hamdü ve hüve alâ külli şey'in kadîr**" kelime-i tayyibesine devam etmeyi.

7- "**Eşhedü en lâ ilâhe illallah ve eşhedü enne Muhammeden abdühü ve resûlüh**" kelime-i şerîfesini çok söylemeyi.

Ayrıca mü'min şu duâyı gece ve gündüz çok okumalıdır:

"Sübânellahi vel-hamdülillahi velâ ilâhe illallahü vallahü ekber velâ havle velâ kuvvete illâ billah-il-aliyyil'azîm."

Anadolu'nun Türklere açılması 26.8.2005

Bugün 26 Ağustos Cuma... Bundan 934 sene önce, 1071 yılında Ağustos'un 26'sı Cuma günü Türk İslam tarihinin dönüm noktalarından birini teşkil eden önemli bir savaşın yıl dönümü. Bu, Türklere Anadolu'yu kazandıran Malazgirt zaferi... Bu zafer, dînî, millî, siyâsî, askerî neticeleri ve Türk-İslâm târihinin en büyük zaferlerinden biri olması bakımından önemlidir.

Selçuklu Türkleri, Malazgirt Meydan Muhârebelerinden daha yıllar önce Allahü teâlânın dînini yaymak için Anadolu içlerine gazâ akınları tertib ettiler. Buralara İslamı yaşayarak gösteren Alperenleri yerleştirdiler.

Türklerin bu faaliyetleri, Bizans Devletini telaşlandırdı. Akıncıların bu gazâlarında, Anadolu halkına terör ve tahribâttan ziyâde adâletle muâmelesi, zâlimleri ortadan kaldırmaları, can, mal, ırz emniyetini sağlamaları, bölge halkının Müslüman idâresini gönülden tercih etmelerine yol açtı.

Bizans'ın ancak meşhur târihi entrikalarla yüzyıllardan beri Anadolu'da hâkimiyetini koruyabilmesi, zulme varan sıkı tedbirleri, halka kötü muâmesi, yerli halkın Türklerin idâresini tercih etmelerini daha da kolaylaştırdı.

Sultan Alparslan Anadolu'ya girmede kararlıydı. Bunu haber alan Bizans İmparatoru Diojen, doğuya yönelerek, "Doğu hudutlarımızda büyük bir İslâm tehlikesi belirmiştir. Bu tehlikeyi büyümeden ortadan kaldırmalıyız. Ordunun başında; bu tehlikeyi kesin olarak kaldırmaya gidiyorum." diyerek o da karalılığını gösterdi.

İmparator, yalnız Anadolu'yu elinde bulundurmak ve Türkleri yok etmek değil, bütün İslâm ülkelerini de almaya karar vermişti. İstilâ edeceği İslâm ülkelerindeki câmilerin yerine kiliseler açmayı ve bu sûretle İslâm dînini ortadan kaldırmayı da aklına koymuştu.

Kendinden ve ordusundan emindi. Gururlu ve kibirli bir şekilde, Alparslan'ın barış için gelen heyet başkanına; "Kışlamak için İsfahan'ın mı, yoksa Hemedan'ın mı" daha iyi olduğunu sordu. Barış teklifini şiddetle reddedip; "Sultânınıza söyleyiniz; kendileriyle barış müzâkerelerini Rey'de yapacağım, ordumu İsfahan'da kışlatıp, Hemedan'da sulayacağım." dedi. Heyet başkanı da, Diojen'e; "**Atlarınızın Hemedan'da kışlayacaklarından ben de eminim, fakat sizin nerede kışlayacağınızı bilemiyorum.**" diyerek gereken karşılığı verdi.

Selçuklu Sultanı Alparslan, âlim ve devlet adamlarının tavsiyesiyle, muhârebeyi 26 Ağustos Cuma günü yapmayı tercih etti. İki ordu, Malazgirt ovasında karşılaştı. Sultan Alparslan'ın ince savaş taktikleri ve Cenab-ı Hakkın yardımı ile, 40 bin kişilik ordu ile 200 bin kişilik Bizans ordusunu perişan etti. Diyojen esir alındı.

Kazanılan büyük zaferden dolayı Abbâsî Halifesi, Sultan'a tebrik ve teşekkür mektupları gönderdi. Birçok İslâm şâiri, Alparslan'ı metheden kasideler yazdılar.

Türklerin yeni yurt edinmesini sağlayan Malazgirt Zaferinden sonra, on beş yıl içinde Anadolu ele geçirildi. Bu zaferle Anadolu'nun tapusu, Türklerin eline geçti. Bu bakımdan, Malazgirt Zaferi, Türk ve dünyâ târihinde bir dönüm noktası oldu.

Anadolu'ya, burayı vatan edinen Selçuklu Türkleri ile diğer Türk boyları yerleştirildi. Bozkır kültüründen, İslâm medeniyeti dâiresine bütünüyle giren Türklerin dünyâ görüşü daha da gelişti. Doğudan gelen göçebe Türkler, Anadolu'da yerleşik medeniyete geçirildi. Şehirler kurup geliştirerek kültür, sanat, sosyal müesseseler tesis edildi. Kıymetli mîmârî eserleriyle bu yerleşim merkezleri süslendi. Daha sonra Selçukluların devamı olan Osmanlılar, bu medeniyeti Avrupa içlerine kadar götürdüler.

"Biz bid'at nedir, bilmeyiz!" 27.8.2005

Dün, yıl dönümü münasebetiyle Malazgirt Savaşı'ndan bahsetmiştim. Bugün de bu savaşın kahraman komutanı, Sultan Alparslan'dan bahsetmek istiyorum. Sultan Alparslan Türk milletinin en büyük kahramanlarından. İyi bir tahsil gördü, sayısız zafer kazanarak mertliği ve iyi kumandanlığı ile ün saldı.

Büyük bir devlet adamı olarak tarihe adı geçen Nizamülmülk'ü vezir tayin etti. Başına buyruk beylerle mücadeleye girişen Alparslan, hepsini bir bayrak altına toplamayı başardı. Böylece Selçuklu Devleti kuvvetlendi.

Alparslan, dinine bağlı ihlaslı bir Müslümandı. 26 Ağustos Cuma günü askerlerini toplayan Alparslan atından inerek secdeye vardı ve; "**Ya Rabbi! Seni kendime vekil yapıyor; azametinin karşısında yüzümü yere sürüyor ve senin uğrunda savaşıyorum. Ya Rabbi! Niyetim halistir; bana yardım et; sözlerimde hilaf varsa beni kahret!**" diye dua etti. Sonra atına bindi askerlerine dönerek şöyle seslendi: "Ey askerlerim! Eğer şehid olursam bu beyaz elbise kefenim olsun. Zaferi kazanırsak istikbal bizimdir."

Kahramanlığı ve yiğitliği yanında çok da merhametliydi. Adaletten ayrılmazdı. Malazgirt meydanındaki mücâdeleden yenik çıkan İmparator, Sultan'ın huzuruna getirildiğinde, utancından başını kaldıramıyordu. Sultan Alparslan, onu nezâketle kabul edip oturttu, gönlünü aldı. Diojen, muhârebe öncesi muazzam ordusunun Türkleri muhakkak yeneceğine inandığını itirâf etti. Sultan Alparslan; "Eğer zafer sizin olsaydı, bana ne yapardın?" diye sordu. Diojen öldürteceğini söyledi. Alparslan; "Benim size ne yapacağımı düşünüyorsunuz?" diye sordu. "Ya öldürtürsünüz, yâhut İslâm memleketlerinde bir esir gibi dolaştırır, süründürürsünüz. Belki de... Fakat onu düşünmek bile istemiyorum; mümkün görmüyorum, ama... Belki de, affedersiniz. Çünkü sen Müslümansın!" dedi. Alparslan yenilgiye uğramış bir insanı daha da küçük düşürmek istemedi. Hiç ümit etmediği şekilde onu affetti,

Sultan Alparslan, Malazgirt zaferinden sonra 1072 senesinde çok sayıda atlı ile Maveraünnehr'e doğru sefere çıktı. Türkleri bir bayrak altında toplamak istiyordu. Ordunun başında Buhara'ya yaklaştı. Amuderya nehri üzerinde bulunan Hana kalesini muhasara etti. Kale komutanı, batını sapık fırkasına mensup Yusuf el-Harezmi, kalenin fazla dayanamayacağını anladı ve teslim olacağını bildirdi.

Hain Yusuf, Alparslan'ın huzuruna çıkarıldığı sırada Sultan'a hücum edip, hançer ile yaraladı. Yusuf'u derhal öldürdüler. Fakat Sultan Alparslan da aldığı yaralardan kurtulamadı. Dördüncü günü, 25 Ekim 1072 tarihinde; "Her ne zaman düşman üzerine azmetsem, Allahü teâlâya sığınır, O'ndan yardım isterdim. Dün bir tepe üzerine çıktığımda, askerimin çokluğundan, ordumun büyüklüğünden bana, ayağımın altındaki dağ sallanıyor gibi geldi. **"Ben, dünyanın hükümdarıyım. Bana kim galip gelebilir?"** diye bir düşünce kalbime geldi. İşte bunun neticesi olarak, cenab-ı Hak, aciz bir kulu ile beni cezalandırdı. Kalbimden geçen bu düşünceden ve daha önce işlemiş olduğum hata ve kusurlarımdan dolayı Allahü teâlâdan af diliyorum, tövbe ediyorum. **La ilahe illallah Muhammedün resulullah!...**" diyerek şehid oldu. Tahran yakınlarındaki Rey şehrine defnedildi.

Sultan Alparslan saltanatı müddetince İslam dinine hizmet etti. İslamiyeti içten yıkmaya çalışan gizli düşmanlara ve batını, hareketlerine karşı çok hassastı. Hatta bir defasında; **"Kaç defa söyledim. Biz, bu ülkeleri Allahü teâlânın izniyle silah kuvveti ile aldık. Temiz müslümanlarız, bid'at nedir bilmeyiz. Bu sebeptir ki, Allahü teâlâ, halis Türkleri aziz kıldı."** demişti.

Az bela geldiği için üzülenler! 2.9.2005

Günümüz insanı, bela ve musibetlere karşı çok dayanıksız ve sabırsız. Başına bir iş geldiğinde hemen isyan ediyor. Bu isyan sıkıntının gelmesine sebep olan insanlardan başlayarak Cenab-ı Hakka kadar uzanıyor.

Halbuki, akıllı bir insan, kârını zararını bilen bir insan, başına bir belâ gelince, sabrettiği ve metânet gösterdiği takdirde elde edeceği sevâbı düşünür. Bir musîbete mâruz kalan ve Allahü teâlâ için sabır ve tahammül gösteren kimse, o derece sevâba nâil olur ki, kıyâmet gününde, kendisine niçin daha fazla bela ve musibet verilmediği için üzülür. Çünkü, Allahü teâlâ, bir musîbete düçar kalıp da sabır ve tahammül gösterenlere büyük sevaplar vereceğini bildirmiştir. Nitekim şöyle buyurmuştur:

"Yemin olsun, sizi biraz korku, biraz açlık, biraz da mallardan, canlardan ve mahsûllerden yana eksiltme sûretiyle imtihan edeceğiz."

"Sabredenlere lûtufta ve keremimi müjdele. Ki onlar, kendilerine bir belâ geldiği zaman, "Biz dünyada Allaha teslim olmuş kullarız ve biz âhirette de ancak ona döneceğiz!" diyenlerdir. Onlar var ya, işte Rablerinden mağfiretler ve rahmet hep onların üzerinedir ve onlar, doğru yola erdirilenlerin tâ kendileridir."

Resûlullah, oğlu İbrâhim vefât ettiği zaman ağladı, gözlerinden yaşlar aktı. Bu durumu gören sahâbeden bazıları sordular ki: "Ağlamaktan bizleri men etmemiş miydiniz?"

Resûl aleyhisselâm şöyle cevap verdi: "Hayır. Ben böyle ağlamayı yasaklamadım. Gözyaşı dökmeyi yasaklamadım. Ben feryâd - figân etmeyi, bağırpıp çağırılmayı, ağıt söylemeyi, yırtınıp - dövünmeyi, üstünü - başını yolmayı, şeytan sesini ve müzikli mersiyeyi yasakladım. Zîrâ bunlar, birer oyundur, oynaştır, şeytanın çalgısıdır. Benim bu ağlayışım ve gözyaşı döküşüm ise bir rahmettir ki, şânı yüce olan Allahü teâlâ onu merhametlilerin kalblerine koymuştur. Hem, merhamet etmiyene merhamet olunmaz..."

Hasan-ı Basrî hazretleri buyurdu ki:

Allahü teâlâ hatâ olarak veya unutarak yaptıklarımızı bağışladı. Bize, hoşlanmıyacağımız, yâhut gücümüzün yetmiyeceği şeyleri teklif etmedi. Normal zamanlar için harâm kıldığı bir çok şeyi zarûret hâllerinde helâl saydı. Bize beş şey verdi:

1- Bize dünyayı fazlından verdi, borç olarak geri istedi. Ahlâkımızı güzelleştirmek için dünyada her ne amel yapar, O'na verirsek, O, bunun karşılığını bize bire on, bire yediyüz olarak verir. Bundan başka vereceklerini de hesâba katmaz.

2- Bizi, hoşlanmıyacağımız bir şeye mâruz bırakır. Biz de buna sabreder, tahammül gösterirsek bu vesîleyle, O da bize mağfiretler ve rahmet verir. Nitekim Allahü teâlâ buyurur: **"Onlar var ya, işte Rablerinden mağfiretler ve rahmet hep onlardır ve onlar, doğru yola erdirilenlerin tâ kendileridir."**

3- Şükredersek ni'metini artırır. Nitekim yüce Allah buyurur: **"Yemîn olsun, şükrederseniz elbette ni'metimi artırırım. Yemîn olsun, nankörlük ederseniz, hiç şüphesiz, benim azâbım gerçekten çetindir."**

4- Bir kimse, ne kadar büyük günâh işlese de, sonra tevbe istiğfâr etse, Allah onun tevbesini kabûl eder. Nitekim Allahü teâlâ şöyle buyurur: **"Şüphesiz ki Allah, hem çok tevbe - istiğfâr edip günâhlardan dönenleri, hem de kötü ahlâktan temizlenenleri sever."**

Ölüm ve musîbet ânında "İnnâ lillâh..." demek yalnız ümmet-i Muhammede mahsûstur. "İnnâ lillâh ve innâ ileyhi râci'ün!" Yanî, hepimiz Allahın emrinde ve dileği altındayız ve hepimiz O'nun huzûruna çıkacağız! Bizler, O'nun yardımı ile, O'nun kazâsına râzî olduk, demektir. Bekara

sûresi yüzeallaltıncı âyetinde meâlen, "Mü'minlere bir sıkıntı gelince, innâ lillâh ve innâ ileyhi râci'ün derler" buyuruldu.

Zahmetsiz sevap kazanma yolları! 3.9.2005

Eshâb-ı kirâmın ileri gelenlerinden Ebûdderdâ hazretleri anlatır:

Süleyman aleyhisselâmın bir oğlu ölmüştü. O, buna çok üzölmüştü. Bunun üzerine kendisine, Allahü teâlânın emri ile iki melek geldi. Fakat onlar, birbirinden dâvâcı iki insan sûretinde gelmişlerdi. İki davalı gibi onun önüne oturdular. Birisi söze başlayarak dedi ki:

- Ben ekin ekmiştim. Fakat mahsûl alamadım. Zîrâ bu adam oradan geçerek benim ekinimi çiğnedi ve mahsûl alamamama sebep oldu!..

Süleyman aleyhisselâm hakem sıfatıyla ötekine sordu:

- Sen ne dersin bunun sözüne ?

Diğeri cevap verdi:

- Yoldan gidiyordum. Bir ekine rastgeldim. Sağa gittim, sola gittim. Gececek bir yer yok. Her taraf ekilmiş. Mecbûren çiğneyip geçmek zorunda kaldım.

Bu cevap üzerine Süleyman aleyhisselâm bu sefer birinciye dönerek sordu:

- Halka geçecek bir yol gerektiğini bilmiyor musun? Yolu ekerek niçin kapattın?

Süleyman aleyhisselâmın bu sözü üzerine, insan sûretindeki melek taşı gediğine koydu:

- Peki, sen çocuğun öldü diye niye tasalanıp duruyorsun? Âhırete gitmek için mutlaka bir yol gerektiğini, bunun da ölüm olduğunu bilmiyor musun?

Bunun üzerine Süleyman aleyhisselâm üzölmekten vazgeçti. Çocuğunun ölümü için bir daha tasalanmadı.

Resûl aleyhisselâm buyurdu ki: Kim ki bir musîbete düçâr olur da Allahü teâlânın emrettiği gibi söyleyerek, "İnnâ lillâhi ve innâ ileyhi râci'ün "Yâ Rabbî! Marûz kaldığım bu musîbetle beni mükâfatlandır, bu musîbetin peşinden bana hayır ver!" derse, Allah onun istediğini verir.

Evliyânın büyüklerinden Hasan-ı Basrî hazretleri anlatır:

Mûsâ aleyhisselâm Cenâb-ı Hakka sordu:

- Yâ Rabbî, hastaları ziyâret edenlere ne gibi ecirler verirsin?

Allahü teâlâ buyurdu:

- Analarından doğdukları günkü gibi günâhsız hâle getiririm.

Mûsâ aleyhisselâm sordu:

- Cenâzeleri teşyî edenlere ne gibi ecirler verirsin?

Allahü teâlâ buyurdu:

- Onlar öldüğü zaman cenâzelerine katılmak üzere melekler gönderirim. Önce kabre kadar onu teşyî ederler. Yanında bulunup onu uğurlarlar. Daha sonra kıyâmet günü de mahşer yerine teşyî ederler.

Mûsâ aleyhisselâm sordu:

- Musîbetlere düçâr olanlara tâziyede bulananlar için ne gibi ecirler verirsin?

Allahü teâlâ buyurdu:

- Hiç bir himâyenin bulunmadığı ve ancak benim himâyemin bulunduğu kıyâmet günü, onları himâyeme alırım.

Enes bin Mâlik hazretlerinin bildirdiği bir hadîs-i şerîfte, Resûl aleyhisselâm buyurdu ki:

- Allah indinde, kişinin, yumuşaklıkla yendiği öfke ile, sabırla karşıladığı musîbetten daha sevimli iki şey yoktur. Yine Allah nezdinde, kişinin, fisebilillah döktüğü bir damla kan ile, gecenin karanlığında Allahtan başka kimsenin görmediği bir sırada, secdede iken döktüğü bir damla göz yaşından daha sevimli iki katre yoktur. Ve son olarak Allahü teâlâ nezdinde, kişinin, farz namazları kılmak için attığı bir adım ile, akrabâ ve yakınlarını ziyâret etmek maksadıyla attığı bir adımdan daha sevimli iki adım yoktur.

Osmanlı huzuru nasıl sağladı? 9.9.2005

Son yıllarda, Batılı araştırmacılar Osmanlı arşivlerinden çıkmıyorlar. Sürekli Osmanlı yönetimini inceliyorlar. Osmanlı nasıl oldu da, altı asır boyunca, bu kadar çeşitli ırk ve inançtaki insanları bir arada tutabildi, üç kitada huzur ve emniyeti sağlayabildi. Bunun üzerinde duruyorlar. ABD eski başkanı Clinton Türkiye'ye geldiği vakit "Osmanlıdan çok istifade ediyoruz" demişti.

Fakat gelişmelere bakınca pek de istifade edemedikleri anlaşılıyor. Çünkü her sistem orijinaldir, kendi içinde bir bütünlük arz eder. Sistemin bir bölümü alındığında istenilen netice elde edilemez. Osmanlı sistemin temelini de, İslam adaleti ve ahlakı oluşturuyordu. Bu olmadığı takdirde Osmanlı sisteminin bazı bölümleri taklid edilerek netice alınamaz.

Osmanlılar, ilhâk ettikleri bölgelerin halklarına tam bir vicdân ve inanç hürriyeti tanıyorlardı. Onlara karşı davranışlarında adâlet ilkelerinden ayrılmıyorlardı. Adaleti temsil eden Kadılar, yükselme devrinde, âdilâne hükümleri ve her husûsta kötülöklere aman vermeyen ciddî kontrolleri ile yalnız Müslüman tebaa üzerinde değil, aynı zamanda Hıristiyan tebaa arasında da Osmanlı idâresine karşı büyük bir bağıllık ve sempati meydana getirmeye muvaffak olmuşlardı.

Osmanlı Devlet adamları şüphe yok ki, toplum psikolojisini çok iyi biliyorlardı. Esasen onlar toplumlarından hiçbir yönden ve hiçbir zaman ayrılmamış, kopmamışlardı. Bunun içindir ki, toplumların yaşayışı üzerinde kolaylıkla tesîr yapabiliyorlardı.

Onlar, içinden çıktıkları kitlelerin ve fethettikleri yerlerin halklarının dışında veya uzağında kalmıyorlardı. Toplumlarıyla kaynaşmışlardı.

Netîce olarak denebilir ki, eğer Osmanlı Devleti sonraki asırlarda daha da hızlı bir şekilde gelişip, yalnızca kılıç kuvveti ile değil, gönüllerde taht kurarak üç kıtaya yayılmış ve dünyanın gelmiş geçmiş en büyük ve güçlü devletlerinden birisi hâline gelebilmiş ise, bu, İslâm ahlâkına sınıksız sarılmalarının netîcesidir. İslâm ahlâkını birçok güzel metotlarla tatbik etmelerindedir. Aksi hâlde, bu devletin böylesine güçlenip yaklaşık 6 asır ayakta kalması mümkün olmazdı. Bu hususta Osman Gâzî'nin vasiyeti ibretli bir vesîkadır.

Ömrü İslâmiyeti yaymakla geçen **Osman Gâzî**, Müslümanları rahata, huzûra kavuşturmak için çalıştı. Vefât edeceği zaman, oğlu **Orhan Bey**'e gönderdiği vasiyetnâmesi, İslâmiyete olan sevgi ve saygısını ve halkının rahat ve huzûrunu düşündüğünü ve insan haklarına olan gönülden bağıllığını açıkça bildirmektedir:

“Allahü teâlânın emirlerine muhâlif bir iş işlemiyeyin! Bilmediğini din âlimlerinden sorup anlıyasın! İyice bilmeyince bir işe başlamıyasın! Sana itâ'at edenleri hoş tutasın! Askerine ihsânı eksik etmiyesin ki, insan ihsânın kulcağızıdır.

Zâlim olma! Âlemi adâletle şenlendir. Ve Allah için cihâdı terk etmiyerek beni şâd et! Alimlere ri'âyet eyle ki, din işleri nizâm bulsun! Nerede bir ilim ehli duyarsan, ona rağbet, ikbâl ve hilm, yumuşaklık göster!

Askerine ve malına gurûr getirip, dinden uzaklaşma! Bizim mesleğimiz Allah yoludur ve maksadımız Allahın dînini yaymaktır. Yoksa, kuru kavga ve cihângirlik da'vâsı değildir.

Sana da bunlar yaraşır. Dâimâ herkese ihsânda bulun! Memleket işlerini noksansız gör! Hepinizi Allahü teâlâyâ emânet ediyorum.”

Osmanlı sultanları, bu vasiyetnâmeye cândan sarılmış, devletin altıyüz sene hiç değişmiyen anayasası olmuştur. Osmanlıyı Osmanlı yapan bu düstur olmuştur.

“Mal ile mülk ile ilgimiz yok!” 10.9.2005

Osmanlı Devleti'nin kurucusu Osman Gâzî'nin oğlu Orhan Gâzî, her gittiği yerde, Allah dostlarını arar sorar, hayır duâlarını almaya çalışırdı. Devletin hayâtiyetini devam ettirebilmek için, bunları hoşnut etmenin şart olduğuna inanırdı.

Bir zaman İnegöl civârında, hayli derviş bulunduğunu işitti. Hemen dostu Korkut Alp'a haber göndererek, bu dervişler hakkında bilgi istedi. O da bu konuyu araştırıp, “ Bizim yörede, garip bir derviş vardır, dağda, ovada dolaşır. Kurtla, geyikle söyleşir. Mubârek bir kişidir” diye cevap gönderdi.

Orhan Gâzî gelen haberciye, “Bu derviş acep kimin talebesidir? diye sordu. O da, “ Seyyid Vefâ hazretlerinin yolunda olduğunu söyler efendim” cevabını verdi. Orhan Gâzî, bu dervişin, üzmeden yanına getirilmesini istedi. Fakat, bütün uğraşmalara rağmen, bu kimseyi getiremediler. Orhan Gâzî merak edip gelenlere, “ Bu derviş niçin yanımıza gelmek istemez? diye sordu. “Efendim, bunlar gönül ehli kimselerdir. Her da'veti kabûl etmezler. Eğer gelmek icâb ederse, kendiliklerinden gelirler. Siz fazla üzerine gitmeyiniz. Bir gün gelir, sizi memnûn eder” cevabını alınca, Orhan Gâzî, boynunu büktü. Beklemeye başladı.

Uzun bir süre sonra bu derviş bir kavak ağacı fidesi alıp, Sultan Orhan'ın sarayına gitti. Elindeki ağacı sarayın bahçesine dikmek için çalışıyordu. Bunu görenler hemen gidip, Sultana durumu bildirdiler. Orhan Gâzî gelince, derviş, “Sultanım bu bizim hediyemizdir. Burada kaldığı müddetçe duâlarımız sizinle beraberdir” deyip, geldiği dağa gitmek üzere saraydan ayrıldı.

Sultan Orhan da arkasına düştü. Bir müddet gittikten sonra ona yetişip sordu:

- Senin rahat etmen için, şu İnegöl yöresini tümüyle sana verdim, lütfen kabûl eyle.

- **Bizim mal ile mülk ile ilgimiz yoktur. Mülk Allahındır, sen onu ehline ver.**

- Ehli kimlerdir?

- **Hak teâlâ dünya mülkünün idâresini senin gibi sultanlara verdi. Sen bununla**

Müslümanların işlerini gör! Onlara yardımcı ol!

- Hiç olmazsa çok az bir yer kabûl et!

- Peki o zaman kalbin kırılmasın, şu tepecik kâfidir. Ben vefât edince, oraya defnedersiniz. Dünyada mezar kazılacak kadar bir yer kâfidir.

Orhan Gâzî az bir şey de olsa kabûl ettirebildiği için sevindi. Dervişin duâsını en sonunda alabildiği için memnûn oldu. Derviş vefât edince, o tepeye defnedildi. Sonra da üzerine türbe yapıldı. Şimdi oraya "Geyikli Baba" denilmektedir.

Orhan Gâzî son derece merhametli, halîm, selîm birisi idi. Kolay kolay kızmaz, kızdığına da belli etmezdi. Çok âdildi. İslâm dininin emir ve yasaklarına çok bağlı idi.

Orhan Gâzî'nin ahlâkına hayran olup, adâletine gıpta eden Hıristiyanlar, O'nun idâresine geçmeyi gönüllü olarak isterlerdi. Birçok Hıristiyan belde, kendiliğinden idâresini kabûl etmişlerdi.

Her zaman âlimlerle, evliyâ ile istişâre eder, fırsat buldukça onların sohbetlerini kaçırmazdı. Çok mükemmel bir idâreci idi. Osmanlı nüfûzunu artırıp, devleti müesseseseleştiren O'dur. Oğluna yaptığı vasiyette dedi ki:

"Oğul, saltanatınla, mağrûr olma! Unutma ki, dünya Sultan Süleyman'a kalmamıştır. Saltanat, Allahü teâlânın dinine hizmette büyük bir fırsattır. Bu fırsatı iyi değerlendir!

Ey oğul, adâletle hükmeyle! Gâzîleri gözet! Dine hizmet edenlere hizmeti şeref say! Fakîrleri doyur. Zâlimleri cezâlandırmada gecikme! Adâletin en kötüsü, geç tecellî edendir. Sonunda, hüküm isâbetli bile olsa, geciken adâlet zulümdür."

"Diline sahip olan ne mutlu!" 16.9.2005

Dil için, kendisi küçük; fakat, cürmü, yaptığı işler büyük demişlerdir. İnsanın başına gelen işler, genelde dili sebebiyle gelir. Dilini tutanın, başı selâmette olur. Nitekim Resûlullah efendimiz, **"Diline sahip olan ve kusûrlarına gözyaşı döken kimseye ne mutlu!"** buyurmuştur.

Evliyânın büyüklerinden **Hasan-ı Basrî** hazretleri dili şöyle anlatır:

Hikmet sâhibi insanın dili, kalbinin ötesindedir. Bir şey konuşmak istediği zaman, önce kalbine gelir. Eğer faydalı bir şey ise konuşur. Değilse konuşmaz. Kalbi onu dile bırakmaz. O da konuşamaz. Câhillerin ise kalbi, dilinin ötesindedir. Bir şey konuşmak istediği zaman, o şey geriye doğru kalbe gitmez. Diline geleni hemen konuşur.

Resûlullah efendimiz, Ebû Zer-i Gıfârî hazretlerine şöyle buyurdu:

"Akli olan bir kimsenin dilini tutması gerekir. Konuştuğu her sözün hesabını vereceğini bilen bir kimse az konuşur. Ne dünyasını ve ne de âhîretini ilgilendirmeyen sözler sarfetmez."

Hazret-i Ali buyurdu ki:

Ben, Resûlullah efendimizden işittim, şöyle buyurdu:

"Akıllı insana yaraşan; geçim husûslarının, âhîreti ilgilendiren hâllerin ve âlevî mes'elelerin dışında, konuşmaktır. Hâline bakmak, dilini ve midesini faydasız şeylerden ve harâmdan korumaktır."

Bir defasında Lokman Hakîm, Davûd aleyhisselâma gitmişti. Yanına varınca onun zırh dikmekte olduğunu gördü. Bunun ne işe yaradığını merâk etti. Fakat sormadı. Hikmet ehli olması ona engel oldu. Dilini tuttu. Davûd aleyhisselâm zırhını bitirince ayağa kalktı. Onu giydi. Sonra, **"Harp için zırh ne iyi şey! Harp için zırh yapan insan ne iyi insan!"** dedi. Sormadan sorusunun cevabını alan Lokman Hakîm de şöyle dedi:

"Sükût gerçekten bir hikmet imiş. Yazık ki onu yapan azdır."

İlim bir kemâldir, bir zînettir. Sükût da selâmettir. Konuşmalarda sözü uzatmamalıdır. Sükût eden, konuşmayan pişmanlık duymaz. Fakat kişi konuştuğundan defalarca pişmanlık duymuştur. **"Yiğidi öldüren, ayak sürçmesi değil, dil sürçmesidir "** demişlerdir. Yiğit, dilinin hatâsı sebebiyle değerini düşürür.

Hapsedilmeğe dilden daha lâyük bir şey yoktur. Kişinin dilinde, konuşmasında, kendisini hiç ilgilendirmeyen nice sözler bulunur. Onu ağza sağlam bir kilitle kilitlemek gerekir.

Şakacı kimselerden çıkmış nice sözler vardır ki, âdetâ yaydan fırlamış bir ok gibi sâhiplerini ansızın mahvetmişlerdir. Başkasını güldüreyim derken kendisi küfre düşmüş, dinden çıkmıştır. Sükût etmek, şaka sözden de hayırlıdır. Sükût eden selâmet bulur. Mutlaka konuşmak zorunda kalan âdil konuşmalıdır. Dostların yanında da ifrâta kaçmamalıdır.

Hikmet ehlinden biri buyurdu ki: Sükûtta, dili korumada, yedibin fayda vardır. Bu yedibin faydanın tamamı yedi cümle ile ifâde edilmiştir. Bu yedi cümle şunlar:

- 1- Sükût, zahmetsiz, meşakkatsiz bir ibâdetdir.
- 2- Sükût, mücevhersiz bir zînettir.
- 3- Sükût, kuvvetsiz, hâkimiyetsiz bir heybettir.
- 4- Sükût, sûrsuz bir kaledir.
- 5- Sükût, hiç bir kimseden özür dilemeğe muhtâç olmamaktır.

6- Sükût, Kirâmen Kâtibin meleklerinin rahatıdır.

7- Sükût, kusûrlarla ayıpların birer örtüsüdür. Âlimin süsü, câhilin örtüsüdür.

En iyi ve en kötü iki şey 17.9.2005

İnsanın bedeni genel olarak şu üç kısımdan meydana gelmiştir:

Birircisi, kalbidir.

İkincisi, dilidir.

Üçüncüsü de vücudunun diğer uzuvlarıdır.

Cenâb-ı Hak, bu üç kısımdan her birine bir özellik, bir şeref vermiştir. Meselâ kalbi, kendini ve birliğini tanıyacak kabiliyette yaratmak sûretiyle onu şereflendirmiştir.

Dili ise, kendisinden başka ilâh bulunmadığına şehâdet edecek ve Kur'ân-ı kerîm okuyacak bir yetenekte yaratmak sûretiyle şereflendirmiştir.

Diğer uzuvları da namaz kılacak, oruç tutacak ve diğer ibâdetleri yapacak bir kabiliyette yaratarak şereflendirmiştir.

Ayrıca, Allahü teâlâ, insan vücudunun her bir organına bir gözcü, bir muhâfız dikmiş; kalbin muhâfazasını ise, kendi velâyeti altına almıştır. Öyle ki, kulun kalbindeki Allahtan başkası bilemez.

Allahü teâlâ, insanın diline birtakım muhâfızlar koymuştur. Meselâ Kur'ân-ı kerîmde, **“İnsanoğlu bir söz sarfetmeye dursun, onun yanında mutlaka hazır bir gözcü vardır”** buyurulmuştur.

Diğer uzuvlara da birtakım emirler ve yasaklar yüklemiş, bazı şeyleri yapmakla, bazılarında da sakınmakla onlar sorumlu tutulmuştur. Bütün bunlardan sonra da, her bir organın, mükellef olduğu vazîfeye vefâ göstermesi; îmanda sebât etmesi, kimseye hased etmemesi, hıyânet etmemesi, hîle yapmaması gerekir.

Dilin vefâsı, gıybet etmemesi, yalan söylememesi, lüzûmsuz, boş sözler sarfetmemesidir. Diğer organların vefâsı da, Cenâb-ı Hakkın emirlerine karşı gelmemesi, hiç bir müslümana sıkıntı, ezâ vermemesidir.

Bir kimse, kalbin mükellef olduğu şeyleri, dil ile reddederse o kâfir olur, dinden çıkar. Âzâsının mükellef olduğu şeyleri edâ etmezse, meselâ kalb ile tasdik ve dil ile ikrâr etmekle beraber, namazını kılmaz, orucunu tutmazsa o da günâhkâr olmuş olur.

Bir defasında **hazret-i Ömer**, bir genci görünce şöyle buyurdu: “Delikanlı! Eğer üç şeyin kötülüğünden kendini korursan, geçlik çağının sebep olduğu şeyden korunmuş olursun: Dilinin kötülüğünden, cinsî arzularının kötülüğünden, bir de midenin kötülüğünden korunursan, kendini gençliğin kötülüklerinden korumuş olursun.”

Hazret-i Lokman Hakîm birisinin içinde çalışıyordu. Çalıştığı kimse, “Şu koyunu kes ve en güzel iki parçasını pişirip bana getir!” dedi. Hazret-i Lokman koyunu kesti, yüreği ile dilini pişirip efendisine sundu. Başka bir zaman da, en kötü iki parçasını istedi. Hazret-i Lokman, bu defa da yine yüreği ile dilini pişirip götürdü. O kimse bunun sebebini sorunca buyurdu ki: **“Temiz oldukları takdirde bedende kalb ile dilden daha güzel iki et parçası yoktur. Pis oldukları takdirde ise onlardan daha kötü iki et parçası yoktur.”**

Peygamber efendimiz, Muâz İbni Cebel hazretlerini Yemen'e göndermişti. Hazret-i Muâz, vedâ edip ayrılırken şöyle dedi:

- Yâ Resûlallah bana nasîhat et.

Resûlullah efendimiz dilini işâret ederek buyurdular:

- **Diline sâhip ol.**

Muâz, tekrar nasîhat istedi. Peygamber efendimiz,

- **Yâ Muâz! İnsanların yüzüstü Cehenneme düşmelerine sebep, dillerinden başkası değildir,** buyurdu.

Osmanlıların başarı sırrı 23.9.2005

Osmanlıların, türlü türlü kanı taşıyan, türlü dil konuşan, başka başka âdet ve ananelere bağlı olan milyonlarca insanı, aralarındaki farkları bıraktıracak, bir inanç veya fikir etrafında toplayıp, muazzam bir imparatorluk kurduklarını biliyoruz.

Osmanlıların bu başarısı yalnızca askerî değildi. Yani kaba kuvvete dayanmıyordu. Askerî yöntem Osmanlıların başvurdıkları en son çâre idi. Öyleyse, onları mefkûrelerine ulaştıran ve uzun ömürlü kılan esas âmiller nelerdi? Bu başarıyı kazanmakta nasıl ve hangi metodları kullanmışlardı?

Başarılı olmalarını sağlayan birçok metodları vardı. Bu metodlardan biri, belki de en önemlisi örnek bir hayat sunmalarıdır. Anadolu'da yerli halka, gerek inançları ve töreleri, gerekse daha geniş ifâdesi ile kültürleri üzerinde herhangi bir baskı uygulanmamıştır.

Avrupa ortaçağında görülen engizisyonlar ve benzeri uygulamalar, İslâm âleminin hiçbir devrinde görülmediği gibi, Osmanlılarda da ne devlet ve ne de diğer ileri gelenlerce veya belli bazı teşkilatlarca bilinen ve uygulanan şeyler değildi.

Aksine tam bir inanç hürriyeti hâkimdi. Çünkü, İslâmiyetin, "**Dinde zorlama yoktur**" prensibine Osmanlılar sâdik kalıyorlardı. Kimse zorla Müslüman olmaya zorlanmıyordu. Yaptıkları tek şey; yerli halk arasına Müslüman Türklerin getirilerek yerleştirilmesi, kendi inançlarının gereğini en arı ve duru hâliyle yaşamak suretiyle onlara bir alternatif sunmaları idi. Bu şekilde, yerli halk, kendi hayat tarzları ile Müslüman Türklerin hayat tarzlarını görüp, mukayese yapabilme fırsatına sahip kılınmış oluyorlardı.

Bu gâye ile Yıldırım Bayezid, İstanbul'u muhasara ettikten bir müddet sonra Timur Han ile araları açılınca, muhasarayı kaldırmak için Bizans ile anlaşırken koydurduğu anlaşma maddelerinden birisinin gereği olarak İstanbul'un Sirkeci kesiminde, Taraklı, Göynük beldelerinden ve Karadeniz sahillerinden 700 hanelik bir Müslüman-Türk mahallesi kurdu muştur.

Bu tür faaliyetlerin asıl maksadı İslâm ahlâkını gayri müslimlere tanıtmaktır. Bu tanıma faaliyetlerine baskı denilemeyeceği gibi, propaganda demek bile güçtür. Çünkü, hiçbir propoganda ve hiçbir reklam gerçeğin yüzde yüz ifâdesi değildir. Bu örnek yaşayış ise gerçeği aynen yansıtmaktır.

Osmanlıların ilk dönemlerindeki kültürel tanıtım faaliyetlerinde ve bilhassa iskân edilen nüfus içerisinde gönüllü olarak yer alan, yahut da başka uç bölgelerine kendiliklerinden giderek yerleşen, tekke ve tasavvuf mensuplarının da önemli payları olmuştur.

Sadece Anadolu'nun değil, birçok ülkenin fethinde, tasavvufun güzel ahlâkı ile bezenmiş kimselerin büyük rolü olmuştur. Resûlullah efendimiz, Hudeybiye anlaşmasını, bütün olumsuz maddelerine rağmen, bir maddesi için kabûl etmişti. Bu madde, Müslümanların müşriklerle rahatça görüşebilmelerini sağlamaktaydı. Bu görüşmeler ile birçok müşrik Müslüman olmuştur. Bir şeye inandırmanın en kolay, en sağlam yolu, görerek yaşayarak örnek olmaktan geçer.

Meselâ eskiden Alperenler denilen kimseler vardı. Bunların her biri, tasavvuf büyüklerinin sohbetlerinde, dergâhlarda yetişmiş kimselerdi. Dînimizin güzel ahlâkı ile bezenmişlerdi. Hâl ile, söz ile, yaşayış ile örnek kimselerdi. İslâmiyeti yaymak için kendilerini adamışlardı. Eshâb-ı kirâm gibi geri dönmek üzere çeşitli memleketlere dağılmışlar, oralarda İslâmiyeti tanıtmakla ömürlerini tamamlamışlardı. Tâ Semerkant'tan, Buhara'dan kalkıp Anadolu'ya, Rum diyârına gelmişlerdi.

Osmanlılarda tolerans 24.9.2005

Osmanlılar, muazzam güç ve kudretlerinin yanında çok sâde kaldılar. Gösterişe değil mütevâziliğe önem verdiler. Kendilerine tâbi bir devlet haline getirdikleri Bizans sarayları yanında, kaldıkları yerler sıradan bir köşk mesâbesinde idi. İçerisinde yaşanılan hayat da, güçlerine göre sâde ve çok basitti.

Gösterişten, şâşâdan uzak kaldıkları gibi, yerli halka, biz üstünüz, istediğimizi yaparız gibi tahakkümde bulunmadılar. Onlara çok müsamahakâr davrandılar. Osmanlıları hedeflerine ulaştırın yöntemlerden birisi de, zaten budur.

Onlar fetih bölgelerinde yerli halka karşı öylesine müsamahakârâne davranıyorlardı ki, yerli halk bu davranışları kendi yöneticilerinin yönetim tarzları ile mukâyese ettiklerinde arada muazzam bir fark olduğunu görüyorlardı. Bu fark da onların gönüllerinin İslâma ve dolayısıyla Osmanlılara ısınmasına sebep oluyordu. Bunu yabancılar bile dile getirmektedir. Meselâ, yabancı bir tarihçi **Gibbons** bu husûsta şunları yazmaktadır:

"Osman Gâzi, dîninde o kadar saf ve temiz idi ki, sanki, büyük adaşı halîfe Osman'ın ve daha evvelki halîfelerin ikinci nüshası idi. Dînî gayreti ile heyecanlı olmak ve dînî, hayatta en birinci ve evvelki gâye yapmak manâsına alınır; Osman Gâzi mutaassıptı yanî dinden tâviz vermezdi. Fakat, başkasının inancına da karışmazdı. Kimseye zulmetmezdi.

Eğer bunlar, Hıristiyanlara ezâ etmeye, sıkıntı vermeye kalkmış olsa idi, Rum ve Ermeni kiliselerini yıktırılmış olsaydı, Osman oğullarının bu kadar gelişmesi, yerli halkın Müslüman olması mümkün olmazdı.

Atilla ve Cengiz Han, aynı ırktan olmalarına ve göz kamaştırıcı muzafferiyetlerine rağmen, akıncı olarak kalmışlardır. Başarıları devamlı olmamıştır. Kalıcı bir imparatorluk kuramamışlardır. Kendi milliyetlerini bile muhafaza edememişlerdir. Karadeniz'in güneyinden Avrupa'ya geçen Türkler Müslüman olup, dinleri için mücadele etmedikleri için eriyip yok olmuşlardır.

Osman Gâzi'nin eseri, onlarınkinden daha devamlı ve neticeleri itibariyle tesîri çok daha geniş ve şumüllü idi. Çünkü O, sükûnet içerisinde iş görüyor, evvelkileri ise boru ve trampet sesleri arasında yakıp-yıkıyorlardı. Şu hâlde O'na bunların üstünde bir mevki vermemiz

icâbeder. Filhakika bunlardan acaba hangisi bir millete adını verebilmiştir?!.. 600 kûsûr sene hüküm sürebilmiştir?"

Gerçekte Osmanlılar, devlet eliyle ve gönüllü tasavvuf ehli dervişler vâsıtasıyla İslâmı tanıtmaya çalışırken, muhataplarına son derecede müsamahakârâne davranmışlardır, zorlamalara iltifat etmemişlerdir.

Hıristiyan halk, kendi dinleri ve din adamları ile bu yeni din ve dînin temsilcilerini karşılaştırdıkları zaman, aradaki farkı ve üstünlüğü açık bir şekilde görmüşler ve kendiliklerinden İslâmı benimsemişler ve Türk-İslâm kültür dairesine girmişlerdir. Meselâ şu olay bu konuda bize gerekli fikri vermeye kâfidir sanırız:

Bursa uzun zaman kuşatmadan sonra, "kimsenin canına dokunulmayacağına" dâir antlaşma yapılarak teslim alındıktan sonra, şehri terketmiyerek orada gönüllü olarak kalan Tekfur'un vezirinin, Rumların şehri teslim sebepleri sorulduğu zaman Orhan Gâzî'ye verdiği cevap ilginçtir:

"Sizin devletiniz günden güne büyüdü, bizim devletimiz küçüldü. Babanızın idâresine geçen köylülerimiz memnun kalıp, size itâat ettiler. Bir daha bizi anmadılar. Rahat oldular ve biz de bu rahatlığa heves ettik" diyor ve sonra da şunları ekliyor: "Tekfur yaramaz insan oldu... Bu âlemin değişmesi eksik değil. Şimdi gerileme sırası bize geldi..."

Çok konuşan çok yanılır 30 Eylül 2005 Cuma

İnsanın yaşayışında, dünya ve âhiret hayatında, dilinin, konuşmasının büyük önemi vardır. İnsan bir söz ile müslüman olduğu gibi, bir söz ile de dinden çıkabilir. Kişinin dili, konuşması, onun iç dünyasından dışarıya açılan bir perçeresidir.

Ağzını açar açmaz hemen kötü söz söyleyen kimse için hemen karar verilir: Bu kimse, ahlâksız terbiyesiz biri. Bunun için, sözüne dikkat etmeli, kötü, faydasız söz söylememelidir. Hadîs-i şerîfte, "Fuhş, kötü söyleyenlerin Cennete girmeleri harâmdır" buyuruldu. Yanî, Müstehcen, kötü, ayıp söz söyleyen bunun azâbını çekmedikçe Cennete giremez.

Kötü söz söylemeyi alışkanlık hâline getiren hayâsız olur. Bir hadîs-i şerîfte, "Hayâ, îmândandır. Fuhş, kötü söylemek, cefâdandır. Îmân Cennete, cefâ Cehenneme götürür" buyuruldu.

Hayâ ve îmân birlikte bulunur. Biri yok olursa, diğeri de yok olur. Kadın hayâsı da şehveti de, erkekten dokuz kat fazladır. Bir hadîs-i şerîfte, "Fuhş, kötü söz, insanın lekesi, hayâ, zîynetidir" buyuruldu.

Kötü söz söylemek ile ilgili, hattâ lüzümsüz, boş söz söylemenin zararları ile ilgili büyüklerimiz pek çok sözleri vardır. Evliyânın büyüklerinden Hasan-ı Basri hazretleri buyurdu ki: Çok konuşan çok yanılır. Çok malı, mülkü, serveti olup da onu yerinde ve zamanında harcamayanın hesâbı çok zor olur. Ahlâkı kötü olan, kendisini azâba atar.

Süfyân-ı Sevrî hazretleri buyurdu ki: Suçsuz bir insana bir ok atmak, ona dil uzatmaktan daha iyidir. Çünkü dil uzatma, hiç bir zaman hedefinden şaşmaz. Atılan bir ok ise ba'zan hedefe isâbet etmiyebilir. Ebû Sa'îd-i Hudrî hazretleri buyurdu ki: İnsanoğlu sabahleyin kalkınca, onun bütün uzuvları diline şöyle derler: "Ey dil! Allah seni doğru yola sevketsin. Zîrâ sen doğru yolda olursan, biz de doğru yolda oluruz. Sen doğru yoldan saparsan, hepimiz saparız."

Eshâb-ı kirâmın büyüklerinden Ebû Zer-i Gıfârî hazretleri, Kâbe'nin yanında durarak şöyle dedi: "Ey ahâli, sizden biri bir yolculuğa çıkmış olsa, azıksız aslâ çıkmaz. Mutlaka bir yol hazırlığı yapar. Yanına yiyecek, içecek, para vesâire alır. Dünya hayâtında bir yolculuğa çıkan bir insan, azık almadan çıkmazsa, ya âhiret yolculuğuna çıkacak birisi, azıksız nasıl çıkar?" Orada bulunanlar, "Bizim âhiret azığımız nedir ey Ebû Zer?" diye sorunca, şöyle cevap verdi:

"Dünyayı iki kısma ayırınız. Birini dünyalık elde etmeğe, diğeri de âhiret hazırlığı yapmağa tahsis ediniz. Üçüncüsü size zararlı olur, fayda vermez. Konuşmalarınızı ikiye ayırınız. Biri, dünyevî mes'elelerinize faydalı olacak husûslara tahsis edilmiş olsun. Diğeri de ebedî âhiret hazırlığı husûslarına ayrılmış olsun. Üçüncüsü faydalı olmaz, zararlı olur. Malınızı, mülkünüzü, servetinizi ikiye ayırınız. Bir kısmını âile efradınızın geçimine harcayınız. Diğeri kısmını da âhiret hazırlığı için hayır yollarına sarfediniz. Üçüncüsü faydalı olmaz, zararlı olur.

İsâ aleyhisselâm şöyle buyurmuştur:

"Faydasız söz konuşmayınız ki kalbiniz kararmasın. Kararmış kalb Allahtan uzaktır. Fakat siz bunun farkına varamazsınız."

Eshâb-ı kirâmdan birisi buyurdu ki:

"Kalbinde bir karartı, bedeninde bir gevşeklik, rızıkında bir kıtlık görürsen, bil ki, sen mutlaka lüzümsüz, boş şeyler konuşmuşundur."

"Yaradanından korkmayan kimse..." 1.10.2005

Osmanlı Devleti'nin kurucusu, **Osman Bey**'in vefâtına yakın oğlu **Orhan Bey**'e yaptığı vasiyeti şöyle:

"Oğul, din işlerini herşeyden evvel ele alıp, yürütmek birinci vazîfen olsun! Sakın bu husûsta gevşeklik yapmayasın! Çünkü, bir farzın yerine getirilmesine vesîle olmak, bütün dünyaya sahip olmaktan çok daha iyidir. Din gayreti olmıyan, sefâlete, perişanlığa düşer. Dini bütün olmıyan kimselere devlet işlerini verme. Zîrâ, Yaradanından korkmıyan bir kimse, yarattıklarından hiç korkmaz.

Zulümden ve bütün bid'atlerden yanî dinde yeri olmıyan şeylerden son derece uzak dur. Seni zulme ve bidate teşvîk edip, sürükleyenleri devlet hizmetinden uzaklaştır, uzaklaştırmazsan bu senin yıkılışına vesîle olur.

Allah rızâsı için, devlet hizmetinde ömrünü tüketen sâdik devlet adamlarını dâima gözet! Böyle kıymetli kimselerin vefâtından sonra, çoluk-çocuğunu koru, ihtiyaçlarını karşıla!

Kimse'nin mülküne dokunma, hak sahiplerinin hakkını ver! Lâyık olanlara, ikrâm ve ihsânda bulun! Bilhassa, askerleri iyi koru, bunların ihtiyaçlarını karşıla, rahat olmalarını sağla! Devletin ayakta kalmasını sağlıyan, hakîkî âlimleri ve fazîlet sâhiplerini, edip ve yazarları, san'at erbâbını koru! Onlara hürmet, ikrâm ve ihsânda bulun!

Bir ülkede olgun bir âlimin, bir evliyânın, bulunduğu duyarısan, onu memnûn ederek ülkeneye getir. Onlara her türlü imkânı tanıyarak ülkeneye yerleştir ki, din ve devlet işleri nizama girsin!

Sakın orduya ve zenginliğe mağrûr olma! Hakîkî âlim ve âriflere hürmet edip, sarayında onlara yer ver. Benim hâlimi örnek al! Hiç lâyük olmadığım hâlde, bunlara hürmet ettiğim için, bu duruma geldim. Allahü teâlânın nice ihsânlarına kavuştum.

Müslümanları ve sana itâat eden gayr-i müslîm kimseleri himâye et! Devletin parasını, isrâf eyleme, ihtiyaçların dışında harcama! Senden sonra geleceklere de aynı nasihatte bulun! Dâima âdalet ile hükmeyle!

Ey oğlum, bir işe başlayacağıın vakit, Allahü teâlâyâ sığın! Gücüne, kuvvetine, askerine güvenme! Halkını memnûn et! Halkının sana karşı olan güveninin sarsılmasından son derece sakın!

Allahü teâlânın emirlerine aykırı iş yapmayasın! Bilmediğin şeyleri, âlimlerden sorup anlıyasın! İyice bilmeden bir işe başlamayasın! Her zaman ihsân sâhibi olasın. İnsan, ihsânın kulcağızıdır.

Allah için cihâdı terk etmiyerek benim rûhumu şâd eyle! Şunu da bil ki, bizim yolumuz, Allah yoludur. Maksudumuz Allahü teâlânın dinini yaymaktır. Yoksa kuru bir cihangirlik davasında değiliz. Sana da zaten bunlar yaraşır. Hepinizi Allahü teâlâyâ emânet ediyorum."

Osmanlı sultanları yukarıdaki vasiyete candan sarılmış, devletin altıyüz sene hiç değışmiyen anayasası olmuştur. Osman Gâzî Osmanlı Padişahlarının ilkidir. 1258'de Söğüt'te doğdu. Çocukluğundan beri iyi bir eğitim gördü. Mükemmel bir asker ve devlet adamı olarak yetişti. Sık sık, Edebâli hazretlerinin dergâhına gider, misâfir olurdu. Daha sonra da damadı oldu.

----- HUZURUN KAYNAĞI AİLE

Kitabının ikinci baskısı çıktı. Mevcutu kalmadığı için bulamayanlar, Arı Sanat Yayınevi'nden (0212 520 41 51) ve kitapçılardan temin edebilirler.

Ramazana saygının mükafatı 7.10.2005

Bir Müslüman inançlarının gereğini tam yapamıyorsa en azından bundan üzüntü duyması ve başkalarının ibadetlerine saygı göstermesi gerekir. Örneği mübarek Ramazan ayındayız. Ramazan ayına saygılı olmak, hürmet göstermek, şartlarına uygun olarak oruç tutmakla, namaz kılmakla ve dinin diğer emir ve yasaklarına uymakla olur. Herhangi bir özür ile oruç tutamayanların, bu aya hürmet için, oruç tutamadıkları günlerde, gizli yemeleri ile olur. Çünkü, bu aya, oruç tutana hürmetsizlik imanı tehlikeye sokar.

Oruca hürmet çok önemlidir. Eskiden, bugünkü gibi değildi. Bırakın Müslümanları, gayrı müslimler bile Müslümanların orucuna hürmet ederler, açıktan yemezlerdi.

Geçmiş zamanlarda yine böyle bir Ramazanda, gayrı müslim bir kimse, evine geldiğinde, çocuğunu, evin önünde açıktan yemek yerken görür. Hemen oğlunu azarlar:

- Evladım, bilmiyor musun, bugün müslümanların oruç tutma günü. Nasıl böyle onların gözü önünde karnını doyuruyorsun? Çabuk gir içeri! Bir daha böyle, açıktan yediğini görmeyeyim!

Aradan bir zaman geçtikten sonra, bu kimse vefat eder. Bu kimseyi, Müslüman komşusu rüyada görür. Kendisini çok güzel yerlerde, rahat bir şekilde görünce, merak edip kendisine, "Senin bulunduğun bu yer neresidir?" diye sorar. "Cennettir." Cevabı üzerine, "Peki dünyada iken,

İslâm dinine sen inanmazdın. Nasıl oldu da cennete girdin?” sorusunu sorar: “Doğru, son zamanlarıma kadar Müslüman değildim. Fakat, vefatıma yakın, iman edip, müslüman oldum.” der. Nasıl Müslüman olduğunu da şöyle anlatır.

Bu büyük nimete kavuşmama sebep şu: Birgün Ramazanda, çocuğumu açıktan yemek yediği için azarlayıp, ondan, oruca hürmet etmesini istemiştim. Cenab-ı Hak, beni bu hürmetim sebebiyle âhir ömrümde, iman ile şereflendirdi. Gördüğün gibi cennette rahat içindeyim.

Her zaman bilhassa bu ayda, Allahü teâlânın gadabına sebep olabilecek bütün kötülüklerden, haramlardan sakınmak, iman, ibadet bilgilerini, haramları öğrenmek, kul haklarından sakınmak, varsa helalleşmek, günahlardan tevbe etmek lazımdır.

Bu ayda eski günah yüklü defterleri kapatıp tertemiz yeni bir defter açma ayıdır. İnsanın bir yıllık yaptığı yanlışları, günahları hatırlayıp bunlardan uzaklaşma ve bir daha geri dönmek için fırsat ayıdır.

Herşeyden önce, itikadı düzeltilmelidir. İslâm büyüklerinin bildirdiği itikadı öğrenmek ve buna göre inanmak lazımdır. İtikad düzgün olmazsa, tutulan oruçların, yapılan diğer ibadetlerin, bir faydası olmaz. Çünkü, itikadı bozuk olanların, yani Peygamber efendimizin, Eshabının bildirdiği şekilde inanılacak şeylere inanmayanın muhakkak cehenneme gidecekleri hadis-i şerifte bildirilmiştir. Bunun için, ehl-i sünnet âlimlerinin yazdığı ilmihal kitaplarını alıp okumalı, doğru imanı öğrenmeli, ibadetleri yapmalı, haramlardan sakınmalıdır.

Allahü teâlâ, şartlarına uygun yapılan tevbeleri kabul edeceğini vâdetmiştir. Böyle mübarek günleri, ayları fırsat bilip, çok çok tevbe-istigfar etmeli, affedilmek için, cenab-ı Hakka yalvarmalıdır.

Sonra ibadetleri, haram ve helal olanları öğrenmeli ve bunlara göre ibadet yapmaya çalışmalıdır. Kıymetli zamanlarda, bu bilgileri okumak, öğrenmek, nafîle namazdan ve diğer bütün nafîle ibadetlerden çok kıymetlidir.

Ramazan orucu, İslâmın temel direklerinden biridir. Bu direği zedelemeyelim. Aksi halde, bina çöker... Hem dünyamız hem de ahiretimiz harap olur.

İşte yardım böyle yapılır! 8.10.2005

Artık her şey yabancılaşmaya, sunîleşmeye, sahteleşmeye başladı zamanımızda. Arkadaşlık, dostluk, komşuluk vs. Son senelerde bununla da kalmadı, ibadetlerimize, hayır hasenatımıza da yansıdı bu sunîlikler, riyakârlıklar, gösterişler...

Eskiden, "**Sağ elinin verdiğini sol elin duymayacak**" prensibi gereği, en yakınları bile yapılan yardımlardan haberi olmazdı hayırsever kişinin. Yaptığı iyiliği söylemek utanılacak bir işti. Yanında, yaptığı hasenatı konuşulduğunda, kulaklarına kadar kıpkırmızı olurdu o insan.

Şimdi küçücük bir çeşmede bile boydan boya büyük harflerle, "**Bu çeşme filânca tarafından yaptırılmıştır**" levhasını görüyorsunuz. Hastahaneye gidiyorsunuz, süslü püslü levhalarda yazıyor: "**Bu ünite filânca iş adamı tarafından yaptırılmıştır.**" Bunlar sadece iki örnek...

Yapılan hayır hasenatın kabul olması için, buna riyanın, yani gösterişin karışmamış olması; o işin Allahla kişi arasında kalması lâzımdır. Yapılan hayır hasenat; birilerinden "aferin" almak veya kendinin veya firmasının reklâmı için yapılıyorsa, o, hayır olmaktan çıkar. Gazetelere, TV'lere verilen ücretli reklâma döner.

Yapılan iş, Allah rızası için değil de başkaları için yapılırsa, ahirette, Allahü teâlâdan karşılığını almak için gittiğinde, kendisine, "**Sen o yaptığını aferin desinler diye yapmıştın. Nitekim aferin de dediler. Şimdi ne istiyorsun? Kimin için yaptıysan karşılığını git ondan iste!**" denecektir.

Eskiden Ramazanlarda, mübarek günlerde, çoğunlukla kılık kıyafet değiştirmiş, yani eski söyleyişi ile tebdil giyinmiş zenginler, hiç tanınmadıkları yerlere giderler; bakkal, kasap, manifatura vs. dükkânlarına girerler, müşterisi olmadığı bir zamanda yumuşak, mütevazı bir ifade ile, derlermiş ki, "Borç defterinizi açar mısınız?"

Esnaf, onun tavrından ne maksatla geldiğini bilirmiş.... Defteri çıkarınca da, gelen kimse, durumuna göre şöyle dermiş: "Lütfen, baştan on sahifenin toplamını yapar mısınız?"

"**Silin borçlarını...**" der, öder çeker gidermiş... Esnaf da arkasından "**Allah hayrını kabul etsin...**" dermiş. Borcu ödenen, borcunu ödeyenin kim olduğunu; borcu sildiren de, kimi borçtan kurtardığını bilmezmiş. Çünkü hepsi sadece Allah rızası içinmiş... O günkülerin söyleyişi ile "**rızayı ilâhi için**" (Mesela günümüzde de, yurda gidip, on öğrencinin yıllık masrafı ne kadar deyip gizlice ödenemez mi?)

İşte dinimizin emrettiği sadaka, hayır hasenat böyle yapılır. Böyle yapılırsa ahirette karşılığını bulur; aksi takdirde karşılığını alamayacağı gibi, riya, gösteriş karıştırdığı için hesabını verecektir.

Bunu bir yerde anlatınca hemen sordular: "Esnaf daha sonra borçluya bunu haber vermez ve ayrıca ondan da alır mı?" "Hayır!... Böyle bir şeyin olması mümkün değil" dedim. Sebebini de şöyle izah ettim: Bir toplumda günlük hayatta geçerli olan değerler bir bütündür. Ayrıca, sağlam bağlarla bağlıdır birbirlerine. Böylesine iyi niyetli ve hassas bir toplumun içinden, öylesine nankör ve ahlâksız biri çıkmaz. Belki istisna kabilinden çıksa bile iflâh omaz; o toplumda barınamaz... Çünkü, hakim olan iyilikler, kötülükleri boğar. Şer sahibi, kötülükte ne kadar tecrübe sahibi olursa olsun, hiç ummadığı anda maskesi düşer...

Hele yalnızca doğruluğun, dürüstlüğün, havadaki oksijen kadar yüreklere yaşama gücü verdiği o günlerde... Bunun için geçmişteki olayları değerlendirirken o günün şartlarını göz önünde tutmak gerekir. Yoksa varılan sonuç insanı yanıltır.

Her sistem, bu sistemi kabullenmiş, canı gönülden sevmiş insanlar ile işler. Yaşayışı, değerleri çok farklı olan zamanımızın insanı ile bu yolu ihya etmek elbette mümkün değil...

Allahü teâlânın övdüğü kimse 14.10.2005

Yapılan hayır hasenata bire yetmiş sevap verildiği bu mübarek Ramazan ayında az çok demeden insanlara yardımcı olmaya çalışılmalıdır. Atalarımız, "**Çok veren maldan, az veren candan**" demişlerdir. Önemli olan verilenin azlığı çokluğu değil, ne niyetle verildiğidir. Niyetin ne kadar önemli olduğunu bildirmek için eshab-ı kiramdan **Sehl bin Hanif** hazretlerinin başına gelen ibretli olayı nakletmek istiyorum:

Sehl bin Hanîf hazretleri, Peygamber aleyhisselâmın yanından hiç ayrılmazdı. Devamlı O'nun hizmetlerinde bulunmayı bir şeref sayar, bütün savaşlara katılırdı. Hendek gazâsına katılarak, savaşta büyük kahramanlıklar göstermişti.

Hicretin sekizinci yılında Mekke fethine de katılmış, hemen bunun ardından Hüneyn gazâsına iştirak etmişti. Burada bütün kuvvetiyle düşmanlarla savaşmıştır. Sehl bin Hanîf hazretlerinin bu üstün gayreti ile ilgili olarak hakkında Allahü teâlâ tarafından bir âyet-i kerîme bile gönderilmiştir. Şöyle ki:

Hicretin dokuzuncu yılında, Peygamber aleyhisselâm Tebük savaşı hazırlığına başlayınca, bütün Eshabı yardıma çağırdı. Peygamberimizin teşviklerinin sonunda bilhassa zengin olanları çok miktarda yardım ettiler.

Bu hâli gören Sehl bin Hanîf hazretleri çok duygulandı. Fakir olduğu ve Peygamberimizin bu yardım davetine katılmadığı için çok üzüldü. Hemen eve gidip çocuklarının ihtiyaçları için ayırmış olduğu iki ölçek hurmayı getirerek Peygamber aleyhisselâma teslim etti ve, "**Ey Allahü teâlânın Resûlü! Bundan başka evde hiçbir yiyecek şeyimiz yoktur. Bu benim ve kızımın yardımlarıdır. Kabûl buyurunuz ve bize bereketle duâ edin**" diye yalvardı.

Peygamber aleyhisselâm, hazret-i Sehl bin Hanîf'in getirdiği hurmaları bizzat kendi mübârek elleriyle diğer hurmaların üzerine koyup bereketle duâ etti.

Bu hali gören, münâfıklar, "Allahü teâlânın Sehl bin Hanîf'in iki ölçek hurmasına ihtiyacı yoktur! Bu kadcık hurma getirilir mi, ayıp değil mi" diyerek onun bu istek ve arzusunu ayıplayarak kınadılar.

Hatta Sehl bin Hanîf hazretlerinin Allahü teâlâyâ ve Peygamber aleyhisselâma karşı olan samimi duygu içerisindeki davranışını, hafife alarak Medine şehrinin sokaklarında alay konusu ettiler. Sokakta onu gördükleri zaman güldüler. Münâfıkların bu davranışları üzerine, Allahü teâlâ, Kur'ân-ı kerîmin Tevbe sûresinin yetmiş dokuzuncu âyet-i kerîmesini indirdi:

"Sadaka hususunda başışlarda bulunan mü'minlerle bir türlü, gücünün yettiğinden başkasını bulamayan fakirlerle başka türlü eğlenenler yok mu? Allahü teâlâ onları maskaraya çevirmiştir. Onlar için pek acıklı bir azâb vardır."

Allahü teâlâ bu âyet-i kerîme ile Sehl bin Hanîf'in samimi hareketini övdü. Münâfıkları ise susturdu.

Halis niyetle, Allah rızası için yapılan hayır hasenatın, sadakanın dünyada ve ahirette pek çok faydası vardır: **1-** Malı temizler: Hadis-i şerifte buyuruldu ki: "**Malınızdaki günah kirlerini sadaka ile temizleyin!**" **2-** Günahları temizler. **3-** Hastalıktan ve belâdan korur. **4-** Muhtaçları sevindirir. **5-** Rızkı artırır, malı bereketlendirir. Şeytan, malı ya israf ettirir veya cimrilik ettirir, hayra harcamaktan alıkor "**Yoksul olursun, elin daralır**" diye korkutur.

Sadakanın malı azaltmayacağı âyet-i kerimelerde de şöyle bildirilmiştir:

"Mallarını Allah yolunda harcayanların hali, yedi başak bitiren ve her başağında yüz dane bulunan bir tohuma benzer. Allah dilediğine daha fazla da verir." (Bekara 261)

Osmanlıda âile huzurunun kaynağı 15.10.2005

Son yıllarda ısrarlı bir şekilde aile dinamitlenmekte. Aileyi yıkmak, parçalamak için ne gerekiyorsa yapılmakta. Aslında aile ile uğraşmak, evi otele çevirmek bindiği dalı kesmek, toplumun huzurunu bombalamak demektir. Kadının da "eşitlik" adı altında, "Eşitsizliğe" sürüklenmesidir. Günümüzde ailenin ne hale geldiği göstermesi bakımından işte size ibretlik bir anekdot: Evliliklerinin ertesi günü kocası hanımına, "Bana bir bardak su getirir misin?" ricasında bulunur. Genç kadının cevabı: "Elin ayağın tutuyor git kendin al!" Sonra arkadaşlarına da havasını atıyor: "Daha ilk gün haddi bildirdim!" Böyle bir evlilik ne kadar sürür, sürse bile o evde huzur olur mu?

Bir milletin aile yapısı sağlam ise, Devlet yapısı da sağlam ve uzun ömürlü olur. Bunun en güzel örneği Osmanlı toplumdur. Zaman zaman devlet bünyesinde görülen çatlaklıklar, isyanlar âile sayesinde toplumun geneline sıçramamış ve bu millet en zor dönemlerde bile içinde bulunduğu hâlden sağlam aile yapısı sayesinde rahatça silkinip ayakları üstünde durmasını bilmiştir. Ne zaman ki Osmanlıda Ailede de Batı'ya özentiliğe başladı toplumda da huzur kalmadı.

Osmanlıda âile sağlamlığını temin eden başlıca âmil, dinimizin bildirdiği şekilde erkek ve kadının yaratılış gayelerine uygun olarak toplumda yerini almış olmasıdır. Erkek, rızkı temin için dış hizmette; hanım ise, âile yuvasını ve nesli muhafazada içerde vazife görmüş, kendisini kocasına ve çocuklarına adanmıştır. Bu güzel iş bölümünün bir semeresi olarak da toplumun huzur kaynağı olan: "Büyüklere hürmet ve itâat, küçüklere şefkat ve muhabbet" prensibi teşekkül etmiştir.

Osmanlıda, bir âilede; evin reisi sıfatıyla babanın, onun yardımcısı sıfatıyla ananın ve onların gözlerinin nûru olarak da evlâdlarının vazifeleri ayrı ayrı ve en mükemmel surette belirlenmiştir. Özellikle, kadın kocasına çocuklar da, ana-babalarına karşı hürmet, itâat ve gerekli hizmetle mükelleftir. Eğer ayrı yerlerde ya da muhtelif şehirlerde yaşıyorlarsa, küçükler için "sıla", yâni ana-babanın olduğu yere gidip onları ziyâret etmeleri ve onların gönüllerini almaları mecbûriyeti vardır.

İşte bundan dolayı Osmanlı ailesi huzurluydu. Maddi sıkıntılar, geçim darlığı bu huzuru bozamıyordu. Geniş, büyük aile yapısı sevgi ve hürmeti artırıyordu. Osmanlı'nın bu huzurlu aile yapısı yabancı seyyahların da dikkatini çekmiştir:

Dr. A. Brayer: "Osmanlı'da çocuklar, yetişip olgunluk yaşına geldikleri zaman ana ve babalarının yanlarında bulunmakla iftihar ederler. Oysa diğer memleketlerde çok defa çocuklar olgunluk çağına girer girmez, ana ve babalarından ayrılırlar. Hattâ bazen kendileri refâh içinde yaşadıkları halde onları sefâlete yakın bir hayat içinde bırakırlar. Bunlar, ana-babalarına karşı onların kendilerini çok ihtiyaçları olduğu bir devrede âdetâ yabancılaşırlar. Sevgi saygı diye bir şey kalmaz"

Meşhur Fransız edîbi **Pierro Loti** de şöyle der:

"Dünyânın hiçbir evinde, bir erkek hanımına bu derece saygılı ve hayran olamaz! Bu gerçeğin sırrı, Türk evinin, kadını tarafından hazırlanışındadır. Evin sâhibesi olan kadının giyişini, başındaki örtüden ayaklarında bulunan nefis işlemeli kumaşlı terliklere kadar âhenk içindedir. Kadın evine o kadar düşkün, temizliğine o kadar meraklı, kocasının ev hasretini giderecek öylesine bir zekâ ve eğitime sahiptir ki, evin erkeği akşam üzeri büyük bir hasretle kapıdan girer. Kadının temizliği maddî plânda bir çiçek kadar saftır. Bu madde temizliği kadının rûh temizliğinden gelir. O kadın içki, kumar ve dış dünyâyı bilmez.

Dış dünyâyı bilmeyen Osmanlı kadını, tecessüs illetinden de kurtulmuş olur. Evinde mesûd bir hayat yaşar. Kavga gürültü nedir bilmez. Gönlünü Allaha, kocasına, çocuklarına bağlar. Zihnini fuzûlî şeylerden koruduğu için rahat ve huzurludur. Dolayısıyla ahlâklıdır. Böyle olunca yuvasının hürmete şâyân, şerefli bir unsuru olur." (Dinimize, örf ve adetlerimize uygun örnek bir ailenin özelliklerini için, **HUZURUN KAYNAĞI AİLE** kitabını önemle tavsiye ederim. Bunu ve **Kainatın Efendisi, 365 Gün Dua** kitaplarını Sultanahmet Kitap Fuarı, Arı Sanat standından temin edebilirsiniz.)

Armutlu daha da güzelleşmiş 21.10.2005

Hatırlarsanız geçen sene bugünlerde **İhlas Armutlu Tatil Köyü**'nden bahsetmişim. Geçtiğimiz günlerde yine Armutlu Tatil Köyü'nde idim. Tesis geçen seneye göre artık iyice oturmuş, ufak tefek bazı eksiklikler giderilmiş. Tesiste, yaşlı, genç, çocuk, kadın - erkek her kesime hitap edecek ona hoş vakitler geçirecek bölümler mevcut. Geçen seneye ilave olarak kamu kuruluşları ve özel kuruluşlardan toplantılar için kalabalık grupların geldiğini gördüm. Toplantıya katılanlar bir taşla iki kuş vurup, çoluk çocuklarını da getirerek ailece tatil yapma imkanını da yakalamış oluyorlar.

Geçen sene daha çok Tatil Köyü'nün içinden bahsetmiştim. Dışına fazla yer ayıramamıştım. Bunun için bu sene günü birlik yapılan gezi programlarından bahsetmek istiyorum.

Bir akşam üzeri bu gezileri düzenleyen Osman Öztürk Bey ile karşılaştım. Beni görünce, "Ağabey yarın sabah dokuzda ailece hazır olun, Bursa gezimiz var!" dedi. Osman Bey'e hayır diyemedim (iyiki de dememişim). Ertesi sabah hazırlanıp Gemlik üzerinden 85 km. olan Bursa yoluna koyulduk. Ramazan-ı şerif ayı için düzenlenen özel programda (Bu geziler Ramazan haricinde de devam ediyor) Bursa'da ilk uğradığımız yer Emir Sultan Camii ve Türbesi oldu. Osman Gazi, Orhan Gazi, Eskici Mehmed Dede, Seyyid Ataullah, Molla Fenari, İsmail Hakkı Bursevi türbeleri ve Somuncu Baba Fırını, Yeşil Cami ziyaretlerinden sonra, buram buram tarih kokan, içinde yeni ev hiç olmayan tarihi 270 hanelik **Cumalıkızık Köyü**'ne gittik. Sempatik hali ve ibretli fıkraları ile bizleri neşelendiren rehberimiz Onur Bey, "Gezilecek yer çok ancak bir günde ancak bu kadar yer ziyaret edilebiliyor, zaten iftar da yaklaştı" diyerek bizi aldı Uludağ eteklerindeki Saitabat Şelalesine götürdü. Şelale çevresinde bulunan restoranlardan birinde iftarımızı yapıp namazımızı kıldıktan sonra teravih için Ulucami'ye geldik. Teravihten sonra da geri dönüşe geçtik.

Camiye gelene kadar, moralim, neşem yerindeydi. Bundan sonraki gördüklerim beni gerçekten üzdü. Sebebini anlatayım: Camiye doğu kapısından girdim. Kapının ağzında zar zor yer bulabildim. Yatsının farzını gürültü içinde kılıp selam verince bir de ne göreyim, arkam tamamen kadın cemaat ile dolu. Arada perde, ayrı bölüm falan yok. Çocuk ve kadın seslerinden huşu içinde namaz kılmak mümkün değil. Dışarı çıkıp belki yer bulurum ümidiyle caminin arka tarafına, arka kapıya yöneldim. Yer bulmak ne mümkün; kadın safları dışarı taşmış, dışarıda kılıyorlar. İçeriye dikkatlice baktığımda neredeyse caminin üçte birinin kadın cemaat ile dolu olduğunu gördüm. Arada, perde, bölme gibi hiçbir şey yok.

Sonra caminin bitişiğindeki parka geçtim. Parkta Ramazan eğlenceleri düzenleniyor. Kapalı - açık kadın, çocuk, yaşlı, genç tıklım tıklım dolmuş. İtiş kakış ancak ilerleyebiliyorsunuz. Ortada bir sahne var. Konser hazırlıkları yapılıyor. Afişe baktım, tam bir cümbüş. Semazenler, ilahiler, şarkıcılar, türkücüler, Najat Uygur, ne ararsan var. Teravih bitip namazdan çıkanlar da yerlerini alınca curcuna başladı. Vur patlasın çal oynasın... Ramazan eğleneceri, şarkılı türkülü kandil kutlamaları rezaletinin ben sadece Sultanahmet, Feshane, Mydonose Showland gibi yerlerde yapıldığını zannediyordum. Demek ki artık Anadolu'ya da taşmaya başlamış. İbadet ayı olan mübarek Ramazan ayı eğlence ayına dönüştürülmüş.

Yıllardan beri dış güçlerin yapmak istedikleri buydu. İslamiyeti yok edemeyeceklerini anlayınca sulandırmaya karar verdiler. Kural yok, yasak, kaide yok, her akla gelen yapılacak. Kadın - erkek ayırımı olmadan camiye de gidecek, eğlence yerine de, Meyhaneye de. Namaz da kılacak içki de içecek. Varılmak istenen son nokta; görünüşte Müslüman fakat gerçekte Müslümanlıkla alakası kalmamış bir toplum ortaya çıkarmak. Vaziyete bakılınca hayli mesafe alındığı görülüyor!

Osmanlı yadigarı bir köy 22.10.2005

Dün, **İhlas Armutlu Tatil Köyü**'nde kalırken günü birlik Bursa gezisinden bahsetmiştim. Özel Ramazan gezisinde dolaştığımız yerler arasında Uludağ eteklerinde Bursa'ya 15 km. mesafedeki tarihi **Cumalıkızık köyü** de vardı. Osmanlı mimari yapısının aynen muhafaza edildiği köy yerli yabancı araştırmacıların hayli dikkatini çekiyor. Kafilelerin birisi gidip diğeri geliyor.

Bu köyün enteresan da bir kuruluş hikayesi var. Osmanlı Beyliği'nin kuruluş yıllarında Anadolu'ya akın eden Türk boylarından biri olan **Kızık Boyu**, Ertuğrul Gazi'den yurt ister. O da, "Keşiş (Uludağ) dağı eteklerine yerleşin. Oralar çok verimlidir, sizleri aç komaz. Ayrıca dostlukların artması için de sizin boyunuzdan yedi yiğidi, **Kayı Boyu**'nun en seçkin yedi kızı ile gelin edeceğim. Bu yedi yiğit ayrı ayrı birer oba oluştursun..." der.

Ertuğrul Gazi'nin emri üzerine evlenen bu gençler yedi ayrı "**Kızık**" köyünü oluştururlar. Bu köylere, Cumalıkızık, Bayındırkızık, Dallıkızık, Değirmenlikızık, Derekızık, Fidyekızık, Hamamlıkızık, adı verilir. Bu yedi köyden Cuma namazı kılınan, Cuma namazı için buraya toplanılan **Cumalıkızık köyü** daha fazla gelişmiş, diğerleri bu kadar varlık gösterememişler. 270 evden günümüze 180 ev ancak kalabilmiş. Bunların da neredeyse yarısı boş halde.

Osmanlı'nın bütün coğrafyasında gördüğümüz gibi, burada da evlerin yapılmasında, aile mahremiyetine son derece özen gösterilmiş. İslamiyetin emrettiği hayat tarzı esas alınmış. Haremliğe selamlığa yani yabancı erkeklerin kadınları görmesine imkan vermeyecek mimari tarz uygulanmış. Bunun için evlerin dış kısımlarında zemin ve birinci katlar ile avlular üç metre yüksekliğinde duvar ile çevrilmiş. Sokaktan ev içinin ve avlusunun görülmesi mümkün değil. Evlerin pencereleri de cumbalı ve kafeslidir. İçeriden dışarı rahat görülebilir fakat dışarıdan içerisi

görülemes halde. Bunlar, bütün gününü çocukları ile evin içinde geçiren kadının, rahat bir şekilde hareket edip, huzur içinde olması için düşünülmüş şeyler.

Evlerin, konakların ana giriş kapılarında bile estetik ve incelik mevcut. Genelde evlerin ana giriş kapısı çift kanatlı. Kapılar ceviz ağacından yapılmış. Kapı kulpları ve tokmakları dövme demirden. Kapı tokmaklarında bir incelik daha görüyorsunuz. İki kanadın üzerinde bulunun tokmalardan biri küçük biri büyük. Yani çıkardıkları sesler farklı. Küçük tokmak vurulduğunda gelenen kadın olduğu anlaşılıyor, evin kadını onu karşılıyor. Büyük tokmaktan ses gelmişse onu da evin erkeği karşılıyor. Bunları basite almayın, detay olarak görmeyin. Osmanlıyı Osmanlı yapan bu detaylardır.

Evlerin en çok kullanılan mekanları hayat denilen giriş kısımlarıdır. Ürünler burada depolanıyor, ekmek burada pişiriliyor. Çamaşır yıkıyor. Küçük baş hayvanların kümesleri burada, at arabası ve diğer kullanılan alet ve edevat burada bulunuyor.

Evlerin birinci katı kişilik bölümü. Burada yatak odaları, oturma odaları, banyo ve ocak yer alıyor. İkinci kat yazlık kısmı. Burada da yatak odaları, eyvan ve sedirler var.

Köyün hamamı, kaldırım taşları ve ağaçları bile tarihi. Daha köyün girişinde tahminen 6-7 metre gövdesi olan çınar ağaçları sizi karşılıyor. Köyün etnoğrafya müzesi bile var. Bu tarihi özelliğinden dolayı Cumalıkızık köyü GEEAYK tarafından 1981 tarihinde "Tüm Özellikleri ile Kentsel Doğal Sit Alanı" ilan edilmiştir. Buna ilaveten Bursa, Kültür ve Tabiat Varlıkları Koruma Kurulu 1990 senesinde cami, hamam, çınarlar ve mezarlıklar anıt eser, 57 adet ev sivil mimarlık örneği olarak tescil edilmiştir.

İnsan, bir köyde bile böyle bir mimariyi, zerafeti, inceliği görünce Osmanlının büyüklüğünü, medeniyetini daha iyi anlıyor. Altıyüz yıl dimdik ayakta kalabilmek tesadüfen olmamış.

"Dinsizliğe köprü!" 28.10.2005

Her Ramazan olduğu gibi bu Ramazanda da, gazetelerin bazıları hediye olarak kupon karşılığı "**Kur'an-ı kerim mealı**" veriyorlar. Gazeteler bu vesile ile satışlarını artırıyorlar, neticede kazanıyorlar, fakat okuyucu manevi yönden büyük zararda.

Son yıllarda dış destekli meal okuma propagandaları dinde çok büyük bir tahribata ve karışıklığa sebep oldu... İslâmî otorite ve hiyerarşi kavramları yıkıldı... Söz ayağa düştü... Bir sürü ukalâ müctehid taslağı türedi... Dinde reform hareketleri başladı... Alimlere, mezheplere itimat yıkılarak mezhepsizliğin önü açıldı... Hemen arkasından da dinsizlik yayılmaya başladı. Zahidül Kevseri'nin dediği gibi "**Mezhepsizlik dinsizliğe bir köprüdür.**" zaten.

İslâm düşmanları, asırlardır yaptıkları tecrübelerden, kaba kuvvetle bir yere varamayacaklarını anladılar. İslâm âlimleri, hak mezhepler, fıkıh kitapları olduğu müddetçe, kısmen zarar verebilseler de, ciddî bir zarar veremediklerini gördüler. Çünkü, İslâm âlimleri, mezhepler, fıkıh kitapları, İslâmiyeti koruyan sağlam birer kaledir. Bu kale sağlam olduğu müddetçe, İslâmiyete zarar vermeleri mümkün değildir.

Bunun için, 18. asırdan itibaren, hücumlarını bu yöne çevirdiler. Âlimleri, kitapları kötölemek ve Müslümanların gözünden düşürmek, onları cahil bırakmak için ne lazımsa yaptılar. Cahil kimseyi kandırmak kolaydır. Bugün, reformcuların bu kadar taraftar toplamasının sebebi budur. Peygamber efendimiz, "**İlim olan yerde müslümanlık vardır, ilim olmayan yerde müslümanlık yoktur**" buyurmuştur.

Bir Müslümanın önüne, dinini öğrenmesi için meal, tefsir koymak buna yapılabilecek en büyük kötülüktür aslında. Çünkü, herkes zekâsına, bilgisine göre bir şeyler anlayacak fakat, bu anladığı din olmayacak, kendi düşüncesi olacak. Zaten istenilen de bu. Hıristiyanlarda olduğu gibi, İslâmiyetin sadece "adı" kalsın.

İngiliz Casusu **Hempher** bakınız hatıralarında bu konuyu nasıl anlatıyor:

"İslam dinini yıkma çalışmalarından bir netice alamayınca, ümitsizliğe düştüm. Görevi bırakmak istedim. Müstemlekeler Bakanı bana şunları söyledi: " Sen bu işlerin, birkaç senelik çalışma ile neticeleneceğini mi zannediyorsun? Bırak birkaç seneyi, bu ektiğimiz tohumların meyvelerini, ben de sen de göremeyeceğiz, belki de senin, benim torunlarımız bile göremeyecek. Bu tohumların meyvelerini en az yüz senede, belki de 150-200 senede ancak alabileceğiz. Çünkü, bugüne kadar İslâmiyeti ayakta tutan, din bilgileri olmuştur. Âlimleri, ilmi yok edip, halkı cahil bırakmadıkça, onların dinlerini bozmak mümkün değildir. Bunun için, âlimleri, mezhepleri hissettirmeden kötöleyeceğiz. Bir müddet sonra da, peygamber sözleri (hadis-i şerifler) hakkında, "Uydurmaydı, değildi" diyerek şüpheye düşüreceğiz. Ayetleri istediğimiz gibi yorumlayacağız... Ancak bunları başarıp, halkı cahil bıraktığımız zaman, meyveleri toplamaya başlayacağız. Bir kültürü, hele asırların birikimi olan din kültürünü yıkmak, kısa zamanda olacak şey değildir."

Hempher, 1700'lü yıllarda bu faaliyeti gösteriyordu. Gerçekten de iki yüzyıl sonra, 1900'lü yıllarda meyvelerini toplamaya başladılar.

Meal den din öğrenmenin mümkün olmayacağı o kadar açık ki... Kur'an-ı kerim, İslâmiyetin temel kitabıdır, anayasasıdır. Bunu, Resulullahın, müctehid imamların ve diğer âlimlerin sözleri açıklar, tatbikini sağlar. Kur'an-ı kerimden başkasını kabul etmemek, bir devletin anayasasının dışındaki bütün, kanunlarını, tüzüklerini, yönetmeliklerini, genelgelerini kabul etmemek, onları yok saymak gibidir.

Konunun daha iyi anlaşılabilmesi için meal nedir, ilk defa ne zaman ve kimseler tarafından çıkartılmış bunu da yarın ele almak istiyorum.

Mealciliğin geçmişi 29.10.2005

Dün, bazı gazetelerin promosyon olarak verdikleri "**Kur'an-ı kerim meali**" konusunu ele almıştım. Meselenin daha iyi anlaşılabilmesi için, tercüme, meal işinin ne zaman ve kimler tarafından başlatılmış, bugün de bunun üzerinde durmak istiyorum.

Sebilürreşad Mecmuası'nın 18 Safer 1924 tarihli ve 618 numaralı sayısında, "**Yeni Kur'an Tercümesi**" başlıklı yazıda, bu konu özetle şöyle anlatılıyor:

Kur'an-ı kerimi tercüme etmek, basıp yaymak bir müddetten beri moda oldu. Ne gariptir ki, ilk defa bu işe teşebbüs eden, **Zeki Megamiz** isminde, Arap asıllı bir Hıristiyandır.

Daha sonra Cihan Kütüphanesi (yayınevi) sahibi Ermeni **Mihran Efendi** acele olarak, diğer bir tercümenin basımına başladı ve az zamanda sona erdirerek, "**Türkçe Kur'an**" ismiyle yayınladı.

Asırlardır, bütün ömürlerini dini yaymakla geçiren, bu uğurda hiçbir fedakârlıktan kaçınmayan İslâm âlimlerinin, Kur'an-ı kerimin tercümesini, meallerini hazırlamayıp da, gayri müslimlerin böyle bir çalışma yapması, düşündürücü olsa gerektir... Tercüme ve meal, gerçekten dine faydalı olsaydı, İslâm büyükleri bu faaliyeti gayri müslimlere bırakırlar mıydı?

Hıristiyan yayımcılar tarafından başlatılan Kur'an tercümesi kampanyaları, şiddetli tenkitlere mâruz kalmıştır. Kur'an-ı kerim tercüme ve meallerinin yayılması karşısında, Diyanet İşleri Başkanlığı da hareketsiz kalmamış, Müslüman halkı uyandırmak maksadıyla o tarihte bir beyanname yayımlamıştır. Bu beyanname özetle şöyleydi:

1- Kur'an tercümesi furyası, İkinci Meşrutiyet'in ilanından sonra başlamış zararlı bir faaliyettir.

2- İkinci Meşrutiyet'ten önce devlet, dini yayınları kontrol altında tutuyor ve ulu orta, yalan-yanlış tercüme ve tefsirlerin neşrine asla müsaade etmiyordu.

3- Meşrutiyet'ten sonra, basın hürriyetinden istifade eden birtakım art niyetli kimseler, gayri müslimler, sinsi gayelerine uygun Kur'an tercüme ve tefsirleri neşrine başlamışlardır.

4- Türkçe Kur'an demek, küfür sözüdür. Kur'an-ı kerim İlâhidir. Kur'an'ın tercümesi olmaz.

5- Kur'an tercüme ve tefsirleri vasıtasıyla, İslâm dünyasında bir reform hareketi başlatmak istemişler ve muvaffak da olmuşlardır.

6- İslâmiyeti halka ve gençlere Kur'an tercüme ve mealleri ile öğretmeye çalışmak, son derece yanlış ve zararlı bir metoddur. İslâmiyet, Kur'an tercümesinden değil, İslâm âlimlerinin, halk için yazdıkları akaid, fıkıh, ahlâk (ilmihâl) kitaplarından öğrenilir. Kişinin kendi anladığı, kendi düşüncesi din olmaz.

Anadolu'muzun yetiştirdiği büyük âlimlerden **İmam-ı Birgivi** hazretleri, bu konu ile ilgili olarak şu hadis-i şerifleri bildirmektedir: "**Bir kimse, Allahın kitabını kendi fikri, görüşü ile tefsir etse ve bu tefsirinde isabet etmiş bulursa, açıklaması doğru olsa bile hata etmiş olur.**" "**Kim ki, Kur'an-ı kerimi kendi kafasına göre açıklarsa, cehennemdeki yerine hazırlansın.**"

Son devrin büyük din âlimlerinden Şeyhülislâm **Mustafa Sabri Efendi**, Mes'eletü Tercümeti'l-Kur'an adlı eserinde, Kur'an tercümesi modasının arkasındaki gizli ve sinsi emelleri ve dinimizi içten yıkmaya plânlarını açıklamaktadır. Bu kitap Bedir Yayınevi tarafından basılmıştır.

Netice olarak şunu söyleyebiliriz: Asırlardır din, meallerden, Kur'an tercüme ve tefsirlerinden değil, fıkıh kitaplarından, ilmihâl kitaplarından öğrenilmiştir. Dinimizi doğru olarak öğrenebilmek için, bu sağlam yolu devam ettirmemiz, çıkmaz yollara sapmamamız şarttır. Çıkmaz yollara sapan, kurda kuşa yem olmaya mahkûmdur!

Bayram ve sevinç 4.11.2005

Bayram günleri herkesin neşe ve sevinç içinde olduğu günlerdir. **İmâm-ı Gazâlî** hazretleri, bunun sebebini şöyle açıklamaktadır:

1- Müminler, Ramazan Bayramında, Allahü teâlânın farz kıldığı Ramazan orucunu tutabildikleri için çok sevinirler, bunu bayram kabul ederler.

2- Bayramlar her sene tekrar geliyor. Bu sevinçli gün tekrarlandığı için bayram denilmiştir.

3- Bayramda Allahın ihsânı bol oluyor. Bol bol ihsâna kavuşulduğu, günahların affedildiği için bayram denilmiştir.

4- Bayram günü gelince üzüntüler unutuluyor. Bunun için bayram denilmiştir.

Peygamber efendimiz Medine'ye hicret edince, Medinelilerin cahiliye adetlerinden kalma bayramları kutladıklarını görünce; **"Allahü teâlâ size onlardan daha hayırlı iki bayram (Ramazan ve Kurban Bayramı) ihsan etti."** buyurdu. Bayram günleri, günahların affedildiği, rahmet kapılarının açıldığı günlerdir.

Bayramlar aynı zamanda az zahmetle bol kazanç günleridir. Ebû Hüreyre hazretlerinin bildirdiği bir hadîs-i şerifte Peygamber efendimiz, **"Kim, Bayram günü, üçyüz defa "Sübhânallahi ve bi-hamdihi" der ve bunu müslümanların mevtâlarına hediye ederse, her kabre bin nûr girer. O kişi öldüğü zaman Allahü teâlâ o kişinin bin nûrunu da kabrine getirir."**

Allahü teâlâ, Cenneti Ramazan Bayramı günü yarattı. Tûbâ ağacı o gün dikildi. Cebrâil aleyhisselâmı o gün vahiy elçiliğine seçti.

Bayram günü sabah vakti olduğu zaman, Allahü teâlâ meleklerle emreder. Onlar yeryüzüne inerler. Sokak başlarını tutarlar. İnsanlar ve cinlerden başka bütün mahlûkatın duyacağı bir sesle nidâ ederler. Derler:

- Ey ümmet-i Muhammed, kalkın! Ceneb-ı Hak, büyük ihsânlarda bulunuyor, çok günâhları affediyor.

Mü'minler bayram namazı kılmak üzere câmilere ve mescidlere toplandıkları zaman Allahü teâlâ meleklerle hitap eder:

- İşçi çalışınca karşılığı nedir?

Melekler derler:

- Ücretinin ödenmesidir!

Şâni yüce olan Allah buyurur:

- Sizi şahit tutuyorum. Ben onlara sevâb olarak rızâmı ve magfiretimi verdim.

Tasavvuf büyükleri de, bir Müslümanın Allahü teâlânın emirlerine uyup, yasaklarından sakınarak, günâh işlemeyen, harâm lokma yemeden geçirdiği günleri de bayram kabul etmişlerdir.

Hazret-i Ali bir kalabalığı eğlenince içinde görüp, böyle eğlenip neşelenmelerinin sebebini sorduğunda onlar, "Bugün bayramımızdır" dediler. Bunun üzerine hazret-i Ali de; **"Günâh işlemediğimiz günler de bizim bayramımızdır"** buyurdu.

Ayrıca Müslüman rûhunu teslim (vefât) edeceği zaman rahmet meleklerini, Cennetteki ni'metleri görünce, onları görmeyen zevkiyle can verme vakti de Müslümanın bayramı olduğu bildirilmiştir. Müslümanlar bayram günlerine ayrı bir önem verirler. Zira bu günler, günahların affedildiği, birlik ve beraberlik duygularının pekiştirildiği, yoksulların sevindirildiği günler olması bakımından sevinç ve neşe kaynağıdır.

Bayramları fırsat bilmeliyiz 5.11.2005

Bayramlar, Müslümanların kaynaşması, dostlukların tazelenmesi, kırgınlıkların giderilmesi, birlik ve beraberliğin güçlendirilmesi için çok güzel bir vesiledir. Bunun için, bayramlarda, ana-babayı, akrabayı, dostları ziyaret etmeli, bayramlarını tebrik etmelidir. Çocuklar sevindirilmelidir. Yetim, kimsesiz çocuklar aranıp bulunmalı, bayram sevincinden mahrum bırakılmamalıdır. Vefat eden yakınlarımızın kabirleri de ziyaret edilerek onlar da sevindirilmelidir.

Bilhassa ana-babanın rızasını, duâsını almayı ihmal etmemelidir. Vefat etmişlerse, duadan mahrum bırakılmamalı; onların dostları, ahbabları ziyaret edilerek ahde vefa göstermelidir. Çünkü, Allahü teâlânın rızası, ana-babanın rızasına bağlıdır. Allahü teâlânın gazabı da, dinine bağlı olan ana-babanın gazabındadır. Peygamber efendimiz **"Cennet ana-babanın ayağı altındadır."** buyurmuştur.

Ana-babasını razı eden kimse için, cennette iki kapı açılır. Bir kimsenin ana-babası zâlim olsalar dahî, onlara karşı gelmek, onlara sert konuşmak câiz değildir. Çeşitli vesilelerle, onların elleri öpülüp, duâları alınmalı, haklarını helal ettirmelidir.

Allahü teâlâ, Musa aleyhisselama, **"Ya Musa, günahlar içinde bir günah vardır ki, benim indimde çok ağır ve büyüktür. O da, ana-baba evladını çağırdığı zaman emrini dinlememesidir."** buyurdu.

Ana-baba, kızıp birşey söylediği zaman, onlara karşılık vermemelidir. Emrettikleri şeyleri bir an önce yapıp, onların duâsını almalıdır. Onların üzümlü bedduâ etmelerinden korkmalıdır. Yanlış bir iş yapıp, onları üzünce, hemen ellerine sarılıp özür dilemelidir. İnsanlık saadeti ve felâketi, onların kalblerinden gelen ve ağızlarından çıkacak olan sözdendir. Atılan ok tekrar geri gelmez. Onlar hayatta iken kıymetini bilip, hayır duâlarını almak lazımdır. Vefatlarından sonraki pişmanlık fayda vermez. Onlar hayatta iken ne yapıp yapıp, onları memnun etmelidir.

İmanlı olup, cehennemden en son çıkacaklar, Allah yolunda olan ana-babasının İslâmiyete uygun olan emirlerine âsi olanlardır. Allahü teâlâ buyurdu ki: **"Ya Musa, ana-**

babasını razı eden beni razı etmiş olur. Ana-babasını razı edip, bana âsi olan kimseyi dahî iyilerden sayarım. Ana-babasına âsi olan, bana mûti olsa bile, onu fenalar tarafına ilhak ederim.”

Eshab-ı kiramdan biri gelip, Peygamber efendimize sordu: “Ya Resulallah! Anam-babam çok şefkatsizdir. Onlara nasıl itaat edeyim?” Peygamber efendimiz şöyle cevap verdi: “ **Annen seni dokuz ay karnında gezdirdi. İki sene emzirdi. Seni büyütünceye kadar koynunda besledi, kucağında gezdirdi. Baban da seni büyütünceye kadar birçok zahmetlere katlanarak, seni besledi... İdare ve maişetini temin eyledi. Sana dinini, imanını öğrettiler. Seni İslâm terbiyesi ile büyüttüler. Şimdi nasıl olur da şefkatsiz olurlar? Bundan daha büyük ve kıymetli şefkat olur mu?”**

Yine birisi sordu: “Ya Resulallah, yaşlı anama elimle yedirip içiririm. Abdestini aldırır, sırtımda taşırım. Hakkını ödemiş olur muyum” Şöyle cevap verdi: “**Hayır yüzde birini bile ödemiş olamazsın. O sana, yaşaman için hizmet ediyordu, sen ise, ölümünü bekliyerek hizmet ediyorsun. Ancak Allahü teâlâ, bu az iyiliğine karşılık çok sevab ihsan eder.”**

Şu hâlde ana-baba zâlim olup, evlada zulmetseler de yine onları üzmemeye çalışmalıdır! Hiç olmazsa bayramlarda bizzat giderek veya telefon ederek, hediye göndererek gönülleri alınmalıdır.

Hip hop'çuların “İslami Müzik” saçmalığı 11.11.2005

Olup bitenleri, din adına yapılan rezaletleri gördükçe, ahir zamanda olduğumuzu daha iyi anlıyor insan. Hemen Ehli Sünnet Kasidesi'ndeki şu dörtlük akla geliyor: *“Bugünkü şaşkın halleri eylemişti, Resul beyan/ Demişti: Birgün gelecek; garib olur bana uyan/ Her evde çalgı çalınır; işitilmez olur ezan/ Alim bulunmaz bir yerde cahillere kalır meydan.”*

Bu girizgahtan sonra, gündem yoğunluğu ile bahsedemediğim geçen Ramazan ayında görülen renkli görütlülere yer vermek istiyorum bugün. En renkli yerlerden biri de dini kitap fuarları. Buralara giden kendini, halk türküleri konserinde veya saz evinde zannediyor. Her türlü çalgı aleti eşliğinde söylenen ilahiler, dinleyenlerin nefsinin okşayan yine çalgılı, defli ve dümbelekli kadın sesli ilahiler...

Dikkatinizi çekti mi bilmiyorum; son yıllarda hızlı ve sinsi bir şekilde dinin içine müzik sokulmaya çalışılıyor. Çünkü dini bozmanın en kolay yollarından biri budur. Hıristiyanlığı aslından uzaklaştıran önemli unsurlarından biri de Kiliselere müziğin sokulmasıdır. İslamiyeti de Hıristiyanlığın durumuna düşürmek için müziğe ağırlık verilmektedir.

Tabii ki böyle bir proje iç dinamiklerle yapılamaz. Etkili dış destek de lazım. Aşağıdaki gazete haberlerine bakılınca bu desteğin planlı bir şekilde sinsice fazlasıyla verildiği görülüyor:

“Yedikule Zindanları, iftardan sonra zindan duvarlarını sarsacak kadar tempolu bir konsere tanıklık etti. Mustafa Özcan'ın Kur'an tilavetinden sonra Avusturya'dan gelen ve daha çok Türk Tasavvuf Musikisi icraasıyla tanınan Abdurrahman Toprak, soğuktan titreyen kalabalığı kendine eşlik ettirmeye çalışarak ilahi söyledi. Ardından bir zamanların **'Yeşil Pop'** çuları sahneye çıktı. Daha sonra heyecanla Yusuf İslam'ın geldiği müjdelendi. Hip Hop şarkılarıyla İslam çağrısı yapan, Ramazan münasebetiyle özel olarak getirilen Amerikalı müzik grubu **Native Deen** (Yerli Din) de sahnede yerini aldı. Her biri en fazla 20 yaşında üç tane çikolata renkli Afro-Amerikan, başlarındaki beyaz takkeler ile koşarak sahneye fırladı. Grubun üyeleri Joshua Salem, Naim Muhammed ve Abdülmelik Ahmed sahnede izleyici ile kurdukları diyalog açısından Yedikule Zindanlarındaki kalabalığı adeta kendinden geçirdi. En fazla ortaokul öğrencisi oldukları her hallerinden belli çocuklar, başlarına beyaz namaz takkelerini geçirmiş sahnenin hemen önünde **'hip hop'** figürleriyle dans ettiler. Gece, Native Deen'in genç üyeleri ile öncüleri olan Yusuf İslam'ın birlikte söylediği sazlı sözlü **'Taleal Bedru'** ile noktalandı.”

Cat Stevens'in (Yusuf İslam'ın) Native Deen grubuyla birlikte verdiği renkli konseri izleyenler de çok renkli.. Erkeklerin yanı sıra, çılgınca eğlenen türbanlı genç kızlar ve kadınlar. Bir yanda mütedeyyin kalabalığının nasıl **'hip hop'** izlediğini görüntülemeye çalışan medya, öbür yanda başlarında takkeleriyle sahnenin altında hiphop figürleriyle dans eden küçük çocuklar. Sahnede ise Yedikule'yi titreten ritimleriyle **'tekbir'** getiren üç Afro-Amerikan...

Yedikule'de verdikleri konser büyük rağbet gören Amerikalı Native Deen grubu Eyüp Sultan'ı ziyaret edip, biri imam olup camide cemaatle namaz kılmayı da ihmal etmiyorlar. Gazetelerde bu fotoğraflar da yayınlanıyor. Verilen mesaj açık; namazımızı da kılıyoruz. Müziğin namaza, Müslümanlığa manisi yok.

Ramazan aylarında yoğunlaştırılan bu faaliyetler projenin birinci aşamasıdır: Bu aşamada, dinimizce haram olan müziği meşru hale getirmek. (İbadetlerin içine sokularsa, mesela müzikli Kur'an-ı kerim okumak, mevlid, ilahi söylemek küfür olur.) Daha sonra da,

müziği Hıristiyanlıkta olduğu gibi ibadetin bir parçası haline sokmak. Birinci aşamada hayli yol alındı. Müziğin girmedığı Müslüman evi neredeyse kalmadı.

Şap ile şeker karıştı 12.11.2005

Dün, İslamiyeti Hıristiyanlığa benzetmek için, içine müziği sokmak istediklerinden bahsederek bu konu ile ilgili örnekler vermiştim. Evet, geçen Ramazanda pek çok otelin kapısında, “**Canlı müzik eşliğinde iftar**” afişlerini gördük. İşte İstanbul’da beş yıldızlı bir otelin ilanı: “Zengin bir mөнünün sonunda Çeşmi bülbül Fasil grubu eşliğinde her akşam iftar...” Dört kız, ellerinde tambur, bendir, kanun ve ut eşliğinde, “Ben yanarım yane yane”, “Sordum sarı çiçeğe” ilahilerini seslendiriyorlar iftarda. Ardından saz eserleri ...

Akşama kadar Allah için oruç tutan, akşam genç kızların seslendirdiği klasik Türk müziği eşliğinde iftar ediyor. Açıkca, ibadete haram karıştırıyor. Eğer bu yaptığını helal kabul ediyorsa bu haram küfre dönüşür.

Artık şap ile şeker karıştı. Eskiden saflar ayrı ve netti. Kim ne yaptığını biliyordu. Herşeyin cılkı çıkmamıştı, curcunaya dönmemişti. İçki içecek olan meyhaneye, eğlenecek olan eğlence yerine, ibadet edecek olan da, camiye giderdi. Hem eğleneyim hem de ibadet edeyim, düşüncesi kimsenin aklından geçmezdi. Haram işleyen de günahını bildiği için üzülürdü. Üzülmediği, yaptığını meşru görmediği için de küfre düşmezdi. Şimdi herşey birbirine karışmış durumda. İbadet mi yapıyor, eğleniyor mu belli değil. Bütün bunlar müziği ve haramları meşrulaştırmanın, haramı helali birbirine karıştırmanın yani “Dini sulandırma” projesinin bir parçasıdır.

Görünüşe bakıldığında bu davranışlar halkın cahilliğine veriliyorsa da, bu o kadar basit bir hadise değildir. Müslümanlar bu hale planlı bir şekilde, belli bir proje doğrultusunda getiriliyor. Bu projenin içeride ve dışarıda bayraktarlığını yapan pek çok kimse var. Rock müziğinin başını çeken **Cat Stevens** diğer ismi ile Yusuf İslam’ın takip ettiği çizgi hayli enteresan. Önce İslam alimlerinin kitaplarından ve çevresindeki Müslüman kimselerden Müziğin haram olduğunu öğrenip Müslüman olmasıyla beraber müziği de bırakıyor. Daha sonra birden fikir değiştiriyor. Bu değişikliği de kendince şöyle yorumluyor: “Başlangıçta müzik konusunda şüphelerim oluşmuştu. Daha sonra Kur’ana ve hadislere baktım, müzik ile ilgili bir şey göremedim. İyi, faydalı şeyleri İslamiyet emrediyor. Müzik iyi ve faydalı olduğuna göre, haram olamaz diye yorumladım. Yeniden çalışmaya başladım.”

Binlerce İslam alimi, Kur’an-ı kerime ve hadis-i şeriflere dayanarak Müziğin haram olduğunu söylüyorlar; bu ise, göremedim, diyor.

Kendisine, “Yedikule’de hip-hop grubu Native Deen ile birlikte sahneye çıktınız. Bu hip-hop tarzını nasıl buluyorsunuz?” diye soruyorlar, o da, “Native Deen, gençleri İslam’a ve Allah’a çağırıyor. Albümleri insanlık adına son derece olumlu mesajlar içeriyor. Bence gayet de başarılı bir hip - hop örneği ortaya çıkarıyorlar.” diyor. Yani dinimizin haram kıldığı müzik vasıtasıyla gençler İslama çağırılıyor. Böyle çağrılarla gelenlerin İslami anlayışını, yaşayışını artık siz düşünün.

Yapılan bu kadar İslam dışı davranışlardan sonra insan ister istemez şüpheye düşüyor. Acabalar akla geliyor. Bu tip insanlar, bu tip gruplar acaba belli maksatlar için mi Müslümanların arasına sokuluyor?! Dinimiz zahire göre hüküm verir. Müslüman oldum diyeni Müslüman kabul ederiz. Fakat bu, ihtiyatı elden bırakmaya da mani değildir.

İstanbul’a geldiğinde görüştüğümüz Beyzadelerden yaşı doksanın üzerinde olan Fethi Sami Baltalimanı amca var. Bir konuşmamızda şunu söylemişti: “Evladım, ben altmış yıldır İngiltere’deyim. Siz benim kadar İngilizleri tanımazsınız. Bir İngiliz, ‘ben Müslüman oldum’ dese, dinimiz zahire göre hareket etmemizi emrettiği için onu Müslüman kabul ederim. Fakat onun samimiyetinden şüphe duyarım. Ben bir İngilizin samimi bir şekilde Müslüman olması çok zor!”

Şimdi de Malazyalı İmad sahnede 18.11.2005

İngiliz **Cat Stevens** (Yusuf İslam), İngiltere’de müzik eğitimini tamamlayan Yusuf İslam’ın yetiştirmesi Azeri **Sami Yusuf** ve Amerikalı **Native Deen** gibi şarkıcılardan sonra şimdi de İngiliz kültürünün hakim olduğu Malezya’da ortaya çıkan şarkıcı **İmad** üzerinden, “**İslami müzik**” adı altında İslam alemine dolayısıyla İslamiyete müzik sokulmaya çalışılıyor.

Son çalışmasının tanıtımı için İstanbul’a gelen ve basında geniş yer verilen İmad’ın Ramazan ayında İngilizce, Arapça, Fransızca ve Türkçe müzikli ilahi albümleri çıkmış. Sanatçı bir aileden geldiği söyleyen İmad, 14 yaşında medrese eğitimi aldığını, okulda hocalarının sesinin güzel olduğunu farkederek kendini müziğe yönlendirdiklerini ifade ediyor. Burada çaktırmadan ince mesaj veriliyor. Nedir bu? Medrese, dini eğitim verilen bir yer. Dolayısıyla

müziğin dini açıdan bir sakıncası olmadığını, hatta medrese tarafından yönlendirildiğini vurgulamış oluyor.

“İslami müzik” dedikleri nedir, diğer müziklerden farkı nedir? Aslında fark yok aralarında. Fark denebilecek tek şey bestelerde, “Allah” “Peygamber” gibi kelimelerin ve isimlerin geçmesi.

Şimdiye kadar Batı'nın örf ve adetleri, her türlü ahlaksızlıkları içimize sokulmuştu. Sadece, Hıristiyanların kilise müziği kalmıştı. O da gelmeye başladı. Kilise müziğine karşılık olarak, “**Tasavvuf müziği**”, **İslami müzik**” adı altında dinimize, camilere müzik sokulmak isteniyor.

Bir şeyin “İslami” olabilmesi için, dini kaynaklarda geçmesi, emredilmesi gerekir. Dinimizin asli kaynakları olan Kur'an-ı kerimde ve Hadis-i şeriflerde müziğin yeri yoktur. Aksine İslam alimleri, Kur'an-ı kerime ve hadis-i şeriflere dayalı olarak söz birliği ile müziğin İslamda yeri olmadığını, haram olduğunu bildirmişlerdir.

Bunun için müzik kelimesinin “**Tasavvuf**” veya “**İslam**” kelimesi ile yanyana gelmesi mümkün değildir. “İslami Müzik” saçmalığını savunmak, zemzemin içine şarap katmak gibi çirkindir. Bu zemzeme yapılacak en büyük hakarettir. Birileri, vazifeleri gereği kasıtlı olarak bunu yapabilir fakat Müslümanların buna alet olması affedilebilir hata değildir.

Bazıları, Peygamber Efendimizin Medine'ye teşriflerinde, kadınların def eşliğinde karşılaşmalarını, “**Talea'l-Bedru'yu**” söylemelerini ve Hz. Aişe'ye kadınların def çalıp oynamalarını dinletmesini delil göstermeye çalışıyorlar. Büyük İslam alimi **İbn-i Hacer** hazretleri bunların Benî Neccâr cariyeleri, köleleri olduğunu zaten kendilerinin “**Bizler Benî Neccar'ın cariyeleriyiz, Muhammed ne güzel komşudur!**” dedikleri bildirmiştir. Hz. Aişe'nin, Peygamberimizin yanında kasidelerini dinlediği kadınlar da birer cariye, hür kadın değildir. Görüldüğü gibi def çalıp kaside okuyan kimseler küçük çocuklarla cariyelerdir. Bunun böyle olduğunu **İmam-ı Buhârî** de bildirmiştir. Hatta böyle bir karşılaşmanın olmadığını bildiren rivayetler de vardır.

Çalgı aleti eşliğinde söylenen, ilahinin, şarkının, kasidenin dinimizde haram olduğunda söz birliği vardır. Hatta ilahinin müzik aleti ile söylenmesi ile ibadete müzik sokulduğu için haramdan öte küfür olduğu bildirilmiştir. Hadis-i şeriflerde, “**İlk tegannî eden şeytândır**” “**Müzik, kalbde nifâk hâsıl eder**”, “**Allahü teâlâ, beni âlemlere rahmet olarak ve çalgıları, cahiliye adetleri ve putları yok etmek için gönderdi.**” buyurulmuştur.

İlahileri çalgı ile, ney çalarak okumak tehlikeli bid'attir. Harama helal diyen ve haramı ibâdete karıştıran kâfir olur. Resulullah efendimizin geldiği bir evde, küçük kızlar def çalıp şarkı söylüyorlardı. Şarkıyı bırakıp, Resulullahı övmeye başladılar. “**Benden bahsetmeyin! Beni övmek** (mevlid, ilahi) **ibâdetdir. Eğlence, oyun arasında ibâdet caiz değildir**” buyurdu (Kimya-i saadet). Def, çalgı çalarak veya oyun arasında Kur'an okuyan, ibadet eden kâfir olur, dinden çıkar.(Tergib-üs-salât)

"Hafızama ne yaptınız?" 19.11.2005

Günümüz gençliğinin ruh hali pek iyi görünmüyor. Sanki gençler uyur gezer gibi. Refleksleri neredeyse dumura uğramış. Şuur yok; olumlu veya olumsuz hiçbir şeye tepki veremiyorlar. Hiçbir şeyi ciddiye almıyorlar. Ciddiye aldıkları tek şey müzik. Ders çalışmada, yeme-içmede, sokakta, otobüste hep müzik ile beraberler. Kulaklarından kulaklık eksik olmuyor. Müzikle yatıp müzikle kalkıyorlar.

Gençleri bu hale getiren, bu denli tahribata uğratan sebepler çok. Acaba bu sebepler arasında en büyük pay hangisinin? Bunu, bakınız Rus bilim adamı **M.Şahanov**, “Medeniyetin Yanılgısı” adlı kitabında nasıl anlatıyor:

“Günümüzde en tehlikeli şey, insanın müzik vasıtasıyla tahribidir. Bir zamanlar Hitler'e sormuşlar, "Doğuda fethettiğimiz ülkelere nasıl bir eğitim tarzı uygulayalım?" diye sorarlara "Onlara sabahtan akşama kadar hafif müzik dinleteceğiz. Onlara düşünme, okuma fırsatını vermemek lazım. Çünkü manevî derinliği olmayan insanlar kendilerini hep mutlu hissederler" der.

Bugün Hitler'in hayalleri gerçekleşmiş durumda. Günümüzde müzik kültürü bizi istila etmiş durumda. İnsanı insan yapan edebiyat ve sanat otuzdokuzuncu-kırkıncı sıralara gerilemiş durumda. İlk sıralara, insanın hissiyatına hitap eden ve taklide sürükleyen araçlar çıkmış bulunuyor.

Bilim adamları ispatlamıştır ki, insanlara, devamlı olarak tahrik edici müzik dinletildiği zaman beyinleri çalışamaz duruma geliyor. Yunus balıklarına tahrik edici müzik dinlettiler ve yüzlerce yunusun kendilerini karaya attığını gördüler.

Günümüzde insanı uyuşturan, beyin faaliyetlerini, düşünmeyi zayıflatan birçok araç keşfedilmiştir. Bunların en önemlisi müziktir. Kazakistan'da 1986'da “Aralık hadiseleri” oldu. Bu

olayları araştıran komite başkanı anlatıyor: Araştırma esnasında yanıma bir kız geldi ve başından geçen hadiseleri anlattı. Ölen gençleri de tanıyormuş. Bizi de sürekli takip ediyor ve dinliyorlarmış. Odadan çıktığımız zaman kızı yakalamışlar. KGB'de özel bir müzik odası varmış. Son sistem teknolojiyle donatılmış. Kızı müzik odasına sokmuşlar ve tavandan, tabandan, duvardan, hatta oturduğu masadan çeşitli müzikler dinletilmiş. Bir kaç saat bu odada tuttuktan sonra kızı akşam serbest bırakıyorlar.

Başka günler yine çağırıp aynı odaya sokuyorlar. Ve iki üç uygulamadan sonra otobüs durağına bırakıyorlar. Fakat kız biliyor ki evi yakında fakat gideceği yeri bir türlü hatırlayamıyor. Geri dönerek KGB'nin kapısını çalıyor ve "**Hafızama ne yaptınız?**" diye bağırmağa başlıyor. "**Bani adresime götürün**" diye yalvarıyor.

Bugün de aynı şekilde ses vasıtasıyla insanların beyinleri tahrip ediyor. Bu süreç dünya çapında yaşanıyor. Fakat insanlar bunu tam olarak kavrayabilmiş değil."

Yeri gelmişken, müziğin dini açıdan durumuna da bir bakalım: "Dürr-ül-müntekâ" kitabında müziğin bütün dinlerde büyük haram olduğu yazılıdır. İncilin yasak ettiği müziği, sonradan papazların Hıristiyan dînine, kiliseye soktuklarını Büyük İslam âlimi Zerkânî bildirmektedir.

Bozuk dinler, kalpleri ve rûhları besleyemediği için, müziğin, her çeşit çalgı sesinin nefislere hoş gelmesi, nefisleri beslemesi rûhânî tesîr sanıldı. Bugünkü batı müziği, kilise müziğinden doğdu. Bugün yeryüzünü kaplıyan bozuk dinlerin hemen hepsinde, müzik, ibâdet hâlini almışdır. Müzik ile, her çeşit çalgı ile nefisler keyiflenmekte, şehvânî, hayvânî arzûlar kuvvetlenmektedir. Müzik insanları, alkolikler ve morfinmanlar gibi gaflet içinde, uyuşuk yaşatmaktadır. Dinimiz müziği boşuna yasaklamamıştır.

Gençlerin içler acısı hali 25.11.2005

Türk Eğitim Sen'in Türkiye genelinde 40 ilde, 9-17 yaş grubundan, 13 bin 430 öğrenci üzerinde yaptırdığı anket çalışmasına göre; bu öğrencilerin yüzde 16'sının sigara, yüzde 11'inin alkol ve yüzde 2.9'unun uyuşturucu madde kullanmaktadır. 2004 yılında yaptığı araştırmada, öğrencilerin yüzde 13'ünün sigara, yüzde 7'sinin alkol ve yüzde 1.29'unun uyuşturucu kullandığı belirlenmişti. Bir yıl içinde, Sigara kullananlar öğrenci sayısının yüzde 3, Alkol kullananların yüzde 7, Uyuşturucu kullananların 1,61 oranında arttığı görülüyor. Araştırmaya sadece sokak çocukları dahil edildiğinde bu oran sigarada yüzde 84, alkolde yüzde 68, uyuşturucuda yüzde 82.

Geleceğimizi emanet edeceğimiz gençlerimizin durumu bu. Gençlerin bu hale gelmesinde zamanın, ortamın mutlaka önemli bir payı var. Fakat bu konuda önemli bir pay da anne babalarıdır. Acaba biz üzerimize düşene yaptık mı, ne kadarını yaptık düşünmemiz lazım.

Babanın evlâdı üzerinde hakkı olduğu gibi, evlâdın da baba üzerinde hakkı vardır. Bu hakka dikkat etmeyen, bunun için kötü yola düşen çocuklar babalardan evlâtları âhırette davacı olacaklardır.

Evlâdın baba üzerinde hakkı sorulduğunda, Resûlullah efendimiz buyurdu ki:

"Evlâdın, babası üzerinde üç hakkı vardır. Bunlar:

- 1- Doğduğu zaman ona iyi bir isim koyması,
- 2- Kavrayacak duruma gelince Kur'an-ı kerîmi ve din bilgilerini öğretmesi,
- 3- Evlenme çağına erişince de evlendirmesi."

Bir defasında, yanında oğlu olduğu hâlde, Hazret-i Ömer'e bir adam gelerek,

- Yâ Ömer! Bu oğlum bana karşı geliyor, diyerek oğlunu şikâyet etti.

Bunun üzerine Hazret-i Ömer, o kimsenin oğluna, "Babana nasıl karşı geliyorsun? Allaha korkmuyor musun? Babanın, evlâdı üzerindeki haklarını bilmiyor musun? diye sorunca, genç de, "Ey mü'minlerin emiri, babanın evlâdı üzerindeki haklarını biliyorum. Peki, evlâdın, baba üzerinde hiç hakkı yok mudur? " diye sordu.

Hazret-i Ömer cevap verdi:

- Olmaz olur mu hiç! Elbette vardır. Bu haklardan biri, babanın temiz ve asîl bir hanımla evlenmiş olmasıdır. Eğer erkek, bayağı bir kadınla evlenmiş olursa, bu hâl, ondan doğacak çocuklar için bir ar meselesi olur. Evlâdın, babası üzerindeki haklarından biri de kendisine iyi bir isim koymasındır. Ve nihâyet, evlâdına dinini öğretmesidir.

Hazret-i Ömer'den bu sözleri dinleyen genç dedi ki:

- Vallahi babam bu söylediklerinin hiçbirini yapmadı. Benim annem asîl bir kadın değildir. Dört yüz dirhem karşılığında babamın satın aldığı Sind'li birisidir. Sonra, bana güzel bir isim değil bilâkis çirkin bir isim koymuş. Ayrıca bugüne kadar bana dinimi öğretmedi, Kur'an-ı kerîmden bir âyet bile öğretmedi.

Gencin bu sözleri üzerine Hazret-i Ömer celâllendi. Gencin babasına dönerek,
- Oğlum bana karşı geliyor, diye bana şikâyete geliyorsun. Hâlbuki o sana karşı gelmezden önce sen ona karşı gelmişsin. Önce onun şikâyet için bana gelmesi lâzımdı. Haydi git, diyerek azarladı.

NOT: *M.Necati Özfatura'nın başkanı bulunduğu Türkiye Yeşilay Cemiyeti, akol, sigara ve uyuşturucu ile mücadele etmek ve sokak çocuklarını kurtarmak amacıyla Valiliğin izniyle yeni bir çalışma başlatmıştır. Bu çalışmaya maddi destek vermek isteyenler, Garanti Bankası Yeşilyurt şubesi nezdindeki ilgili hesaba para yatırabilirler.*

"Ne ekersen onu biçersin" 26.11.2005

Kişi, ana-babasına nasıl muamele ederse, çocukları da ona öyle muamele ederler. "Eden bulur" "Ne ekersen onu biçersin" gibi güzel ata sözlerimiz meşhurdur.

Birisi bir yerde babasını dövüyordu. Etraftan yetişenler, "Bu ne hâl, utanmıyor musun, insan hiç babasını döver mi?" diye oğluna bağırdılar. Babayı oğlunun elinden kurtarmak istediler. Fakat dövülen şahıs, onlara dönüp o perişân hâliyle dedi ki:

- Bırakın! Ben de burada babamı döverdim. Şimdi de aynı yerde evlâdım beni dövüyor.

Onun suçu yok. Ben kendi yaptığının cezâsını çekiyorum.

Hikmet ehli bir zât buyurdu ki:

- Anasına-babasına âsî olan, evlâdından hayır görmez. İşleri hakkında istişâre etmeyen ihtiyacını elde edemez. Ailesini idâre etmeyen hayatın tadını bulamaz.

Peygamber efendimiz, " **Evlâdının iyiliği üzerine ona yardımcı olan ana- babaya**

Allah rahmet eylesin" buyurmuştur.

Sâlihlerden biri, oğluna "Şunu yap, bunu yapma!" diye hiç emretmezdi. Kendisine bunun sebebi sorulduğunda şu cevabı verdi: "Bir şey istersem yapmaz da bana karşı gelir ve dolayısıyla Cehenneme müstehak olur, diye korkuyorum. Ben, evlâdımın ateşte yanmasını istemem."

Fudayl bin İyâd hazretleri şöyle buyurdu: "Anaya-babaya iyilik etmek, akrabâ ve dostlara ziyârette bulunmak, âile efrâdı ile iyi geçinmek, helâl kazançlarla yaşamak, muhtaçlara ve ahbâba yedirep içirmek, dilini korumak ve evine bağlı olmak insanlık hasletlerindedir."

Resûlullah sallallahü aleyhi ve sellem buyurur:

Dört şey, kişinin saâdetindedir.

- 1- Hanımının sâliha olması.
- 2- Kardeşlerinin sâlih olması.
- 3- Evlâtlarının iyi insanlar olması,
- 4- Rızkının kendi bulunduğu mahâlde kazanılır olması.

Enes bin Mâlik hazretleri buyurdu ki:

Yedi şey vardır ki, onlardan birini yapmış olan kimse, öldükten sonra da ecir, sevap kazanır:

1- Kim bir câmi yaptırırsa orada namaz kılınmakta devam edildiği sürece o kimse sevap kazanır.

2- Kim bir su getirip çeşme yaptırırsa, insanlar ondan su içtiği müddetçe, o kimse ecir alır.

3- Kim Kur'ân-ı kerîmi yazar ve okunmasını sağlarsa, o mushaf okunduğu sürece o kimse sevap kazanır.

4- Kim bir kuyu kazıp su çıkarırsa, o kuyu durduğu ve insanlar ondan faydalandığı müddetçe sevap kazanır.

5- Kim bir meyve ağacı dikerse, insanlar ve kuşlar onun meyvesinden yediği sürece kendisi de sevap kazanır.

6- Kim faydalı bir ilim öğretirse, bu ilimden faydalandığı sürece ecir kazanır.

7- Kim hayırlı ve kendisine duâ, istiğfar edecek bir evlât bırakırsa, o yaşadıkça anne-babası da ecir ve sevap kazanır. Evlâdın alacağı ecir ve sevap da eksilmez. Eğer ana-baba evlâtlarına Kur'ân- ı kerîmi öğretmezler, onu sâlih bir insan olarak yetiştirmezlerse, o hayatta oldukça yapacağı kötülüklerin günâhı ebeveynine de yazılır. Evlâda yazılacak günâhtan da hiç eksilmez.

tanın maskarası olmamak için 2.12.2005

Dinimiz İslamiyyet, ilmi dâimâ medhetmiş, Müslümanları dâimâ ilme teşvik etmiştir.

Zümer sûresi, dokuzuncu âyet-i kerîmesinde mealen, "**Hiç bilenlerle bilmeyenler bir olur mu? Bilen elbette kıymetlidir.**" buyurulmuştur.

Peygamberimiz ise "**İlim Çin'de bile olsa, gidin öğrenin.**" "**Nerede ilim varsa, orada müslümanlık vardır.**" "**Kadın erkek her Müslümana ilim öğrenmek farzdır!**" buyurmuştur.

Kadın erkek herkesin her ilmi (örneğin, fizik, kimya, astronomi..) öğrenmesi mümkün olmadığına göre, bir Müslümanın hangi ilmi ne kadar ve hangi sıraya göre öğrenmesi gerekir? sorusu akla geliyor haliyle.

Dinimize göre, öncelikle öğrenilmesi farz olan ilim, **iman, itikat bilgileridir**. Bundan sonra, **fıkıh ve ahlak bilgileri** gelir. Bir kimse zaruri iman bilgilerini bilmiyorsa, inancında eksiklik varsa, yaptığı ibadetlerin bir faydası olmaz. İbadet bilgilerinde eksiklik varsa yaptığı ibadetler boşa gider. Bunun için kadın erkek herkesin bu bilgileri kendi ihtiyacı kadar öğrenmesi farzdır. Kitap okumayan, dinini öğrenmeyen câhil sofu, şeytanın maskarası olur.

Bundan sonra, meslek ve fen bilgileri gelir. Bu bilgiler herkese farz değildir. Bu bilgileri de ihtiyacı olanın ihtiyaç miktarı kadarını öğrenmesi farzdır. Örneğin bir doktorun, doktorluk bilgilerini öğrenmesi farzdır. Bilgi eksikliğinden dolayı hastasına zarar vermişse, onun ölümüne sebep olmuşsa bundan mesul olur.

İlim silah gibidir. Bu kadar önemli ve kıymetli olmasına rağmen kötü maksatla kullanıldığında ise o kadar çok zararlıdır. Çünkü ilim, kibir gibi kötü huylara da insanı sürükler. İlim, çok kıymetli olduğu için, ilim sâhibi kendini üstün ve şerefli sanır. Gurura, kibire kapılır. Bazılarının bilhassa Ramazan aylarında din adamı diye ortaya çıkıp, kendine ve dine ne kadar zarar verdiklerini esefle görüyoruz. İlimden gayenin, maksadın ne olduğu bilen gerçek alim kendini bunlardan korumasını bilir.

Çünkü, hakîkî ilim, insana aczini, kusûrunu ve Rabbinin büyüklüğünü, üstünlüğünü bildirir. Yaratanına karşı korkusunu ve mahlûklara karşı mütevâzi olmasını arttırır. Kul haklarına önem verir. Böyle ilimi öğretmek ve öğrenmek farzdır. Gerçek ilim, ihlâs ile ibâdet etmeğe sebep olur. Amel ve ihlâs ile olmayan ilim zararlıdır. Hadîs-i şerîfte, "**Allah için olmayan ilmin sâhibi Cehennemde ateşler üzerine oturtulacaktır**" buyuruldu.

Dini ilimlerde ilmi istismar etmek çok daha kötüdür. Bu hal, altın kaşıkla necâset yimeğe benzetilmiştir. Dîni dünya kazancına âlet edenler, din hırsızlarıdır. Hadîs-i şerîfte, "**Din bilgilerinin dünyalık ele geçirmek için edinenler, Cennetin kokusunu duymayacaklardır**" buyuruldu.

İlim sahipleri iki türdür. Hadîs-i şerîfte, "**Bu ümmetin âlimleri iki türlü olacaktır: Birincileri, ilimleri ile insanlara faydalı olacaktır. Onlardan bir karşılık beklemeyeceklerdir. Böyle olan insana denizdeki balıklar ve yeryüzündeki hayvanlar ve havadaki kuşlar duâ edeceklerdir. İlimi başkalarına faydalı olmayan, ilmini dünyalık ele geçirmek için kullananlara kıyâmette Cehennem ateşinden yular vurulacaktır**" buyuruldu.

Diğer bir hadîs-i şerîfte, "**Bir insan, yâ âlimdir, yâhut ilim öğrenmekte olan talebedir. Yâhut bunları sevmektedir. Bu üçünden başkaları ahırlarda uçan sinekler gibidir.**"

"İlimim eksik kalmasın!" 3.12.2005

Cenab-ı Hakkın rızasını, insanlara faydalı olmayı kendilerine gaye edinen hakîkî islâm âlimleri, ilim öğrenmek için herşeylerini terk etmişler. İmkansızlıklara rağmen binlerce talebe yetiştirmişlerdir. Mum ışığında, binlerce cild kitap yazarak bizlere miras bırakmışlardır. Bizler ise her türlü teknolojik imkanlara rağmen bunları okuyup istifade etmekten aciziz.

İmâm-ı Ebû Yûsûf hazretlerinin onbeş yaşında oğlu vardı. Bu çok sevdiği oğlu bir gün ansızın vefât etti. Bu üzüntülü halende bile talebesine, "Defin işini size bıraktım. Ben üstadımın dersine gidiyorum. Bugünkü dersi kaçırmıyayım" dedi. Ciğer pâresi olan, oğlunun cenâzesinde "**ilmim eksik kalmasın**" diye bulunmadı.

Hazret-i imâmı vefâtından sonra rû'yâda gördüler. Cennette, büyük bir köşkün karşısında duruyordu. Köşkün yüksekliği Arşa varmıştı. "Bu köşk kimindir?" diye sorduklarında, "Benimdir" buyurdu. "Buna nasıl kavuştun diye sorulunca", "İlim ve ilim öğrenmeye ve öğretmeye olan muhabbetim ile" buyurdu

Hirevî hazretlerinin çocuklarından en büyüğü takvâ sâhibi âlim bir kimse idi. Vefât ederken babası, yastığı başında idi. Vefât edince, üstünü örttü. Medreseye gelip, her zamanki dersini aksatmadan bir cüz hadîs dersi verdi. Sonra medreseden çıkıp defin işine başladı.

Defin işlerinden önce ders vermesinin sebebi sorulduğunda, "Oğlumun eceli geldi. Vefât etti. Bu iş Allahü teâlânın rızâsı ile olduğu için, ben de râzı oldum. Başka bir çâre bilmiyorum. Allahü teâlânın kazâsı ve emri böyle oldu. Bunun için talebelerimi dersten mahrum bırakamazdım" buyurdu.

İlim ehlinin yanında bulunmanın fazîlet ve derecesi çok büyüktür. Resûlullah efendimiz buyurdu ki, "**Bir kimse din âlimlerinin ve sâlihlerin yanî İslâmın beş şartını devam üzere yapanların yanına gitse, her bir adımına Hak teâlâ, kabûl olmuş nâfile bir hac sevâbı ihsân eder. Zirâ, âlimleri ve sâlihleri Hak teâlâ sever. Allahü teâlânın evi olsaydı, bu kimse o evi ziyâret eyleseydi, ancak bu sevâbı kazanırdı.**"

Hassân bin Atıyye hazretlerinin rivâyet ettiği hadîs-i şerîfte, “**Âlimin ölümüne üzülmiyen, münâfıktır. İnsanlar için, bir âlimin ölümünden daha büyük musibet yoktur. Bir âlim ölünce, gökler ve göklerde olanlar, yetmiş gün ağlar**” buyuruldu.

Enes bin Mâlik'in haber verdiği hadîs-i şerîfte, “**Âlime haksız olarak hakâret eden kimseyi, Allahü teâlâ, bütün insanlar arasında hakîr, rezil eder. Âlime hurmet eden kimseyi, Allahü teâlâ, Peygamberler gibi azîz eder, şereflendirir**” buyuruldu.

Başka hadîs-i şerîfte de, “**Bir kimse, âlimin sesinden yüksek sesle konuşursa, Allahü teâlâ, onu dünyada ve âhirette hakîr eder.**” buyuruldu.

Görülüyor ki, hakîkî âlimlere hurmet etmek lâzımdır.

Alimim diyen herkesi de böyle kabul etmek günümüz için yanılıcı olur. Çünkü, bir hadîs-i şerîfte buyuruldu ki: “**Kıyâmete yakın hakîkî din bilgileri azalır. Câhil din adamları, kendi görüşleri ile fetvâ vererek, insanları doğru yoldan saptırırlar**”

Yine, hadîs-i şerîfte, “**Bir zaman gelir ki, insanlar din adamından sokakta rastladıkları eşek ölüsünden kaçır gibi kaçarlar.**” buyuruldu.

İyi bilinmeli ki, insanı dalâletten, kötü yoldan ancak ilim kurtarır. Rehber olmadan doğru yola kavuşulamaz. Artık ahir zamandayız; gerçek alim neredeyse kalmadı. Bunun için, geçmişte Ehl-i sünnet âlimlerinin yazdığı doğru din kitaplarını arayıp, bulmak bunları okuyarak dünyamızı ve ahiretimizi kurtarmak zorundayız.

Batı'dan çekirdek aile manzarası 9.12.2005

Derginin birinde Batı'nın aile yapısını çok güzel ifade eden iki fotoğraf gördüm. İlk fotoğrafta, kucağında kedi bir kadın; diğerinde ise kucağında köpek olan bir kadın. Altında da, “**Batı'da çekirdek aile**” yazısı. Aileyi nihayet bu hale getirdiler. En iyimser bir yaklaşımla bu fotoğrafa bir de çocuk ilave edebiliriz o kadar. Aile fotoğrafından “**Baba**” çoktan çıkmış durumda. Batı hızla babadan uzaklaşıyor, babasız bir toplum haline geliyor. Yapılan araştırmalar da bunu doğruluyor. Bununla ilgili, Amerikan Değerleri Enstitüsü tarafından yayımlanan “*Fatherless America=Babasız Amerika*” adlı eser de, kitabın yazarı David Blankenhorn çarpıcı tespitlerde bulunuyor:

“Batı giderek babasız bir cemiyet haline geliyor. Bir nesil önce Amerikalı çocuğun babalı bir evde büyümeyi ümit etmesi normaldi. Bugün Amerikan çocuklarının yüzde 40'ı babalarından ayrı yaşıyorlar. Otuz sene önce bu oran yüzde 20 idi. Bugün pek çok çocuk resmî kâğıtlardaki 'baba adı' hanesine ne yazacağını bile bilmiyor. Bu ülkede çocukların yarısından fazlası, 18 yaşına ulaşmadan önce, çocukluk devrelerinin önemli bir kısmını babalarından ayrı geçiriyorlar. Bu ülkede, babaları tarafından terkedilmiş çocuk sayısı şimdiye kadar hiç böylesine kabarık olmadı. Şimdiye kadar, bir babaya sahip olmanın ne mânâya geldiğini öğrenmeden büyüyen çocuk sayısı böyle çok değildi. Babasızlık bu neslin en kötü nüfus bilgisidir. Toplumda 'mutlu çocuk'un azalmasının en önemli sebebidir.”

İlim adamları bugün Batı'daki sosyal problemlerin kaynağını çocukların sıcak aile ortamından uzak yetişmelerinde aramaktadırlar. Başka bir ifade ile bu problemlerin çoğunun bir tek sebebe dayandığı görüşünde: Batı'da babalık kurumunun çöküşü.

1960'ların başında Amerikan ailelerinin hemen hemen yüzde 75'i ana, baba ve çocuklardan müteşekkildi, “çekirdek aile” dediğimiz yapıdaydı. Bugün o çekirdek de kırılmış, dağıtılmış. Artık “tek ebeveynli aile”ler vardır. Bugünkü istatistiklere göre bu oran üçte bire düşmüştür. Onların da yüzde 90'ı anne ve çocuklardan meydana gelmektedir, baba ortada yoktur. Bugün 100 kadından 30'u babasız dünyaya gelmektedir. Yine ülkedeki 15-19 yaş arası genç kız nüfusunun yüzde 10'u evlenmeden doğum yapmaktadır ve çocukları “babasız”dır.

Araştırmacı yazar Blankenhorn'a göre, boşanmalar, evlilik dışı çocuk doğumları, çocukların yoksulluk çekerek büyümesi, zorba gençlik, güvensiz çevre, ev içi şiddet olaylarının esas sebebi çocuklarda ebeveynin otoritesinin zayıflaması... Yani, çocukların hayatından babanın uzaklaşmasıdır.

İşin daha kötüsü yazara göre şifa bulunması gereken asıl hastalık, sadece “baba”yı kaybetmek değil, “babalık fikri”ni kaybetmek. Toplumun karşı karşıya bulunduğu en büyük kayıp, evlerden babaların kaybı değil, zihinlerden, gönüllerden babaya olan inancın, ihtiyacın kaybıdır. Başka bir ifade ile “**Babasız da olunur. Baba zaten fazlalıktır.**” fikri.

Çocuk psikolojisi üzerine isim yapmış Dr. Benjamin Spock da günümüz sosyal problemlerini eski değerleri kaybetmeye bağlamakta. Geçmişten övgüyle bahsetmekte:

“19'uncu yüzyılda ve 20'inci yüzyılın başlarında Amerika'da ve Avrupa'da aile yapısı klasikti. Ana-babaların, büyükanne-büyükbabaların yaşlarına, tecrübelerine itaat ve hürmet

uyum getiriyordu. Baba çekirdek ailenin reisi olarak tanınır ve bu görevini vakarla yürütürdü. Çocuklar büyüklerine saygı gösterirlerdi. Bugün ise, herşeye rağmen hâlâ yürüeyen çok az sayıdaki aile bile gerginlik ve sıkıntı ile içice. Sadece ana veya sadece baba ile devam eden aile hayatında, geçimsizlikler çok yaygın. Yaşlılar değil hürmet beklemek, artık gençlerden sadece müsamaha görmeyi ümit edebiliyorlar. Artık birçok ailede baba, sofraya ya da sohbe reislik eden tesirli bir rol üstlenmiş değil, evin dışındaki işiyle meşgul. Televizyon komedilerinde baba, ekseriya, sersemce hareketler yapan bir maskara hüviyetinde canlandırılıyor. Anneler, güvenilir, saygıdeğer eğitici kimliklerini gitgide kaybediyor. Bazı ailelerde çocuklar büyüklerden daha fazla söz sahibi. Eskiden yemek saatleri bütün aileyi bir araya toplayan mühim bir âdet idi; bugün önemsiz, sıradan vakitler haline geldi. Hatta bazı evlerde masa etrafında aile fertlerinin toplandığı yemek saatleri mevcut bile değil."

Sağlıklı toplum için aile önemli. Aile için de baba önemli. Baba otoritesi olmayan evde huzur olmaz. Baba ailenin direği. Direksiz ailenin hafif bir sarsıntıda, zarar görmesi, yıkılması kaçınılmazdır

Ailenin çökme sebebi 10.12.2005

Batı'da sosyal problemler her gün daha da artmakta; önüne geçilemez hale gelmektedir. Biz de, Batı'yı taklid ettiğimiz oranda bundan nasibimizi almaktayız. Batılı ilim adamları, bu sıkıntıların, problemlerin sebepleri üzerinde geceli gündüzlü çalışmaktadırlar. Bununla ilgili makeleler, kitaplar yazmaktadırlar. Bunlardan biri olan Dr. Benjamin Spock, "Çocuklarımız İçin Daha İyi Bir dünya" kitabında, günümüz sosyal problemlerinin sebeplerini şöyle izah ediyor:

"1- Semavi dinlere göre insan şerefli bir varlık olarak yaratılmıştır. Fakat son iki asırdır okullarda okutulan (Özellikle biyoloji, antropoloji, psikolojideki) maneviyattan uzak pozitivist, maddeci, inkarcı bilgiler Allah'a olan inancı temelinden sarstı. İnsanlık için münasip görülen daha aşağı mevkiin yavaş yavaş kabulü derin ve eziyet verici sonuçlar doğurdu, manevi inancımız boşaltıldı; fakat öyle yavaş boşaltıldı ki, çoğumuz nasıl, ne zaman olup bittiğini farkedemedik.

2- Biyoloji, antropoloji ve psikoloji insan varlığını anlamak için değerli ilimlerdir, fakat her biri insanlığı daha ziyade mekanik bir bakışla ve sınırlı olarak tanır. Onlar 'bir bütün olarak insan'ı, özellikle de bizi hayvanlardan ayırtan, adına 'ruh' dediğimiz manevî halleri, idealizmi hesaba katmazlar. Bu ihmal birçok insanı müstehzi, aşağı bir sonuca götürür. Derler ki, yüksek idealler, gayeler için uğraşmayı bırakalım, bulunduğumuz bu alt tabakada, hayvanî tabiatımızla başbaşa zevkimize bakalım.

3- Değer ölçülerini reddetmemizin üçüncü sebebi, geçmişe şuursuzca başkaldırı ve düşüncesizce herşeye isyan. İnsanlarımızın önemli bir bölümü, inançlara, ideallere sahip çıkmadıkça toplum dikiş yerlerinden ayrılmaya devam edecek, dikiş tutmayacak. Eğer çocuklarımıza manevî değerleri kazandırmazsak, onlar televizyon programları, CD'ler ve diğer ticari reklam furyasının tazyiki altında maddeciliğin ortasına düşeceklerdir."

Bu manevi değerlerden uzak eğitim Batı'da aileyi de temelinden sarstı. California'lı psikiyatrist Judith VVallerstein, ana-babası boşanmış 131 çocuk üzerinde onbeş yıl müddetle inceleme yapmış. "Üzerinde o boşanma hadisesinin tesiri kalmayan, uyumlu, normal bir yetişkin haline gelen bir tek çocuk görmedik." diyor. Hepsi bunalımlı, okulda başarısız, içine kapanık, saldırgan... Psikiyatrist Wallerstein devam ediyor: "Boşanma ve kadının erkekle eşit olma arzusunu elde etmesi ile her şeyin hallolacağı sanıldı. Gelin nokta bunun ne kadar yanlış olduğunu ortaya koydu"

Batı'da bugün evliliklerin yarısından çoğu boşanma ile neticeleniyor. 30-40 sene önce böyle değildi. İnsanoğlunun fitratında bir değişiklik olmadığına göre demek ki aynı şartlar bugün de olsa karı-kocalar daha iyi geçinebilecek. Peki bu geçimsizliğe sebep ne? Wallerstein bunu şöyle izah ediyor: "O zamanlar ailede roller net bir şekilde paylaşılmış, benimsenmişti. Erkek ekmeği getiren, kadın onu pişirendi. Halbuki bugün böyle değildir. Bugün roller karışmıştır. Sahnedeki rol karışıklığı oyunun düzensizliğine ve bozulmasına yol açmaktadır. Bugün aile hayatındaki sarsıntı sahnedeki iki esas oyuncu arasındaki çekişmeden, rol kavgasından kaynaklanmaktadır. Rol değişikliği isteyen kadın olduğuna göre bu işte en çok kadının karlı çıkması beklenirken tam tersi oldu. Ekmek getirme sorumluluğunu paylaşacak

birini buldukları için erkekler, bu rol değişikliğinden kârlı çıktı. Yani kadınlar zararda. En büyük zarar gören ise, aile sıcaklığından eğitiminden uzak kalarak ruhi dengeleri bozulan çocuklar. ”

Batılı uzmanların ortak görüşü: Sağlıklarını koruyamadığımız çocuklardan, birgün, toplum olarak kendimizi korumak zorunda kalacağız. Aynı manevi hastalık bizde de hızlı bir şekilde yayılmaktadır. Çocuklarımıza dinimiz İslamiyeti, sıcak aile hayatını yaşatmaksak aynı neticeler ile karşı karşıya gelmemiz kaçınılmaz olacaktır. Bir milletin aile yapısı çökmeden millet yıkılmaz.

Değişmeyen gündem; İslamda Reform 17.12.2005

Son iki asırdır, Batı'nın teşviki ile İslam ülkelerinde her zaman “**Dinde reform**” konusu gündemi getirilir. Her platformda, “**Dinde yenilik, dini çağa uydurma**” konuları işlenir. Hakim güçler, Hıristiyanlıkta reform yaparak, kendi arzularına göre bir din ortaya çıkarttıkları gibi, İslamiyette de reform yaptırarak, sınırlarını kendilerinin çizdiği bir İslam ortaya çıkarmak yani İslamiyeti protestanlaştırmak istemektedirler.

Bu arzu çeşitli vesilelerle, organizasyonlarla sık sık önümüze geterilmektedir. Geçen hafta Suudi Arabistan'ın Mekke kentinde yapılan, İKÖ'nün 3. Olağanüstü Zirvesi'nin, “**Reformlar**” ve “**Aydınlanmış İslâm**” gündemi ile toplanması müteaddiyin, muhafazakar Müslümanları endişeye sevk etmiştir.

İslam Konferansı Örgütü'nün son iki yıldır yapılan hemen tüm toplantılarının ana gündemini “**reform**” konusu oluşturdu, reform ve “**İlimli İslam**” konusunda birçok İslam ülkesi ciddi öneri paketleri hazırladı. Sayın Başbakanımızın da ifade ettiği gibi, İslam İslamdır; İslamın “İlimlisi” “Radikalı” olmaz. Batı'nın ılımlıdan maksadı, içi boşaltılmış bir İslam. Buna rağmen, 1966'da kurulduğu günden bu yana çoğunlukla atıl duran İslam Konferansı Örgütü'nün reforma kilitlenip ılımlı İslamı gündeminin önemli konuları arasına alması, zirvenin “**İlimli İslam Zirvesi**” olarak adlandırılması “Dinde Reform” endişelerini artırmaktadır. İKÖ'nün hazırlamış olduğu reform paketlerinin bu konularla yağunlaşması, haliyle İslam'ın yeniden yorumlanması tartışmalarının bir kez daha gündeme getirileceği endişesini doğuruyor.

Buna bağlı olarak; İslam dünyasındaki geri kalmışlığın ve siyasi karışıklığın, tıpkı Batılı oryantalistlerin yaptığı gibi İslam dinine yüklenerek İslâm'ın aslı kaynaklarına el atılacağından ve bu kaynakların yeni bir oryantalizm ile yeniden yorumlanmaya başlanacağından çekiniliyor. Şayet bu endişeler doğrulanırsa, Müslüman dünyanın geri kalmışlığı İslam'ın temel kaynaklarına yüklenecek, bu bağlamda bir takım operasyonlar düzenlenecek ve İslam dünyası, başkalarının kendi kalıplarıyla biçtiği bir elbiseyi giymeye zorlanacak.

Bu endişelerle zirvenin nihayi kararları beklendi. Nihayet, İKÖ zirvesinde alınan kararlar “**Mekke Bildirisi**” adı altında yayımlandı. Bildiride yer alan, “İlimli İslam esas alınacak, İslam'ın esasında bir hoşgörü dini olduğu vurgulanacak, bütün İslam mezhepleri birbirini ile dost olacak, kadınların da katıldığı bir fıkıh konseyi kurulacak, kadın haklarının iyileştirilmesi için birimler oluşturulacak, kültür alanında karşılıklı tercüme teşvik edilecek, İKÖ medeniyetlerarası diyaloga aktif katılacak” (Y.Şafak, 8.12.2005) gibi maddeler yukarıdaki endişeleri daha da artırdı. Alınan bu kararlar, 14 asırdır tatbik edilen İslamdan, öz değerlerimizden kaçışı, yeni açılımları, yabancıları taklide yönelmeyi işaret etmektedir. Böyle bir yaklaşım İslama bir şey kazandırmaz, aksine çok şey kaybettirir.

İslam çağa uymuyor diye reform yapmak isteyenler, bilerek veya bilmiyerek İslamın yıkılmasına yardım etmiş olurlar. Çünkü İslamiyet her çağa uygundur, reforma ihtiyacı yoktur. Bunu sadece biz söylemiyoruz. Bir zamanlar komünizmin fikir babası meşhur fikir adamı **Roger Garaudy** “Niçin İslâmı seçtiniz? Sorusuna “**İslâmı seçmekle çağı seçtim**” şeklinde cevap verdikten sonra şöyle devam ediyor: “İslam, çağları arkasında sürükleyen bir dindir. Diğer dinler ise, çağların arkasında sürüklendi. İslam dışındaki bütün dinler zamana uyduruldu. Reforma tabi tutuldu. Mukaddes kitablar zamana göre tahrif edildi. Kur'an-ı kerim ise, indirildiği günden beri hep zamana hükmetti. O, zamanı değil, zaman onu izledi. Zaman yaşlandıkça o gençleşti. Bu, çağlar üstü bir olaydır. Bugüne kadar, bunca savaşların bıraktığı korkunç, sosyal, siyasi ve ekonomik sarsıntılardan daha büyük bir olaydır. İslâm, bütün çağlara, düşüncelere hakim, fakat bunlardan hiçbirini, İslama hakim değildir.”

“Ben o sözlerden bızırım!” 17.12.2005

Bugün Mevlana'yı anma haftasının son günündeyiz. Her sene olduğu gibi bu sene de, bu hafta dolayısıyla Hazret-i Mevlana ile İslamiyetle ilgisi olmayan, nice söz ve eylemlerle bu mübarek zatın sözde ruhu şâd edildi. Gerçek şu ki, dünyanın dört bir yanından gelen, dinli - dinsiz namazsız niyatsız kimselerin yaptıklarına kim bilir ne kadar üzülüyordur. Üzülmesi de yine bunları yapanlar içindir. Kendisini yanlış tanıtıp, yaptıkları iftiralar sebebiyle ahirette çekecekleri azablar içindir.

Zaten, bir konuya, İslamiyetle ilgisi olmayan hatta düşman olan çevreler destek veriyorsa, teşvik ediyorsa orada biraz durmak lazım... Çünkü, bunlar bugüne kadar İslamiyetin hayrına bir iş yapmamışlardır.

Halbuki dinimize göre, bir İslam büyüğü, ney, def çalarak dönerek anılmaz. Dine, insanlığa yaptığı hizmetleri anlatılır. Fatiha okuyarak, hatim indirerek, dua ederek ruhuna gönderilir...

Hz. Mevlana'nın bilhassa **"Gel, gel her kim olursan ol gel! Allaha şirk koşanlardan, mecûsilerden, puta tapanlardan da olsan gel!"** sözü çok istismar ediliyor hümanistlerce. Bu açık istismar, Hz. Mevlana'yı anlamamanın veya anlamak istememenin alametidir.

Hz. Mevlana, kendisini, yolunu, inancını şu rubaisinde çok güzel anlatmaktadır:

Ben sağ olduğum müddetçe Kur'an'ın kölesiyim.

Ben Muhammed muhtarın yolunun tozuym.

Benim sözümden bundan başkasını kim naklederse,

Ben ondan da bizarım, o sözlerden de bizarım.

Bu sözlerden de açık şekilde anlaşılıyor ki, Hz. Mevlana, "Ben Kur'an-ı kerimin çizdiği dairenin dışına çıkmam. Beni bu dairenin dışında aramayın! Dinimizin yasakladığı şeyleri bana yüklerseniz üzülürüm" diyor. Kendisini sevenin, kendisi gibi olmak isteyen, tövbe ederek Muhammed aleyhisselama inanıp Müslüman olmasını, Müslümanca yaşamasını istiyor. Eski inancında kalmasını istemiyor. İstemesi de düşünülemez. Çünkü, Müslümanın, herkesin Müslüman olmasını istemesi, bunun için çalışması asli görevidir; bu, dinin emridir.

Mevlana Celaleddin-i Rûmi, olgun, alim ve veli bir Müslüman... Onun çeşitli din, mezheb, meşreb sahibi kimseleri kendisine hayran bırakan merhameti, insan sevgisi, tevazuu, gönül okşayıcılığı gibi üstün vasıfları, İslam dininin emrettiği güzel ahlakından bazı örneklerdir. Onda, bunlardan başka İslam ahlakının diğer husûsları da kemal derecesinde mevcuttu.

Bunların hepsini saymak, İslamiyeti tamam olarak anlamak ve anlatmakla mümkün olur. Mevlana'yı, yalnız bir mütefekkir, şair gibi düşünmek ve öylece anlamaya çalışmak, aslı bırakıp, herhangi bir özelliği içinde sıkışıp kalmaya benzer. Bu ise, en azından Mevlana'yı çok eksik ve yarım anlamaya, hatta hiç anlamamaya sebep olabilir.

Hz. Mevlananın arzusu herkesin Müslüman olması ve günahlardan kaçıp İslamı tam olarak yaşaması idi. Nitekim bir nasihatında şöyle buyurmuştur:

"Gizli ve aşikâr Allahü teâlâdan korkunuz! Günahlardan sakınınız! Az yiyip, az uyuyup, az konuşunuz! Çok oruç tutunuz! Zamanlarınızı namaz kılarak değerlendiriniz! Daima şehveti terkedip, sefihlerle, cahillerle mücadele etmeyi, onlarla oturup kalkmayı bırakınız! Onları kendinize muhatap etmeyip, hep iyi insanlarla beraber olunuz! Ya hayır konuşunuz veya susunuz! Mahlukatın sıkıntılarına sabrediniz! Biliniz ki, insanların en hayırlısı, insanlara en faydalı olandır. İnsan su gibi latif, mütevazı, daima aşağıya akıcı ve yumuşak huylu olmalıdır. Su, toprağa karışır, meyvelerin büyümesini, canlıların içerek hayatlarının devam etmesini sağlar. O sulardan ruhlara ve bedenlere gıda temin edilip, menfaat sağlanır. Su toprağa gitmezse, topraktan ve sudan layıkıyla istifade edilmez."

"Yalvarıyorum lütfen yardım edin!" 23.12.2005

Bugün, bir bayan okuyucunun mektubunu sizlerle paylaşmak istiyorum:

"Efendim gazetede yazılarınızı severek okuyoruz. Size bir sorunumuzdan bahsetmek istiyorum. Biz üç yıllık evliyiz ve iki çocuğumuz var. Ama git gide huzurumuz kaybolmaya başladı. Anne babamın bize sık sık gelmeleri, her işimize karışmaları bizi sürekli yanlarında istemeleri bizi artık yıpratmış. **"Huzurun Kaynağı Aile"** isimli kitabınızı okuduk. Çok istifade ediyoruz. Oradaki bizim gibilerin problemleri ile kısım harikaydı. Size yalvarıyorum efendim o yazıları en yakın zamanda gazetede yayınlatabilir misiniz? Ailem yazılarınızı okuyor çünkü. Belki hatalarını fark ederler. Beyimle birlikte çok zor anlar yaşıyoruz. Ailem sürekli bizim yanlarında olmamızı istiyorlar. Torunları da olunca daha çok görüşmek istiyorlar. Torun sevgisi her şeyden öne geçiyor onlar için. Bizimde kendimize göre planlarımız oluyor ama bunu düşünemiyorlar. Biz gitmeyince de küsüyorlar. Böyle birşeyi kız anne babası isteyince ailede çok huzursuzluklar oluyor. Hangi erkek böyle birşeyi ister ki. **Ailem beni hâlâ evdeki kızları olarak görüyorlar. Böyle yapacaklarsa neden evlendirdiler o zaman.** Her gün ağlıyorum artık, sinirlerim mahfoldu. Bazen beyimle bu konuda tartışır bile olduk. Anne babamın yaptığı bu davranış bizi kopma noktasına doğru götürüyor. İşin garibi onlar hata yaptığının farkında değiller. Yaptıkları her şeyi normal görüyorlar. Bu durumu onlara anlatamıyoruz. Size yalvarıyorum efendim, en yakın zamanda köşenizde bu konuyu çok belirgin bir şekilde tekrar yazarsanız çok seviniriz. Allahın izniyle inşaallah bir yuvayı yıkılmaktan kurtarmış olacaksınız."

Maalesef anne babalar bu konuda büyük bir yanlışlık içersindeler. Sizin de ifade ettiğiniz gibi bunun farkında da değiller. Herkes kendi yaptığını doğru zannediyor. O bahsi özetleyerek tekrar yalvarıyorum, inşaallah okurlar da hatalarını anlarlar ve vazgeçerler.

“Aileler, çocuklarını evlendirdikten sonra, kuşun yuvadan uçuşunu bir türlü kabullenemiyorlar. Halbuki artık onların yeni bir yuvası var. Bu yuva kendileri ve çocukları içindir. Bunun dışındakiler anne baba da olsa misafirdirler. Misafirin bir eve, hergün her akşam geldiği, evden çıkmadığı nerede görülmüştür. Haftada bir görüşme normaldir, daha fazla sıklıktaki gelip gitmeler iyi niyetle de olsa sıkıntı doğurur. Anne babalar bu konuda dikkatli olmak zorundadırlar. Yuva yıkıldığı vakit, çocukları ile beraber anne babalar da bu yıkıntının altında kalacaklarını unutuyorlar. Bir yuvanın yıkılmasına sebep olmanın hesabı dünyada da ahirette de ağır olur.

İki ayrı ruh, iki ayrı beden uyum sağlaması kolay değil. Gençler bunun mücadelesini verirken bir de anne babaları ile mücadele vermeğe kalkınca işler iyice karışıyor. Ya ruh dengeleri bozuluyor ömür boyu bunun sıkıntısını çekiyorlar ya da, evlilik sona eriyor.

Bir de kötü niyetli müdahaleler oluyor. Yeni evli gençler arasında hiçbir ciddi problem olmamasına rağmen kız tarafının damadı avuçlarının içine alma gayretleri, erkek tarafının da kızı anne babasından koparmak için yaptıkları akıl almaz mücadele yeni kurulan yuvaları çatır çatır yıkmaktadır. Gençlerden aldığım bu husustaki şikayetler dudakları uçuklatacak cinsten. İnsan, **“Madem kızın bu kadar kıymetli idiye ve dizinin dibinden de ayırmayacaktın niçin evlendirdin?”** demeden duramıyor.

Her iki tarafta uzaktan akrabam olan iki genç evlenmişlerdi. Her iki taraftan da o kadar müdahale oldu ki, gençler gizlice Avusturalya'ya kaçmak zorunda kaldılar. Evliliği ancak böyle kurtarabildiler. Şimdi anne babalar çocuklarının ve torunlarının hasreti ile kavruluyorlar. Hergün göz yaşı döküyorlar. Kendilerine de çocuklarına da kimsenin yapamayacağı kötülüğü yaptılar. Hani derler ya, insanın kendine yaptığı kötülüğü cümle alem toplansa yapamaz.

Anne babalara sesleniyorum. Lütfen çocukları rahat bırakın. İyilik yapalım derken, onların yuvalarını yıkmayın. Cenab-ı Hakkın, **“Allah, evlerinizi, sizin için bir huzur ve sükûn yeri yaptı.”** buyurduğu evleri zindana çevirmeyin.” (Bu konuya yarın da devam etmek istiyorum)

Evli gençleri akıl almaz müdahaleler 24.12.2005

Dün, anne babasının sık sık evlerine gelmeleri, evlerinden çıkmamaları sebebi ile evliliğinin yıkılma noktasına geldiğine bildiren bir bayanın mektubuna yer vermiştim. Bugün de evlilikleri biten bir erkeğin mektubuna yer vermek istiyorm. Bitiş sebebini şöyle anlatıyordu:

“Evimiz kayınpederlerin evine yakındı. Sabah ben işe giderken hanım da hazırlanıyor benimle beraber evden çıkıyor annesine gidiyordu. Akşam çoğu zaman annesinden alıp getiriyordum. İş dönüşü evde olduğu zaman da annesi bizim evde oluyordu. Başbaşa rahat bir şekilde kaldığımız nadirattandı. Bir müddet böyle devam etti. Bir gün hanıma, bu böyle olmaz, biz artık evlendik, ayrı bir evimiz var. Herkes evinde başbaşa, yalnız kalmak ister. Ayrı bir evimiz olduğunu kabullen, emanetçi gibi olma. Annene söyle, çok sık gelmesin. Sen de, hergün annelere gitme. Hafta sonlarında beraber giderez. Hasretini giderirsin, dedim.

Bu defa da, telefonla görüşmeye başladılar. Herkese gelen telefon parasının 3-4 katı fatura gelmeye başladı. Kendisini defalarca ikaz ettim. Hatta, kayıvalideme de durumu söyledim. Telefon etmesini çok görüyorsun, tabii ki arayacak diye kızından taraf oldu. Bir müddet daha sabrettim. Değişen bir şey yok. Sonunda bu konu tartışmaya dönüştü. Tartışmadan annesinin haberi oldu hemen. Nasihat edecekleri yerde, kızlarını alıp götürdüler. Gidiş o gidiş, bir daha da bir araya gelemedik. Evliliğimiz fındık kabuğunu doldurmayan bir sebepten bitti. İbret olsun, başkalarının da yuvaları yıkılmasın diye bunu yazıyorum.”

Evet, dün de bahsettim, evlilikte ilk aylar, ilk yıllar çok önemlidir. Kadın evine alışmalı, evini kabullenmelidir. Bunun için, evin ana babanın biraz uzağında olmasında büyük fayda vardır. Birçok kız annesi, aynı mahallede hatta aynı apartmanın karşı dairesinde olmasını istiyor. Aslında bu, kızına iyilik değil kötülüktür. Kız tarafına yakın olunca, herhangi bir şeyden dolayı kızının üzgün olduğunu gören anne baba eyvah, damat kızı dövmüş, üzmüş gibi yanlış düşüncelere kapılıp araya girerler sıkıntıya sebep olurlar. Erkek tarafına yakın olunca da sıkıntı olur. Örneğin insanlık hali kız hasta olabilir. Bunun için yemek hazırlayamaz, ütüsünü yapamaz. Bu hali gören erkeğin ana babası eyvah oğlumuz aç suzuz kalıyor, elbisesi bile ütülenmemiş diyerek geline sıkıntı verirler.

Kayserili Osman amca anlatmıştı: Damadı ziyaretine gelince, damat tatlı gel, demiş. Damat ta sonraki gelişinde tatlı getir anlamış baklava ile gelmiş. Osman amca yine, damat tatlı gel, demiş. Bir dahaki gelişinde, bir değil iki kilo baklava getirmiş. Osman amca dayanamayıp demiş ki, oğlum tatlı gelden maksadım, sık gelme seyrek gel. Seyrek gelince kıymetin artar, aramız tatlı olur, demek istedim, demiş.

Evliliğin ilk aylarında aileler çocukları kendi yanlarına çekme gayreti yerine, herkes kendini karşı tarafını yerine koysa problem kendiliğinden çözülecek daha doğrusu problem olmayacak. Daha da ilerisi, kız tarafı erkek tarafını tutar, onun avukatlığını yapar, erkek tarafı da kız tarafını düşünür onları memnun etmeye çalışırsa, aileler arasında memnun etme yarışı başlar, her iki ailede rahat eder.

Çok mahzurlu, dinen uygun olmayan bir hal değilse, kız tarafı her zaman tartışmalarda kızının değil damadının yanında yer almalıdır. Asırlardır büyüklerimiz böyle hareket etmişlerdir. Resulullah efendimizin mübarek kızları Rukiye validemiz kocası hazret-i Osmanı babasına şikayet etti: Resulullah efendimiz, **“Ey benim kızım! Eğer Allahü teâlânın rızâsını ve benim rızâmı istersen, bir ân durma, var evine git, Osman’ın ayaklarına yüzünü sürüp, özür dile. Yoksa ne Hakkın huzurunda, ne de benim huzurumda yerin kalır.”** deyip ve bir ân durdurmayıp, Hazreti Osman’ın huzuruna gönderdi.

Ufak bir tartışmada, hemen kızana arka çıkan anne babaların Peygamber efendimizin bu nasihatlarından ders almalıdırlar. (**“Huzurun Kaynağı Aile”** kitabından alınmıştır. Evlilik ve aile hayatı, çocuk eğitimi konularında emsalsiz bir eser. Arı Sanat yayınevi, 0212 5204151)

“Hiçbir şeye inancımız yoktu!” 30.12.2005

Geçen hafta, bir haber kanalında ard arda yorumlu olarak verilen iki haberi seyredince şoke oldum; gözlerimle gördüğüm, kulaklarımın işittiğim yorumlara, görüntülere bir türlü inanmadım. Birinci haber verilirken “üzücü bir haber” diye başlandı. Habere konu olan kişiler açıkça gericilikle, çağdışıyla suçlanıyordu. Haberin özeti şuydu:

Erzurumspor Kulübü tesislerine getirdikleri bir din adamına, Erzurumspor’da yaşanan kötü gidişatın bir an önce son bulması için dua ettirmişler. İşte işlemiş oldukları büyük suç(!) bu. Bu suçları sebebiyle, gerici ve çağdışı oluyorlardı.

Bu aslında açıkça İslam dininin ve buna inanların çağdışıyla suçlanmasıdır. Çünkü duanın dinimizde önemli bir yeri vardır. Cenab-ı Hak, Kur’an-ı kerimde kensine dua edilmesini, sığınılmasını emretmektedir. Peygamber efendimiz de, **“Allahü teâlânın katında duâdan daha makbûl ve kıymetli birşey yoktur.”**, **“Duâ, ibâdetin aslı ve özüdür.”**, **“Duâ yetmiş türlü kazayı önler.”** buyurarak duanın dinimizdeki önemini açıkça ifade buyurmuşlardır. Dua ile alay etmek bu değerlerimizle alay etmektir.

Hemen bu haberin ardından, “Şimdi de sevindirici” bir haber veriyoruz diyerek şu haber verildi: “İngiliz pop müzik yıldızı Sir Elton John, İngiltere’de eşcinsel evliliğe izin veren yeni yasanın yürürlüğe girmesiyle, 12 yıldır birlikte yaşadığı Kanadalı erkek arkadaşı David Furnish ile İngiltere Başbakanı Tony Blair’in de katıldığı bir törenle evlendi.”

Bu çirkin, insanın yaratılışına aykırı eylemin Batı’da özellikle İngiltere’de çok yaygın olduğu bilinen bir gerçektir. Fakat beni şaşırtan, bir veya iki nesil öncesi Müslüman olan bir neslin bu iğrenç eylemi “sevindirici” haber olarak sunması. Dinimize göre, Homoseksüellik lanetlenen büyük günahdır. Buna **“Livâta”** denir. Enbiyâ sûresinde, livâtaya **“Habîs iştir”** buyuruluyor. Bir hadis-i şerifte de bu çirkin işi yapanlar için: **“Allahü teâlâ ve melekleri ona lanet ederler ve Allah’ın rahmetine ulaşamaz.”** buyurulmaktadır.

Yüzde doksanı Müslüman denilen bir ülkede böyle iğrenç bir eylem nasıl “sevindirici” haber olarak verilebilir, bunu anlamak mümkün değil. Dünyanın hiçbir yerinde, inansın inanmasın hiçbir aydın, milletinin kendi değerlerini alay konusu yapmaz, yapamaz. Kendilerine sözde entel, aydın denilen kesim bu hale tabii ki birkaç senede gelmedi. 150 yıllık maddeci, inançsız Batı özentisi bizi bu hale getirdi. Bakınız **Yakup Kadri Karaosmanoğlu** 14 Haziran **1920** tarihli **İkdam Gazetesi**’nde o günkü aydın(!) gençliğin perişan halini nasıl anlatıyor:

“Ne yazık ki sıtmal bir gençlik rüzgârı, devrin girdaplarıyla karışarak, bende iyi, saf ve mâsum ne varsa aldı götürdü. Ben derken biliniz ki mensup olduğum neslin nâmına söz söylüyorum. Bu neslin hiçbir şeye inancı yoktu ve ihtirası sonsuzdu. Kendinden önceki nesle karşı insafsız ve alaycı. Babamız söz söylerken kahkahalarla gülmeyi zekâmızın bir hakkı zannederdik. Ve henüz 18 yaşında iken, vâlidemize bir çocuk muâmelesi ederdik. Dînî hayata karşı olmayı ise şerefli bir şey sanırdık. “Namaz kılmayı bilmiyoruz.” demeyi âlimâne bir söz, alenen oruç yemeyi kahramannâme bir hareket ve büyük babamıza Voltaire’den bahsetmeyi bir fazilet telakki eylerdik. Vâlidemizin bir kese içinde baş ucumuza astığı Kur’ân-ı kerim’i yerinden indirip ve kılıfından çıkarıp alelâde kitapların arasına sokmayı, en asrî ve en asil ve en zârif hareketlerden sayardık. Yegâne inandığımız, yegâne hürmet ettiğimiz şey ‘Batı’ idi, Batı’nın ilmi terakkiyâtı idi. Birbirimizi ikide bir, ‘20’inci asırdayız! Düşününüz efendim, 20’inci asır!’ derdik. 20’inci asır bizi aldattı, inançsız yaptı!”

Seksenbeş sene önce yapılan bu itiraftan, pişmanlıktan bugün hala ders alınamamış olması hatada ısrar edilmesi ne kadar üzücü değil mi?

Ormancılar ve zabıta alarında 31.12.2005

Her sene, bu gece sokaklarda sızıp kalan sarhoşları toplamak için zabıta alarma geçer. Bu sene başka bir teşkilat daha alarma geçmiş bir haftadır. Gazete habelerine göre; bir haftadır, Ormancılar, Yılbaşında çam katliamı olmasın diye Türkiye çapında alarma geçmişler.

Yılbaşından önce çam katliamı yapılmaması için motorlu sincap koruma ekipleri ile orman muhafaza memurları, gece-gündüz hafife gibi çam ormanlarında nöbet tutuyor.

Alarında olan bölgelerden biri de, İzmir Orman Bölge Müdürlüğü. Genç fidanları kesen, söken fırsatçılara göz açtırmayan ekipler, İzmir'e yakın olan Yamanlar-Karagöl, Bornova, Çiçekli ve Gaziemir-Sarnıç'taki ağaçlandırma sahalarını sürekli gözetliyor. İzmir Orman Bölge Müdürü İsmail Üzmez, kesilen yılbaşı çamlarının özellikle genç ormanlardan seçildiğine dikkati çekerek, "Bu sorumsuz insanlar, bir gecelik eğlence uğruna, bizim onlarca yılda yetiştirdiğimiz güzelim fidanları kesip maddi menfaat sağlamaya kalkışıyor. Bunlara kesinlikle müsaade etmeyeceğiz. Yakalananların alacağı cezalar çok ağır." diyerek, ormanlara zarar veren kişilerin '177 Alo Orman Yangın' hattına bildirilmesini istedi.

Başka ağaç da olsa katliam katliamdır fakat Hıristiyanlar, noelde, yılbaşında neden illa da çam ağacı ile süslerler bunu hiç merak ettiniz mi? Bunun sebebi şu:

Hıristiyan âleminde çam süsleme âdeti çok eski değil, onyedinci yüzyılda bu geleneği ilk çıkartan Hıristiyan reformcusu Martin Luther. Luther, karlı bir kış gecesi ay ışığının bembeyaz karlar arasındaki çam ağacına vurduğunu, incecik dallarda biriken karların ışıltılı parladığını görür, bu manzaraya hayran olur. Evine girip ailesine, yakınlarına anlatır, fakat pek ilgilenen olmaz. O da dışarı çıkıp küçük bir çam ağacını keser, içeri getirip dışarıda hayran olduğu manzaraya benzer bir süsleme yapar. O gün bugündür çam katliamı sürüyor. Hıristiyanlar bu günlerde kar yağarsa "Beyaz Christmas" diyerek çok seviniyorlar; bunu bolluğun, mutluluğun işareti kabul ediyorlar. Gerçek dinler, insanlarla beraber tabiatın da korunmasını emreder. Katliamı özendiren bir din gerçek olabilir mi?

Seçilen çam da rastgele bir çam değil. Teslisi, üçlü ilah inancını yansıtan üçgen görünümündeki mazi cinsi çam türü. En tepede Hazret-i İsa'nın doğuşu canlandırılmış. Çam ağacı piramide benzediğinden dolayı o zamandan beri dinî bir sembol olarak kabul edilmiş. Süslenen her çamın tepesinde İsa aleyhisselamı temsilen iri bir yıldız, ışık görürülür. Yahut kırmızı bir kurdela. Bütün bunlar rastgele seçilmiş motifler değil. Her motifte dini semboller düşünülmüş.

Hıristiyanların kullandıkları dini motiflerden biri de, "Noel baba" hufesidir. Bununda aslında Hıristiyanlıkla ilgisi yoktur. Son yıllarda bunun bir hurafe olduğunu kendileri de kabul etmektedirler. Bazı Hıristiyan teşkilatlarının da artık noeli bir hurafe kabul ettikleri, dünya basınında sık sık çıkan haberler arasındadır. Nitekim, ABD'de yayınlanan **17 Aralık 1996** tarihli haftalık **Newsweek** dergisi bu gerçeği şöyle dile getirmektedir:

"Noel baba bir hurafeden ibarettir. Gerçekle hiçbir ilgisi yoktur. Ticari maksatlarla sonradan uydurulmuştur. Hediyelik eşya sektörüne milyonlarca dolar kazandıran Noel baba, kapitalizmin oyuncağı olmuştur." Tarihçi, **Stephan Nissenbaun**, (Yılbaşı ile mücadele) "**The battle for Christmas**" kitabında Hıristiyanlığın temelinde yılbaşı kutlamalarının ve Noel babanın bulunmadığını, bunun yasaklanmasının gerekli olduğunu bildirmektedir.

Dinimize göre, Hıristiyanların Noel gecelerine ve diğer paskalyalarına, bayramlarına hürmet etmek, o zamanlarda onların adetlerini onlar gibi yapmak caiz değildir, bunlar insanı dinden çıkarır. Noel ile yılbaşı farklı şeylerdir. Yeni yıla bir kudsiyet, manevi bir değer yüklemekten yeni yılı tebrik etmekte, hayırlı olmasını temenni etmekte dinen mahzur yoktur.